

ДЖЕЙК РЕНСЪМ И ВИЕЩИЯТ СФИНКС

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА БАРД

ДЖЕЙМС РОЛИНС

Изпълнен с неочаквани опасности, предизвикателни загадки и безкраен екшън, новият Джейк Ренсъм е първокласен литературен ролъркоустър!

— *Ню Йорк Таймс* —

ДЖЕЙМС РОЛИНС
ДЖЕЙК РЕНСЪМ И ВИЕЩИЯТ
СФИНКС

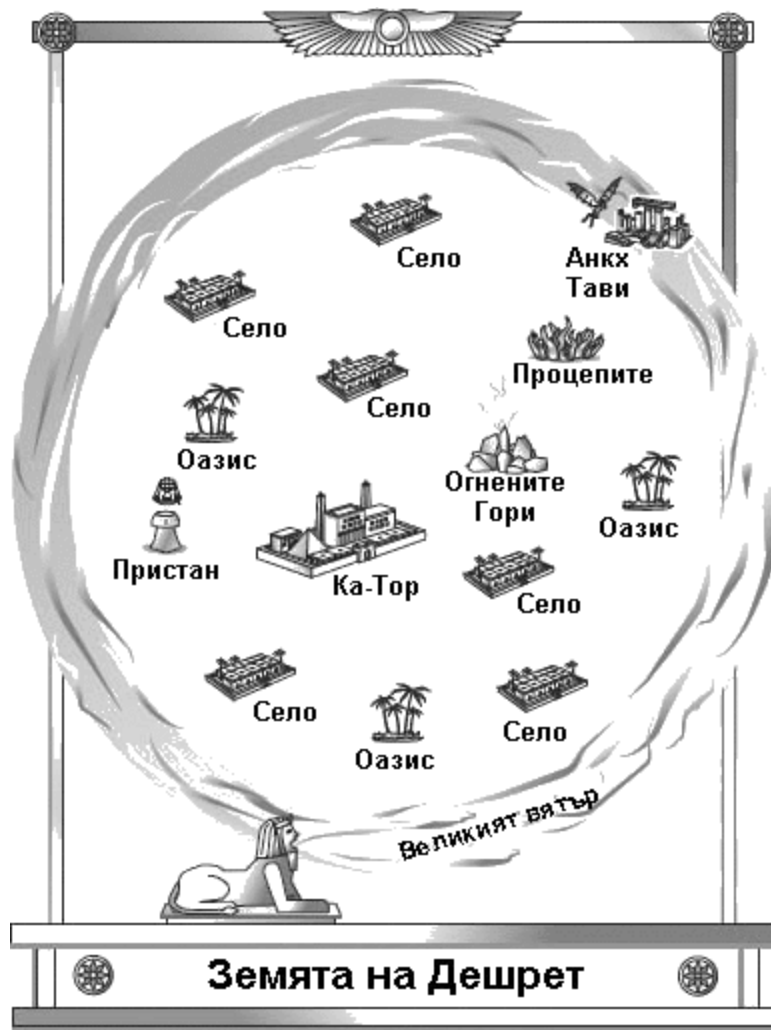
Превод: Милко Стоименов

chitanka.info

В Долината на царете, скрит дълбоко под пясъците на египетската пустиня, е открит безценен рубин, наречен Окоето на Ра. Легендата гласи, че този древен артефакт притежава необикновена мощ и не бива да попадне в лоши ръце. А когато това се случва, Джейк и Кейди Ренсъм и приятелите им се озовават в древни земи на плаващи пясъци, летящи кораби, смъртоносни хищници, черна магия, опасни врагове... и шепа приятели. Приключенията следват едно след друго, за да дадат отговор на въпроса — ще оцелеят ли Джейк и Кейди и ще победят ли и този път Калверум Рекс.

Джейк Ренсъм е същият като мен — прекалено авантюристично настроен и не пропуска да се забърка в нито една неприятност.

Джеймс Ролинс

Земята на Дешрет

ПРОЛОГ

ДОЛИНАТА НА ЦАРЕТЕ

Никой не бе в състояние да оцелее в подобна буря. Над пустинята Сахара се бяха надигнали облаци червен пясък, виеха страховито и се носеха в небето над Египет. Бурята скри слънцето и доби такива грандиозни мащаби, че можеше да бъде видяна от спътниците, които обикаляха в орбита около Земята. А там, долу, положението бе още по-лошо. Пясъчната вихрушка жулеше като шкурка всяко непокрито от плат парче кожа на онези нещастници, имали неблагоприятното или лошия късмет да бъдат застигнати от бурята.

Но старецът бе призован и знаеше, че трябва да се отзове.

Професор Насър Хури бе старши куратор в музея в Кайро, водещ специалист по история на Старото царство^[1].

Прегърбен леко, той продължаваше да крачи срещу жилещите като оси пясъчинки, носени от вятъра. Обветреното му, загоряло от слънцето лице бе покрито с шал, а очите му бяха защитени от очила, наподобяващи тези на мотористите и пилотите.

Докато прекосяваше Долината на царете, той не бе в състояние да види по-далеч от собствения си нос, но добре познаваше пътя. Това важеше за всеки египтолог. В този лабиринт от варовикови хълмове и пясъчливи дерета в продължение на хилядолетия бяха погребвани египетските фараони, включително прочутото момче фараон Тутанкамон.

Целта на Насър лежеше далеч пред него, отвъд района, който повечето археолози проучваха. Той вървеше срещу бурята, навлизаше все по-навътре и по-навътре в долината, към мястото, където се провеждаха най-новите разкопки. Ако някой минеше оттук, едва ли щеше да забележи нещо повече от най-обикновен кладенец, предназначен да напои с вода тази изпепелена от слънцето земя. Разрешения, униформи, екипировка... на всичко това бе изобразен

черният грифон, добре познатото лого на компанията, която финансираше разкопките.

Бледсуърт Съндрайс & Индъстриз.

Корпорацията подпомагаше множество подобни благотворителни проекти в региона. Насър обаче знаеше истинската цел на този и бе получил достатъчно пари, за да запази тайната.

А сега бе призован.

Дали корпорацията бе намерила онова, което търсеше?

Разбира се, това бе невъзможно...

Макар да бе обгърнат от горещия дъх на пясъчната буря, Насър потръпна, когато достига ръба на кладенеца. Работниците се бяха изпокрили от бурята, затова мястото изглеждаше мрачно и пусто. Той прекоси купчините изоставено миньорско оборудване и застана пред отвора в скалистия склон, запечатан със стоманена врата в дървена рамка.

Набра кода върху клавиатурата и вратата се отвори. Насър се поколеба на прага. Макар пясъчната буря да виеше зад гърба му, той се сепна и спря неуверено. Под голям наклон надолу се спускаше тунел, осветен единствено от факлите, поставени в ниши на стените.

Насър пребори страха си и пое навътре. Нов порив на вятъра затръшна шумно вратата зад гърба му. Той се стресна и забърза напред.

Колкото по-бързо приключи тук, толкова по-рано ще се прибере у дома...

Постепенно стените се промениха — каменни блокове замениха грубо одялания варовик. Появиха се стъпала, древни, много древни стъпала, които се спускаха надолу и надолу. Насър се придържаше към осветената от факлите пътека. Тунелът се стесни, стените сякаш се опитваха да го притиснат и да го принудят да се върне. Но той нямаше избор. По гърба му започнаха да се стичат струйки пот, но продължи да върви.

Най-сетне стигна до огромна зала, наподобяваща пещера. Това бе обширна сводеста камера, чиито стени бяха покрити с йероглифи. От залата излизаха други коридори, но Насър не можеше да откъсне погледа си от черните статуи, наредени покрай стените. Това бяха великолепни изображения на египетски воители от епохата на Старото царство. Всеки воин бе уникален на ръст, стойка, облик, но въпреки това всичките имаха нещо общо: изражението на ужас, застинало като

маска на лицата им. Изпълнените им със страх погледи до един бяха втренчени в главата на каменната змия в центъра на помещението.

Тя бе висока колкото Насър. От издутата качулка в задната част на главата ѝ ставаше ясно, че е кобра. Тази кобра обаче имаше *три* очи: две от тях бяха издялани във варовика, а третото бе разположено в горната част на черепа ѝ. Третото око отразяваше пламъка на факлите, по повърхността му танцуваха кървавочервени отблясъци. То бе изработено от скъпоценен камък с размер на мъжки юмрук, шлифован във формата на овална очна орбита.

Приблужи се, не вярваше на очите си.

Спря го дрезгав глас. Той прозвуча от тунела в далечния край на залата. Принадлежеше на човека, купил мълчанието на Насър, заплащайки болничното лечение на съпругата му. Парите бяха спасили живота ѝ. Насър никога не бе съжалил за сделката, която беше сключил.

До този момент.

От самото начало бе сигурен, че онова, което непознатият търси, не е нищо повече от мит, от приказна вещ, за която се споменава в една мрачна легенда. Какво лошо имаше в това да позволи провеждането на разкопки на място, към което никой не проявяваше интерес, да позволи издирването на артефакт, който всички смятаха за измислица? И през ум не му бе минавало, че корпорацията Бледсуърт ще успее да го открие.

Познаваш окото...

Така беше. То отговаряше на описанието в древната Книга на Тот. Там бе записано и името на камъка — Окото на Ра.

Донеси ми го...

От сенките в тунела се протегна една ръка. Беше покрита с желязна ръкавица. Пръстите се разтвориха със скърцане.

Насър не можеше да не се подчини, затова запристъпя неуверено към статуята. Посегна към яркото трето око на змията. Когато пръстите му се присвиха около него, косъмчетата им настръхнаха. Насър се вцепени, почувства необикновената сила, излъчвана от камъка. Сърцето му заби силно, но в ушите му отново прокънтя същата заповед.

Донеси ми го...

С неимоверно усилие на волята, Насър хвана камъка с две ръце. Трепна като ударен от ток, но бързо го извади от очната орбита. Запрепъва се назад и сведе поглед към предмета, който държеше в ръце.

Скъпоценният камък бе два пъти по-голям от юмука му. Огнена светлина грееше по полираната му повърхност и хвърляше хиляди сенки. Насър притежаваше достатъчно познания по геология, за да определи, че това е огнен рубин, изключително рядък по тези места и с размери, които го правеха безценен. Кристалът бе съвършен, само от едната си страна имаше някакъв примес. Насър прокара пръст върху жилката от черен обсидиан, която минаваше през средата.

Тъкмо тя му придаваше вид на змийско око.

Насър погледна към статуята.

Змийско око.

Мъжът излезе от тунела, разположен зад гърба на древната скулптура. Целият бе обвит в сенки, които сякаш танцуваха около него и скриваха чертите му.

Стреснат, Насър отстъпи крачка назад. Бе обзет от ужас, но въпреки това в съзнанието му изкристализира една мисъл. Ако дори само част от историите за Окото на Ра бяха истина, той не можеше да позволи камъка да попадне в чужди ръце, особено в ръцете на мъжа със сенките.

Зловещата фигура се изсмя студено, сякаш бе прочела мислите му.

Няма къде да избягаш...

Насър обаче направи опит да избяга. Обърна се към тунела, който водеше към повърхността. Трябваше да отнесе Окото на Ра по-

далеч от този чудовищен човек. Ако успееш да излезе горе, да се върне в музея...

Направи една крачка... или поне се *опита* да направи. Краката му обаче изведнъж се вледениха и отказаха да му се подчинят. Той впери поглед надолу, не можеше да повярва на очите си. Обувките му се бяха вкаменили, сливаха се с варовиковия под.

Не, не бяха само обувките.

Студът пълзеше нагоре по тялото му. Гледаше как краката му се превръщат в камък, сетне тази участ сполетя и кръста му. Опита се да помръдне, да се извърне встрани, да се измъкне. Студенината проникна в стомаха и в гърдите му, накрая запълзя и по ръцете.

Рубиненото око вече лежеше в каменните му длани.

— Не! — изстена ужасено.

Погледна редицата от египетски воители и осъзна, че в този момент изражението му е досущ като тяхното. Изведнъж проумя причината да бъде призован тук...

Проклятието... — изрече с дрезгавия си глас зловецата фигура, — *...който се опита да извади Окото от мястото му...*

Гласът приближи зад гърба му. Насър не можеше да извърне глава, тъй като вкаменяващият студ бе сковал врата му. Бяха го измамили, бяха го довели тук, за да поеме проклятието върху себе си.

Насър събра последни сили, опита се да извика: *Не трябва...* Неистовата му молба остана неизречена, тъй като и езикът му се превърна в камък.

Трябва, трябва... — прошепна в ухото му зловецата фигура.

Тя протегна ръка и железните пръсти уловиха огнения кристал. Окото на Ра бе измъкнато от каменните длани. Насър искаше да се обърне, да зърне лицето на мъжа, който го бе обрекъл на тази участ, но вече не бе в състояние да помръдне, да говори, да диша. Ушите му оглушаха, очите му помръкнаха и тогава чу онзи да изрича последната си заплаха. Тя не бе насочена срещу Насър, а срещу някого другиго. Студените думи го последваха в мрака.

С това ще накарам Джейк Ренсъм да страда...

---

[1] Старо царство — период от историята на Древен Египет, който обхваща годините от 2686 г. пр. хр. до 2181 г. пр. хр. Това е

времето, в което Египет завладява Синай и Нубия и в което са построени първите пирамиди — Б.пр. ↑

ПЪРВА ЧАСТ
ТРИ СЕДМИЦИ ПО-КЪСНО

1.

ОГНЕНИ ОЧИ

През по-голямата част от времето хората не те ритат в главата.

За Джейкъб Бартолому Ренсъм обаче това бе поредният най-обикновен понеделник. Лежеше проснат по гръб върху синьото татами. Ушите му пищяха, пред погледа му танцуваха разноцветни светлинки. Беше закъснял с цяла секунда да блокира широкия махов ритник на своя противник.

— Добре ли си? — попита го другото момче.

Брендън Фан бе с две години по-голям от Джейк, имаше черен колан и бе звездата на училищната школа по таекуондо. Брендън бе наполовина виетнамец, но за това свидетелстваше единствено лекото изтъняване в ъгълчетата на очите му и те изглеждаха така, сякаш всеки момент щеше да се засмее. Също като Джейк, и той носеше бели тренировъчни дрехи, наречени *ги*.

Джейк пое подадената му ръка и позволи на Брендън да му помогне да се изправи.

— Изобщо не видях този удар — каза той и поклати глава. — Все едно ме ритна муле.

Брендън се усмихна. Бяха спаринг партньори вече три месеца. Джейк не бе доволен да тренира само три пъти седмично. Нуждаеше се от повече практика. За щастие, Брендън го взе под крилото си и се съгласи да му помогне да усъвършенства уменията си. Залата бе на тяхно разположение още петнайсет минути.

— Ставаш все по-добър — каза приятелят му. — Скоро ще ме надминеш.

— Да, бе, да — отвърна Джейк и поклати глава, за да проясни ума си.

Въпреки това трябваше да признае, че наистина напредва. Миналата седмица замени синия си колан по таекуондо с червен. Новият цвят предупреждаваше останалите, че момчето притежава уменията, но не и контрола върху тях, съответстващи на черен колан.

Джейк бе напълно съгласен с това мнение.

През последните няколко седмици бе тренирал прекалено усърдно. Но на моменти проявяваше небрежност и безразсъдство и не успяваше да се сдържи. Макар да бе краят на юни, събитията отпреди три месеца се бяха запечатали така ярко в паметта му, сякаш се бяха случили вчера. Тази сутрин се събуди със събрани на топка чаршафи, а в гърлото му бе заседнал неизречен вик. Цяла нощ — чак до изгрев слънце — се беше борил с крилатото чудовище от своите кошмари.

В този сън Джейк се връщаше в праисторическото минало, връщаше се във времето отпреди разделянето на континентите, когато целият свят е бил едно и се е наричал Пангея.

Джейк бе посещавал това място и то не в сънищата си, а в реалността.

Изгубени племена от най-различни периоди на човешката история — май, египтяни, римляни, викинги, индианци и много други — се бяха озовали там, измъкнати не по своя воля от своето време и пренесени в тази дива земя на грабливи динозаври и девствени джунгли. За да оцелеят, двамата със сестра му бяха потърсили убежище в долината на Калипсос, защитена от древна технология, създадена някога в Атлантида.

В кошмара си от последната нощ Джейк се бе завърнал в Пангея, където бе преследван от ято крилати чудовища с остри нокти, наречени *гракили*, зловещи създания, подчинени на Калверум Рекс, страховития Крал на черепите. Дори в този момент Джейк чуваше острите писъци на гракилите, сякаш Калверум Рекс продължаваше да го преследва.

А може би наистина го преследваше.

Затова Джейк трябваше да бъде подготвен.

Брендън сякаш прочете мислите му, отстъпи крачка назад и го прониза със стоманения си поглед:

— Готов ли си?

Добър въпрос. Джейк трябваше да бъде готов за свое собствено добро. През последните няколко дни в гърдите му като че ли натежаваше камък. Сякаш се надигаше буря.

— Да го повторим. — Джейк отметна пясъчнорусия перчем от челото си и зае защитна поза, балансирайки на пръстите на краката си.

Макар Брендън да бе по-голям, двамата бяха еднакви на ръст. Джейк огледа изражението на своя противник, опитваше се да открие

признак, който да му подсказва как ще се развие атаката. Японците съветваха да се следят очите на нападателя. Китайците смятаха, че е по-добре да се наблюдава противникът като цяло.

Брендън се вираше също така напрегнато в очите на приятеля си, които изведнъж проблеснаха от изненада. Косъмчетата по врата на Джейк настръхнаха. Той реагира инстинктивно — клекна и се завъртя. Прозорецът на салона се пръсна на хиляди парченца, когато един черен седан прелетя над бордюра и се понесе право към тях.

Джейк, който вече се бе приготвил за скок, реагира мълниеносно, хвърли се към Брендън, хвана го през кръста и двамата се изтърколиха встрани от пътя на колата. Предната броня закачи пръстите му. Той се приземи и се превъртя върху татамито, без да изпуска Брендън.

Седанът прелетя с грохот покрай тях и се заби в отсрещната стена; чу се скърцане на метал.

Джейк се изправи на крака, помогна и на смаяния Брендън да стори същото.

В другия край на залата двигателят на колата се задави и угасна. Нещо изпуши изпод смачкания преден капак.

Джейк пристъпи към катастрофирания автомобил. Сърцето му биеше до пръсване, но трябваше да се увери, че никой не е пострадал.

— Внимавай — предупреди го Брендън.

Джейк усети миризма на бензин. Под обгърнатата от пушек кола започна да се процежда масло. Откъм улицата долетяха викове. Минувачи се втурнаха към мястото на инцидента, ако това наистина бе *инцидент*.

Страх скова Джейк. Пушеците ставаха все по-гъсти и по-гъсти. Той доближи багажника на колата и надникна през задното стъкло. Очакваше да открие нечие безжизнено тяло зад волана.

Там обаче нямаше никого.

Джейк пристъпи още по-близо, бензин опръска босите му пръсти, очите му пареха от дима, но трябваше да бъде напълно сигурен. Не можеше да остави човек в беда. Наведе се към едно от страничните стъкла и провери предните и задните седалки.

Бяха празни.

Как бе възможно това?

— Джейк! — извика Брендън и посочи нещо с ръка.

Бързо откъсна поглед от празния автомобил. Под предния капак танцуваха пламъци.

Джейк хукна назад и извика на Брендън:

— Бягай!

Двамата спринтираха към разбития прозорец. Навън се бе събрала малка тълпа. В далечината се чуваха сирени.

— Назад! — извика Джейк, докато двамата с Брендън прелитаха като газели през разбитата фасада.

Точно навреме.

Зад тях се разнесе приглушена експлозия. Невидима ръка тласна Джейк в гърба и го запрати в прегръдките на тълпата. Лъхна го гореща вълна. Изправи се и погледна залата за таекуондо. Все едно надзърташе в горяща пещ. Цялата задна част на помещението бе обзета от пламъци, които танцуваха като живи.

Джейк видя — въпреки че погледът му бе замъглен, а ушите му пищяха — как за миг димът приема формата на страховита сенчеста фигура. Сред пушека и черните пламъци се появиха две очи, които впериха огнения си поглед право в него.

Той сякаш се върна назад във времето, към събитията, случили се преди три месеца. Отново се озова в праисторическия свят на Калипсос, свит на прага на големия храм на Кукулкан, а Кралят на черепите, покрит с броня от сенки, не отделяше искрящи очи от него. Калверум Рекс бе зъл алхимик, посветил се на кръвната магия, който превръщаше различни природни създания в чудовища. Целта му бе да завладее цяла Пангея и да подчини всичките ѝ обитатели на волята си. Джейк го бе спрял веднъж, беше застанал лице в лице с него и го бе предизвикал.

Сега същите тези очи отново се впираха в Джейк. Той отвърна на погледа, а светът започна да помръква бавно, бавно, докато накрая момчето не виждаше нищо друго, освен тези пламтящи очи. Те сякаш прогаряха плътта му, пронизваха го до мозъка на костите, сковаваха тялото му и не му позволяваха да помръдне. Възпротиви се на това усещане, боеше се да не изгуби контрол над себе си, но тъкмо тогава прозвуча оглушителен клаксон. Съществуването, оформено от черните пушеци, се разпадна в мига, в който ревът на клаксона премина във вой на пожарникарска сирена. В този миг светът се върна към

предишното си състояние. Джейк се обърна тъкмо когато тежкият червен камион спря до бордюра.

Настъпи истински хаос.

Някой се зае да го преглежда, прокара ръцете си по цялото му тяло, сетне го замъкна настрана и го постави да легне върху една от пейките в парка. Нямаше и драскотина, ако не броим опърления перчем, който миришеше ужасно, между другото. Дори босите си крака не бе порязал на някое парче стъкло. Наметнаха го с дебело одеяло. И Брендън бе подложен на същата процедура.

През цялото това време Джейк не откъсваше поглед от горящия спортен салон. В сърцето на този огнен ад се изливаха водни струи, които приличаха на блестящи арки. Наблюдаваше дали огненият демон няма да се появи отново.

Смушка с лакът Брендън.

— Видя ли... вътре в училище... чудовище с огнени очи...

Брендън поклати глава, но го стори прекалено бързо и погледна партньора си, сякаш нещо с него не бе наред.

След като си пое дълбоко дъх, Джейк осъзна, че приятелят му е прав. Смайването и объркването сигурно бяха замъглили съзнанието му и бяха смесили кошмарите от Пангея с реалността.

Встрани от тях един полицај разпитваше свидетел, едър, широкоплещест мъж, хванал на каишка животинка, която приличаше на кръстоска между плъх и парцал за прах.

— ...после колата полетя надолу по хълма, набираше скорост. — Мъжът посочи стръмния наклон по Холикок Лейн и описа с ръка траекторията на автомобила. — Прелетя покрай мен, профуча през кръстовището и се заби в прозореца. Страхотен късмет, че не уби никого...

Не беше късмет, каза си Джейк. Ако се бях забавил с частица от секундата...

Полицаят записа това в бележника си.

— И зад волана нямаше никого?

— Никого не видях — потвърди свидетелят.

Полицаят се намръщи и поклати глава.

— Някой трябва да е оставил колата си горе на хълма, без да изключи двигателя и без да дръпне ръчната спирачка. Сигурен ли сте, че не видяхте подозрителни лица да се навъртат наоколо? Да бягат?

— Съжалявам, но не гледах в тази посока. Гледах катастрофата. Полицаят въздъхна раздразнено. На Джейк му се искаше да стори същото. Значи, възможно бе да е случаен инцидент.

Джейк се изправи и отметна одеялото.

— Какво правиш? — попита го Брендън. — Казаха ни да стоим тук, докато не дойдат родителите ни... — Момчето млъкна, когато осъзна какво е казало.

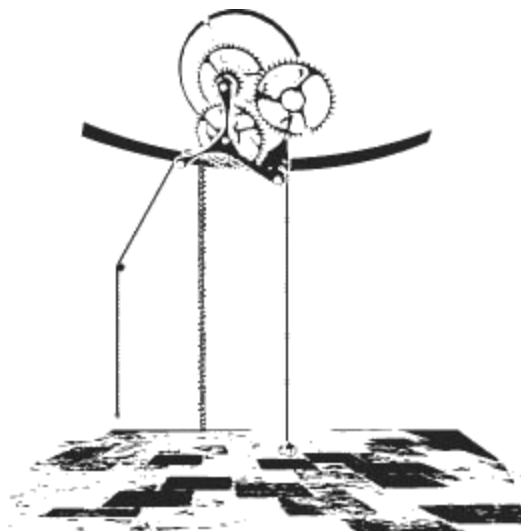
Брендън запелтечи някакво извинение, но Джейк разсея притеснението му с махване на ръка. Ако трябваше да стои тук и да чака родителите си... ами, трябваше да почака много, много дълго.

Огледа суматохата по улицата: проблясващи полицейски лампи, виещи сирени, пожарникари, които си подвикваха нещо един на друг. Сетне спря да вижда и да чува всичко това. Пред погледа му изникнаха образите на майка му и баща му. Последният спомен за тях бе запечатан върху една снимка. Двамата позираха на фона на археологическите разкопки, които провеждаха в Централна Америка, бяха облечени в дрехи с цвят каки, усмихваха се весело и държаха в ръце камък, покрит с маянски глифи. Бяха изчезнали безследно, седмица след като е била направена тази снимка.

Това се случи преди три години. Повече не видя родителите си. Разследването предположи, че двамата са били убити от бандити, но Джейк знаеше, че това не е вярно. Знаеше, че историята не свършва там, а продължава на Пангея.

Преди три месеца Джейк и сестра му Кейди попаднаха случайно на тази сурова и дива праисторическа земя. Там спечелиха нови приятели, водиха война и в крайна сметка откриха загадъчна улика, свързана с истинската съдба на техните родители.

Джейк се пренесе мисловно в праисторическата долина на Калипсос, изкачи стъпалата, които водеха до големия храм на Кукулкан, мина покрай кристалното му сърце и се спусна във вътрешната зала с огромния маянски календар, изработен от чисто злато. Спомни си как между зъбните колела на този масивен механизъм бе открил часовника на баща си. Помнеше наизуст думите, които майка му бе поръчала да гравират върху капака.

На моя любим Ричард
Късче злато, за да му напомни десетото ни
завъртане заедно около слънцето.
С цялата любов под звездите

Пенелопе

Това бе подарък за тяхната годишнина. Джейк бе извървял този път не веднъж и дважд в съзнанието си, но така и не успяваше да открие отговорите. Какво означаваше часовникът? Дали родители му бяха още живи? Бяха ли изгубени във времето?

Джейк не знаеше.

Знаеше обаче, че трябва да открие истината.

В този момент, както беше бос на улицата, облечен в екипа си за тренировки, той сви юмруци, изпълнен с решимост. Търпението му бе изчерпано, нямаше да стои повече тук. Бе оставил колелото си през една пряка. Не искаше нищо друго, освен да се прибере по-скоро у дома.

Когато се обърна да уведоми приятеля си, че си тръгва, от тълпата изскочи висок мъж, хвърли се към Брендън и го сграбчи в мечешка прегръдка.

— Добре ли си, синко?

Каквото и да бе отвърнал Брендън, думите му потънаха в прегръдката на баща му. Джейк забеляза приликите между двамата:

тъмните очи, черната коса... Понякога вземаше последната снимка на родителите си и я сравняваше с отражението си в огледалото в банята. Бе висок като баща си, имаше и същата пясъчноруса коса, но бе взел сините очи и малкия нос на майка си. Взирането в огледалото му даваше известна утеха, караше го да се чувства по-близко — макар и с мъничко — до своите родители.

Джейк не откъсваше поглед от прегръдката между баща и син. Стоеше като хипнотизиран пред тази проява на дълбока и искрена любов. Първоначално го обзе тъга, последвана от копнеж и заменена накрая от нотка студена ревност. Знаеше, че не е прав, че не бива да изпитва подобно чувство, но не можеше да се сдържи.

Брендън се измъкна от прегръдката на баща си, изглеждаше разтревожен.

— Джейк, ако искаш баща ми може да те откара у дома...

Джейк отстъпи две крачки и поклати глава. Преглътна трудно, за да прочисти гърлото си.

— Аз... аз дойдох с колелото.

— Синко — обърна се към него бащата на Брендън, — няма никакъв проблем.

Джейк настръхна от това нехайно използване на думата *синко*. Този човек не му беше баща.

— Благодаря ви, господин Фан. Предпочитам да се прибера сам.

Бащата на Брендън се поколеба за миг, сетне прегърна сина си през рамо и каза:

— Ако си сигурен...

Джейк кимна и се запъти към колелото си. С всяка следваща крачка нагретият от слънцето бетон започна да изгаря все по-силно босите му крака. Ускори ход, но причината не бе в горещината. Просто искаше да се махне час по-скоро от това място.

Стигна до колелото си и се обърна, за да хвърли последен поглед към училището, над което се стелеше дим. Залата за таекуондо изглеждаше в такова състояние, че през следващата седмица в нея едва ли щяха да се провеждат тренировки. Имаше предостатъчно неща, с които да запълни свободното си време. У дома го чакаха достатъчно книги и статии, които да прочете. Освен това, двамата с чичо Едуард бяха планирали за следващия ден посещение на природонаучния музей в Ню Йорк. След два дни там откриваха изложба, посветена на Древен

Египет и един приятел на Едуард бе уредил да я разгледат преди официалната ѝ премиера.

Джейк понечи да обърне гръб на училището, когато край камиона на пожарникарите зърна едър мъж, скрит донякъде от облак дим. Той се открояваше от тълпата не само заради черния си костюм на фини райета, но и заради едрата си фигура. Огромният мъж мина зад камиона и изчезна от погледа на Джейк.

Джейк обаче го позна.

Не може да бъде...

Изрече името на мъжа, сякаш се опитваше да го призове да застане отново пред погледа му.

Морган Дръмонд.

Мъжът обаче не се появи и увереността на момчето започна да се разсейва.

В края на краищата, тази забулена от дим фигура би могла да принадлежи всекиму: на капитана на пожарникарите, на шефа на полицията... Пък и какво ли можеше да прави Дръмонд тук? Джейк го бе видял за последен път в Британския музей в Лондон. Дръмонд ръководеше отдела за сигурност в Бледсуърт Съндрейс & Индъстриз, корпорацията, спонсорираше последните разкопки на родителите му, преди да изчезнат.

Подозрението се върна.

Джейк не разбираше какво общо има въпросната корпорация с изчезването на родителите му, но връзка трябваше да има.

Спомни си иглата за вратовръзка, носена от Морган Дръмонд. Беше изработена във формата на грифон, корпоративното лого на Бледсуърт Съндрейс & Индъстриз. Митологичното чудовище бе наполовина орел, наполовина лъв. В Пангея Джейк бе открил същия символ, изобразен върху сабята на властелина на гракилите, предводителя на една от чудовищните орди на Калверум Рекс. Освен това, самите гракили приличаха донякъде на грифони.

Каква обаче бе връзката между всичко това?

Джейк продължи да се взира към другия край на улицата, очакваше отново да зърне мъжа. След като измина цяла минута, поклати глава и се отказа. Това не би могло да бъде Дръмонд.

Отключи колелото си, измъкна го от стойката и тръгна към дома. Очакваше го дълъг път.

Натискаше педалите, отдалечаваше се от училището, но от време на време хвърляше по някой поглед през рамо. Беше неспокоен. Спомни си как косъмчетата по врата му бяха настръхнали предупредително, миг преди колата да връхлети през прозореца на училищния салон.

Сега отново бяха настръхнали.

Джейк сви от главния път и под гумите на велосипеда му захрущяха камъчетата, застлали алеята, която водеше към семейното имение. Колоезденето му бе помогнало да проясни мислите си; въпреки това бе напрегнат, не можеше да забрави огнените очи, които сезираха в него през дима.

Когато мина през портите от ковано желязо, махна с ръка на двата каменни гарвана, кацнали на стълбовете от двете страни на вратата. Птиците бяха дали името на семейното имение — Рейвънстейт или Гарванова порта.

— Здравсти, Едгар! Здравсти, По! — извика той, докато преминаваше под намръщените им погледи.

Двата гарвана бяха кръстени така още през XIX в. от неговия прапрадядо Огъстъс Бартоломю Ренсъм. Той бил съученик на прочутия писател Едгар Алан По, а неговата поема „Гарванът“ му била любима. Семейната история твърдеше, че По почерпил вдъхновение за своята поема от един от двата каменни гарвана. Десетилетия наред членовете на семейството спореха кой точно гарван е вдъхновил поета — Едгар или По.

Джейк бе готов да се обзаложи, че това е гарванът, който стои отдясно. Тръпки го побиваха при вида на наклонената му глава и присвитите му очи. Подобно на двама ексцентрични чичовци, гарваните се бяха превърнали в част от фамилната история като равноправни членове на семейството.

Поне тези двамата нямаше да ходят никъде.

Джейк натисна педалите и се понесе сред горичката от захарни кленове и черни дъбове. Накрая дърветата отстъпиха пред обширна градина в английски стил. В средата ѝ се издигаше имението Рейвънстейт, построено в стил Тюдор, с каменни кули, дървени фронтони и покрити с мъх каменни плочи по покрива. Някога това е било най-обикновена ферма, за да може семейството да прекарва

ваканциите си извън града. Впоследствие сградата е била разширена и преустроена, за да достигне сегашния си блясък и размери.

Главният вход не бе претърпял никакви промени. Дори вратата му идваше от някогашната ферма, направена бе от яки дъбови греди, отсечени от околните хълмове, стегнати с медни ленти и гвоздеи с квадратни глави.

Джейк натисна спирачките на велосипеда и намали скоростта, докато се насочваше към предната част на къщата. Пред входа имаше кръгла алея за автомобили. Веднага забеляза колата, паркирана край каменните стъпала, които водеха към предната врата.

Две необичайни неща му направиха впечатление.

Входната врата бе отворена — нещо, което леля Матилда никога не би допуснала. Но повече го разтревожи паркираният автомобил. Беше черен седан, досущ като онзи, който бе влетял в залата за таекуондо. Бе сигурен в това — същата марка, същият модел. Съвпаденията бяха прекалено много, за да не им обърне внимание.

Тревогата опъна нервите му. Кръвта му се смрази. Заряза колелото си и хукна приведен към къщата.

Нещо не беше наред.

От вътрешността на дома долетя силен тропот, придружен от чупене на стъкло. Сетне Джейк чу нещо, което накара сърцето му да спре: вик на болка и страдание.

Леля Матилда!

2.

СЧУПЕНИ ВИТРИНИ

Джейк бе оставил раницата, дрехите, а също и мобилния си телефон в залата за тренировки. Не можеше да извика помощ, а да отиде до дома на съседите, би отнело прекалено много време. Трябваше да намери телефон вътре в къщата.

Вместо да се втурне тичешком през входната врата, спринтира отстрани на имението и отвори един прозорец. Водеше към оранжерията, в която някога майка му бе отглеждала орхидеи, събирани от цял свят, с които бе печелила награди от различни изложби на цветя. Сега помещението бе празно, орхидеите отдавна ги нямаше. Джейк идваше тук от време на време, за да чете, особено през зимата, когато оранжерията бе най-топлото място в цялата къща. Топлината в студените зимни дни го караше да се чувства като в майчина прегръдка.

Прехвърли крак върху перваза, пропълзя вътре и скочи на каменния под. Лятната горещина бе превърнала помещението в сауна. По челото му мигом се появиха капчици пот. Все така приведен, той се промъкна до двукрилата летяща врата, която отвеждаше от оранжерията към един страничен салон. Кухнята се намираше на две крачки оттук.

Застана до вратите на оранжерията и се послуша, опита се да долови всеки звук. Цареше пълна тишина, което накара сърцето му да се качи в гърлото и да затупти още по-силно. Колко души бяха нахълтали в къщата? Какво се бе случило с леля Матилда и чичо Едуард?

Джейк отвори лекичко вратата и надзърна. След няколко метра тесният коридор отвеждаше до главния коридор, който разделяше голямото имение на две половини. В далечния край стоеше древногръцка статуя. Над главата ѝ бе окачен портрет на един от предците на Джейк: Бартоломю Джейкъб Ренсъм, прочутият изследовател на Египет, човекът, създал имението Рейвънсгейт. Художникът го бе изобразил, застанал до една камила. По протежение

на коридора бяха окачени и други портрети, принадлежащи на членове на фамилията от различни поколения, но всичките по примера на Бартоломео, станали изследователи.

Джейк тъкмо излезе от оранжерията, когато чу стъпки; те отекваха в главния коридор и се насочваха към него. Притисна се към покритата с дъбова ламперия стена. Непозната фигура прекоси коридора и се запъти към задната част на имението.

Беше изключително висок и слаб като скелет мъж. В едната си ръка държеше стоманена бухалка. Джейк вече не го виждаше, но чуваше дрезгавия му, изпълнена със заплаха глас:

— *Къде е? Кажу ми къде е или ще пострадаш повече?*

Последният въпрос бе придружен от силен трясък на разцепено дърво. По пода, застлан с плочи от варовик, се посипаха парченца стъкло. Изтърколи се камък с формата на яйце. Всъщност не беше камък, а вкаменено яйце на динозавър. В продължение на повече от сто години то бе изложено във витрината с всевъзможни артефакти и чудати предмети, събрани от прапрадядо Огъстъс. Явно човекът скелет я бе разбил с бухалката. Главният коридор бе пълен с подобни витрини, всяка посветена на някой прародител на Джейк.

Имаше и витрина, в която бяха изложени експонати, събирани от майка му и баща му.

Изпепеляващ гняв обзе момчето. То си представи как крадецът разбива на трески точно тази витрина. Страхът, който изпитваше до този момент, се изпари. Запъти се към кухнята. Там, на стената до килера имаше телефон.

Когато стигна до вратата, чу леля Матилда да крещи от предната част:

— Нямаме представа за какво говорите! Оставете Едуард на мира! Моля ви!

От същата посока долетя и звук, който приличаше на плесница, последвана от дълбок стон: мъжествен и тежък, изпълнен с гняв. Чичо Едуард. Някой току-що го бе ударил. Това означаваше, че в помещението има поне още един крадец, който да пази леля му и чичо му.

Босоногият Джейк се промъкна тихомълком в кухнята. Отиде до телефона, вдигна слушалката и набра 911. Постави слушалката до

ухото си, но не чу никакъв звук. Нищичко! Сърцето му трепна от ужас. Явно бяха прекъснали телефонната линия.

А сега какво?

Преди да успее да вземе решение, нечия огромна длан покри устата и носа му. Две яки ръце го притиснаха към корави като камък гърди. Джейк се съпротивляваше, но все едно се бореше с оживяла мраморна статуя.

Някой просъска в ухото му:

— Стой мирно, момче!

Шепотът бе съвсем тих, думите бяха произнесени така, че единствено той да ги чуе, но въпреки това Джейк разпозна характерния британски акцент.

Успя да се извърти достатъчно, за да зърне своя похитител. Остри, груби черти, гранитно сиви очи, къса черна коса. Джейк трепна, когато осъзна на кого принадлежи това лице. Явно не се бе припознал в града.

Морган Дръмонд.

— Опитвам се да ти помогна, момче. Успокой се.

По шепота, с който бяха произнесени тези думи, Джейк осъзна, че Дръмонд несъмнено се опитва да запази присъствието си в тайна от крадците. Не му вярваше — не и напълно, — но в този момент нямаше друг избор.

Когато Джейк кимна, Морган го пусна и му нареди:

— Стой тук и гледай да не те видят!

Шефът на сигурността в Бледсуърт Съндрайс & Индъстриз бе съблякъл сакото на костюма си и бе останал по тясна блуза с дълъг ръкав. Извади черен пистолет от кобура под мишницата си и се втурна към трапезарията, свързана с големия салон.

Когато Морган се скри от погледа му, Джейк реши, че не може да стои на едно място и да чака. Нямаше да се крие, докато леля му и чичо му бяха изложени на опасност. Пристъпи тихичко, отвори същата врата, през която бе влязъл в кухнята, и излезе в коридора. В същия миг гласът на Морган Дръмонд прокънтя като оръдеен изстрел откъм задната част на къщата.

— Пусни оръжието! На земята!

Отвърна му рязка ругатня, последвана от пистолетен изстрел.

Високият слаб крадец се хвърли към страничния коридор. От варовиковите плочи под краката му рикошира куршум. Човекът скелет се опитваше да избяга, без да изпуска бухалката от ръка.

Джейк не успя да се отмести навреме от пътя му. Крадецът връхлетя право върху него. Стоманената бухалка падна на земята.

Джейк се опита да стане, но пръстите на крадеца, които наподобяваха нокти на граблива птица, се вкопчиха в яката на екипа му за тренировки. Преди да успее да се измъкне, една костелива ръка се впи в гърлото му и едва не го остави без дъх.

В коридора отекнаха тежки стъпки. Появи се Дръмонд, който вече държеше два пистолета: единият сочеше към страничния коридор, другият към фоайето.

Крадецът извъртя Джейк и го постави като щит пред себе си.

— Назад! — изписка кльоцавият.

Един поглед бе достатъчен на Морган, за да оцени ситуацията и да се подчини. Направи три големи крачки към задната част на къщата. Крадецът се върна в големия салон, като продължаваше да използва момчето като щит.

Когато се озова в салона, Джейк видя във фоайето втория крадец, застанал близо до входната врата. Този пък приличаше на нисък булдог с масивна челюст. Леля Матилда се бе свила край вратата на библиотеката. Готварската ѝ шапка бе килната настрани, а белите ѝ къдрици бяха в безпорядък. Тя гледаше Джейк с неподправен ужас в очите.

— Към колата! — извика Скелета на Булдога. — Щом държа момчето, ще направят всичко, каквото им кажем! Ще платят всяка цена!

Крадецът помъкна момчето със себе си.

Канеха се да го отвлекат!

Джейк срещна погледа на Дръмонд. Англичанинът стоеше в другия край на помещението. И двата му пистолета бяха насочени към Скелета, но очевидно се страхуваше да стреля, тъй като имаше опасност да го засегне.

Когато се озова във фоайето, Джейк направи опит да се освободи, но гърлото му бе здраво притиснато от една твърда като камък ръка.

Когато крадецът стигна до вратата, се разнесе нов шум.

Откъм стъпалата на главния вход се чу свиреп лай. В дома влетя косматото кафяво торпедо, което се движеше ниско над земята.

— Уотсън, не! — простена Джейк.

Старият басет не се намираше в най-добрата си бойна форма. Караше четиринайсетата си година, вече бе полуоглушал и полуослепял. Явно бе проспал по-голямата част от суматохата, но изстрелът го бе събудил и го бе накарал да се втурне в къщата.

Уотсън прескочи последното стъпало и се хвърли на помощ на Джейк.

Естествено, не бе по силите му да се справи с якия крадец. Похитителят замахна с ръка, сякаш тя бе стик за голф, удари Уотсън по рамото и го претърколи.

Джейк побесня от гняв. Освободен от ръката, която го задушаваше, той дръпна рязко червения колан, който придържаше тренировъчния му екип и се измъкна от хватката на крадеца. В ръцете на Скелета остана само дрехата.

Вече свободен, Джейк се извъртя и се хвърли по гръб на пода. Още държеше ръкава на екипа и го дръпна с всички сили.

Скелета, който бе изненадан от развоя на събитията, изгуби равновесие. Джейк го ритна с двата си крака, нанасяйки му удар право в лицето. Усети как някаква кост, попаднала под едното му стъпало, изхрущя.

Крадецът нададе вик на изненада и болка, пусна момчето и се запрепъва към прага, а сетне и по стъпалата.

Морган Дръмонд се втурна напред.

— Стой долу! — извика той на Джейк и продължи към вратата.

Но партньорът на крадеца вече бе запалил двигателя на колата им. Морган стреля, но гумите на черния седан се завъртяха бясно по чакъла.

Джейк се изправи навреме, за да види задните стопове на автомобила, който мина напъряко през английската градина и профуча към портите. Един от изстрелите на Морган пръсна задното стъкло на колата, но тя не спря и скоро се скри зад гористия хълм.

Крадците се измъкнаха.

Морган се върна със зачервено като домат лице. Очевидно искаше да се разкрещи, но вместо това изрече с напрегнат, опънат като тетива на лък, глас:

— Следващия път, когато ти кажа да стоиш мирно, момче, просто го направи, по дяволите!

Джейк кимна с облекчение.

Морган отиде в библиотеката. Чичо Едуард бе завързан за един стол. Едното му око бе толкова подуто, че не се виждаше, а долната му устна бе сцепена и кървеше. Лицето му обаче бе почервеняло, сигурен признак, че е повече ядосан, отколкото наранен. Морган и леля Матилда се заеха да го освободят.

Скимтенето на басета отклони вниманието на Джейк в друга посока. Уотсън се приближи, накуцвайки.

— О, не...

Коленичи на каменния под, за да посрещне старото куче. Уотсън завъртя опашка, дишаше тежко и бе увесил език. Изглеждаше по-скоро объркан, отколкото наранен. Въпреки това Джейк прокара длани по тялото му. Не напипа счупени кости, явно Уотсън бе само натъртен.

Джейк го прегърна. Чувстваше го като член на семейството, а не като домашен любимец.

— Съжалявам, Уотсън, много съжалявам.

Морган се появи зад гърба му.

— Вината не е твоя.

Джейк вдигна очи към него, сетне отклони поглед към големия салон. Половината витрини бяха разбити, съдържанието им бе разпиляно или счупено, а това бяха безценни съкровища, събирани поколения наред: редки бръмбари и пеперуди, забодени с карфици, препарирани животни, които отдавна бяха изчезнали в природата, необикновени артефакти и тотеми, донесени от цял свят, вкаменелости от различни ери и епохи.

Каква ли част от това бе изгубена завинаги?

Гласът му бе приглушен от шока.

— А чия е вината тогава?

Джейк се обърна и погледна леля си и чичо си. Леля Матилда бе оправила шапката си и бе привела белите си къдрици в ред. Бе успяла да донесе на съпруга си торбичка лед. Едуард я беше увил в кърпа и притискаше с нея подутото си око. Никога не бе изглеждал толкова крехък и беззащитен.

Сърцето на Джейк се сви.

Едуард и Матилда не му бяха кръвни роднини. Бяха приятели на дядо му и ръководеха имението Рейвънсгейт вече три поколения. След като родителите на Джейк и Кейди изчезнаха безследно, двете деца нямаха роднини, които да се грижат за тях, затова Едуард и Матилда им станаха настойници като продължиха да работят като икономии. Двамата възрастни бяха силно привързани към децата досущ като истински родители, а понякога бяха и също толкова строги.

— Какво искаха крадците? — попита Джейк.

Чичо Едуард бе вдигнал очилата си от пода, но стъклата им бяха счупени.

— Там е цялата работа! Няма никаква логика! Все питаха за часовника на баща ти. Онзи, златният, който майка ти му подари за годишнината.

Стомахът на Джейк се сви на топка. Сега вече бе сигурен чия е вината за всичко това. Трябваше само да намери огледало, за да погледне виновника в очите.

Матилда поклати глава.

— Опитаме се да им обясним, че часовникът изчезна с Ричард и Пенелопе, но те не ни повярваха.

Джейк погледна към витрината с артефакти, събрани от родителите му. Беше непокътната. Истински късмет! Защото бе скрил часовника в нея, тъй като мястото му бе там. За по-сигурно го бе пъхнал в една древноегипетска погребална урна, поставена на най-долния рафт.

След като се върнаха от Пангея, Джейк и Кейди се разбраха да запазят приключенията си в тайна и да не съобщават на никого за намирането на златния часовник. И без друго, кой би им повярвал?

Морган изръмжа.

— Значи часовникът не е тук?

След всичко случило се днес, Джейк за малко да се поддаде и да каже истината. Но подозренията продължаваха да го измъчват. Не можеше да се довери изцяло на Морган. Дали пък всичко това не бе хитра инсценировка? Резервен вариант, в случай че крадците не успеят да намерят часовника? Внезапната поява на Морган изглеждаше доста странна. Какво, по дяволите, правеше шефът на охраната на корпорацията Бледсуърт в Норт Хемпшир, Кънектикът?

Джейк си спомни нещо, което баща му бе казал веднъж: *Онова, което трябва да направиш, за да запазиш една тайна, е... да не правиш нищо.* Разбира се, баща му имаше предвид мълчанието, необходимо, за да се опазят археологическите находки, намерени по време на разкопки. Джейк реши да последва съвета му.

Затова не каза нито дума.

Морган поклати глава.

— Тогава сте прави. Няма никаква логика. Слава богу, че не изпусках семейството ви от ползрението си!

— Какво? — Джейк подскочи от изненада. — Защо?

— Защото Бледсуърт Съндрайс & Индъстриз оправя кашите, които забърква.

— Какво искаш да кажеш?

— Опасявам се, че изложбата в Британския музей, която спонсорирахме през април, а също и медийното отразяване, което предизвика появата ви там, са привлекли нежелано внимание. Затова не ви изпускаме от поглед, след като се върнахте у дома. Преди два дни местните ми източници са дочули разговор за евентуален обир. Пристигнах тук, за да проуча въпроса по-обстойно.

Джейк все още не бе сигурен дали може да му се вярва.

— Значи това в града си бил ти, така ли?

Момчето не успя да скрие обвинителната нотка в гласа си.

Чертите на лицето на Морган се изопнаха, като че ли от срам.

— Боя се, че да. Опасявам се, че вината за инцидента с автомобила е моя.

— Какво означава това? — попита Джейк.

— Исках да открадна колелото ти.

— Да откраднеш колелото ми? За какво говориш?

— Опитвах се да забавя връщането ти у дома, да те предпазя от неприятности. — Морган изглеждаше объркан и огорчен. — Но когато пристигнах в града, видях, че някой те следи. Разпознах единия от крадците. Опитах се да го хвана, но той пусна ръчната спирачка и се измъкна през другата врата. Хукнах след него и прекалено късно осъзнах накъде се е засилил автомобилът. Зарязах крадеца, опитах се да настигна колата, но тя беше набрала прекалено висока скорост. Не успях.

— Едва не загинах!

Морган вдигна ръка.

— Погрешна преценка! Корпорацията ще покрие всички щети.

Погрешна преценка?

Джейк стоеше вцепенен, нямаше сили да промълви дори една дума.

Ревът на голям, мощен двигател го избави от необходимостта да отвърне на Дръмонд. Всички се обърнаха към входната врата. Разнесе се скърцане на чакъл и пред очите им се появи малък жълт училищен автобус.

Морган застана на прага, без да сваля ръка от кобура си.

Автобусът зави по кръглата алея и спря. Вратата му се отвори със скърцане и от него слезе високо, стройно момиче в екип на мажоретка. Това беше Кейди, по-голямата сестра на Джейк. Тя отметна дългата си руса опашка, хвърли на автобуса изпълнен с презрение поглед и изкачи каменните стъпала, които водеха към имението.

Очите ѝ се разшириха от изненада при вида на компанията, която я посрещна на площадката пред входа. Впери поглед първо в Морган, сетне се обърна към Джейк.

Какво прави той тук? — попита го безмълвно.

Леля Матилда пристъпи напред.

— Слава богу, че всичко с теб е наред!

Кейди направи гримаса.

— Да не би возенето с училищен автобус да е нещо хубаво! Никога не съм се чувствала толкова унижена!

— Какво стана? — попита леля Матилда. — Мислех, че Ранди ще те върне у дома след репетицията на мажоретките.

— Колата му не можа да запали. Учителят по трудово смята, че някой е сипал захар в резервоара.

Всички погледи се насочиха към Морган.

Той сви рамене.

— Трябваше да забавя и нея. Явно съм успял, нали?

Джейк поклати глава и влезе в къщата. Пътном хвърли гневен поглед към Морган Дръмонд:

— Страхотно! Сипваш малко захар в резервоара на Ранди, а мен за малко да прегазиш!

Морган се наведе и прошепна в ухото му:

— Но все пак успя да дойдеш тук, момче. Следващия път ще трябва да използвам боклуджийски камион.

Джейк впери поглед в него. Това сарказъм ли бе, или в думите се криеше заплаха? Трудно му бе да прецени. Като се вземе предвид и британският му акцент, Морган Дръмонд звучеше досущ като Джеймс Бонд.

Преди Джейк да успее да прецени, зад гърба му се разнесе писък. Кейди стоеше на прага, изгубила ума и дума при вида на опустошения им дом.

— Какво се е случило?

Добър въпрос.

Джейк се взираше в счупените витрини и разпилените съкровища.

Какво наистина се бе случило тук?

3. КЛЮЧЪТ НА ВРЕМЕТО

В полунощ някой почука на вратата му.

Джейк го очакваше. Стана от леглото и прекоси стаята, като внимаваше да не събори купчините книги и листа, осеяли пода като минно поле. Това бяха резултатите от всичките му изследвания през последните три месеца и покриваха най-различни области — от личните спомени на Хауърд Картър за откриването на гробницата на Тутанкамон до „Кратка история на времето“ на Стивън Хокинг (на страниците ѝ Джейк бе нахвърлял няколко бележки, показващи допуснатите от автора грешки). Бе събрал и книги, посветени на египетските йероглифи, списания със статии върху праисторическата флора и фауна, научни изследвания относно възможността за пътуване във времето.

Джейк прекарваше вечерите си в четене и препрочитане на доклади и статии, свързани с Бледсуърт Съндрайс & Индъстриз. Изненадващата поява на Морган Дръмонд бе подновила интереса му към компанията. Удивително колко много слухове — повечето от тях направо гадни — се носеха за нея и нейната история.

Това не бе кой знае колко необичайно предвид своеобразното отшелничество на нейния президент. Сигизмунд Олифант Бледсуърт IX, вече прехвърлил деветдесетте, сякаш бе изчезнал от този свят. Съществуваха само няколко негови снимки. Джейк бе открил само една, направена когато Бледсуърт е бил много по-млад: на нея бе изобразена висока, слаба фигура в британска военна униформа. Корпорацията бе много стара, първите си сделки бе сключила още през Средновековието. Твърдеше се, че фамилията Бледсуърт натрупала първото си състояние, продавайки фалшиви еликсири, които уж предпазвали от чума. Оттогава насетне Бледсуърдови продължили да правят пари по законни и незаконни начини, докато компанията им не станала най-богатата в Англия и четвъртата по големина в света.

Джейк не се почувства комфортно при новината, че подобна корпорация „държи под око“ собственото му семейство.

Досуц като Магелан, тръгнал на околосветско пътешествие, той най-сетне прекоси осеяния с книги под и стигна до вратата. Отвори я и завари на прага Кейди, облечена с долнище на пижама и огромна тениска с емблемата на любимата ѝ в момента пънк-поп група „Атомни Вампири“.

Тя влезе в стаята, без да чака покана.

— У теб ли е?

— Разбира се. Не бих оставил часовника на татко на долния етаж, при положение че Морган Дръмонд е в дома ни.

Чичо Едуард бе поканил Морган да прекара нощта в една от стаите за гости. Джейк знаеше, че едрият англичанин бе спечелил симпатиите на леля му и чичо му, но той самият продължаваше да храни известни подозрения.

Денят бе дълъг и изморителен, изпълнен с полицейски сирени и линейки. Лекарите се погрижиха за раните им, полицаите записаха показанията им. Пред имението бе паркиран патрулен автомобил, в който дежуряха двама полицаи.

В случай, че тези бандити се върнат, бе казал чичо Едуард.

Домът им вече се намиреше в безопасност. Кейди се отпусна рязко на леглото на Джейк и събори купчина книги.

— Внимавай! — предупреди я той и се зае да събира и подрежда разпиляното.

Тази купчина съдържаеше информация за Атлантида. Повечето текстове не струваха и пукната пара, съдържаха пълни глупости и фантазмагории, но Джейк проявяваше специален интерес към темата за изчезналия континент. Достатъчно бе да погледне ръката си, за да си напомни, че Атлантида не е мит.

На китката си носеше гривна от сребрист магнетит, която сякаш бе излята около ръката му — не се виждаха нито спойки, нито закопчалка. Не можеше да я свали. Върху повърхността ѝ бяха гравирани едва забележими редове, изписани на езика на Атлантида. Джейк отдавна се опитваше да разчете написаното, сравнявайки го с други изгубени езици.

LNΓ&KΠΠ&X&Γ&Γ&L&L
Γ&LNΓ&X&FΠΠΓ&Γ&K&F&X&N&

Засега не бе постигнал никакъв успех.

Гривната му бе подарък и награда от старейшината на ур, неандерталското племе, което също живееше в праисторическата долина на Калипсос, земя, която се намираще под закрилата на древна атлантическа технология.

Кейди носеше същата гривна, макар да наричаше своята *браслет* и да я бе украсила с всевъзможни висулки, използвайки магнетичните ѝ свойства, които ги придържа да не падат. Първоначално Джейк не одобряваше отношението на Кейди към гривната, но експериментите на сестра му в областта на бижутерията разкриха едно необикновено свойство. Гривната привличаше не само желязо, а всеки метал: сребро, злато, дори платина.

Поредната загадка.

След като подреди разпилените книги, Джейк седна с кръстосани крака на леглото и извади златния часовник от джоба на пижамата си. Постава го между себе си и Кейди.

— Откъде крадците са научили, че часовникът е у нас? — Попита Кейди. — Казвал ли си на някого?

— Разбира се, че не! А ти?

Кейди извърна театрално очи.

Не!

Сетне отново сведе поглед към брат си.

— Предполага се, че мозъкът в цялата тази история си ти. Имаш ли някакви теории?

— Единственото, за което съм сигурен, е, че корпорацията Бледсърт е замесена по някакъв начин.

Много хора в Калипсос знаят, че сме намерили часовника на татко. Може някой да се е разприказвал и това да е стигнало до тук, в нашето време. Не мога да се сетя за друга възможност.

— При това положение можем ли да се доверим на Дръмонд?

— Не зная.

Джейк изпитваше смесени чувства към англичанина. Сигурен бе, че Морган лъже — или най-малкото, не е напълно откровен — относно причината за толкова навременната си поява в дома им. В същото време обаче Джейк не можеше да не послуша и своята интуиция. И бе започнал да харесва едрият англичанин.

Пое си дълбоко дъх и продължи:

— Което ни води до следващия въпрос: защо тези крадци дойдоха за часовника точно *сега*? Тук сме вече три месеца. Защо тъкмо днес?

И двамата нямаха представа. Замълчаха, всеки от тях бе потънал в собствените си мисли.

Най-сетне Кейди взе часовника и го завъртя в ръка. Погледът ѝ се изпълни с копнеж.

— Помня, когато мама го подари на татко. Бях едва на пет. Той ми позволи да седна в скута му и да навия часовника.

Тя отвори капачето и се взря в циферблата. Стрелките не се движеха. След като бе престоял толкова дълго във витрината, бе спрял да работи.

Кейди започна да върти коронката и да навива механизма. Джейк не понечи да я спре. И двамата бяха опитали какво ли не, за да манипулират часовника, да го накарат да ги пренесе обратно в Пангея, където да продължат издирването на родителите си.

Всичките им опити се бяха провалили.

Трябваше да открият друг начин да се върнат там.

Кейди спря да върти коронката и остави механизма да тиктака в ръката ѝ. Гласът ѝ стана тих и нежен като на малко дете.

— Помня как татко го носеше в джобчето на жилетката си, а аз допирах ухо, за да чуя тиктакането му. Все едно чувах сърцето на татко да тупти.

Джейк видя болката, примесена с щастие, в очите на сестра си.

— Дай и на мен — каза той и взе часовника.

Допря го до ухото си и се заслуша в тихото тракане на финия механизъм. Затвори очи, но вместо пред него да изникне образа на баща му, си представи зъбчатите колелца в часовника. Бе прочел куп книги по часовникарство като част от заниманията си по орология, изкуството за измерване на времето.

Джейк знаеше, че в часовникарството, а и в начина, по който времето се движи, има нещо важно, което му убягва. Продължи да слуша тиктакането с надеждата да получи внезапно просветление. Представи си часовниковия механизъм под металния корпус — прецизното движение на зъбните колелца, пружинните, балансите, осите. Не всички части бяха метални. За да намалят триенето, часовникарите вграждаха в някои движещи се части скъпоценни камъни: рубини, сапфири, изумруди, дори диаманти.

Докато Джейк слушаше тиктакането на часовниковия механизъм, в главата му изникна следната картина. Намираше се отново в Астромикона, разположен на върха на замъка Калакрис в Калипсос и гледаше смаяно огромния механизъм, който изпълваше пространството под купола. Докато часовникът тиктакаше в ухото му, медните колела на Астромикона се завъртяха и разноцветните кристали започнаха да обикалят в орбита около тях. Слънчевите лъчи осигуряваха енергията за въртенето на механизма. Астромиконът бе истински шедьовър на часовникарското изкуство, захранван от слънчева енергия.

Изведнъж Джейк свали часовника от ухото си, обърна се настрани, наведе се и пъкна ръка под леглото, където държеше раницата си. Измъкна я и откачи квадратната значка, забодена от външната ѝ страна.

— Какво правиш? — попита го Кейди.

— Искам да помисля... — отвърна неуверено той, докато в главата му се оформяше една идея.

Сребърната значка бе с размерите на палец, а върху нея бяха инкрустирани четири кристала. В средата бе разположен безцветен кристал, ярък като диамант. Около него във формата на триъгълник

бяха разположени три други кристала: рубин, изумруд и леденосин сапфир. Те символизираха четирите основни кристала на Пангея, четирите крайъгълни камъка, на които се основаваше алхимията на този свят.

Джейк се обърна към Кейди.

— Помниш ли, когато в Астромикона поставих фенерчето си, заедно със синия кристал и те се сляха?

— Да, така се получи онзи вледеняващ лъч!

Джейк вдигна часовника на баща си.

— В часовниците като този на татко има кристали. Всъщност скъпоценни камъни: рубини, изумруди, сапфири, диаманти. Ами ако татко е поставил часовника си във вътрешността на някой механизъм от рода на Астромикона? Може би това му е осигурило енергията, необходима за отварянето на портала към нашия свят. Ако това е така, възможно е часовникът на татко да представлява ключ и към други портали.

Кейди сбърчи чело.

— Но нали опитахме какво ли не? Нищо не се получи!

— Казах, че това е *ключ*. За да можем да го използваме, трябва да намерим съответната *ключалка*.

Джейк погледна отворения часовник. От вътрешната страна на капака някой бе нарисувал символ.

Това беше *анкх*, египетския символ за „живот“.

И двамата осъзнаваха, че може да се окаже важна улика, която да им позволи да направят още една малка крачка по дългия път към истината за съдбата на техните родители. Затова Джейк се интересуваше толкова много от египетска история, митология, древни

текстове. Сега проумя, че този символ може би е нещо повече от улика за съдбата на родители им. Той водеше към *ключалката*.

Парченцата от пъзела се подредиха в главата му. Все още не разполагаше с всички от тях, но поне половината картина бе завършена. Добре съзнаваше пред какви опасности може да се изправи, ако реши да действа, преди да завърши цялата картина, но възбудата му засенчи всички страхове.

— Някой трябва да е знаел, че часовникът на татко действа като ключ — каза Джейк, след което скочи от леглото и се изправи на крака. — Затова крадците го търсеха.

— Но защо точно сега? — попита Кейди.

Джейк я посочи с пръст:

— Това е въпросът!

Кейди изглеждаше объркана.

— Защо сега? — Той сновеше из стаята, като едва сдържаше възбудата си. — Не си ли изпитвала някакво странно чувство през последните дни, все едно към теб лети товарен влак?

Кейди го гледаше сякаш е изгубил ума си, но последните му думи явно попаднаха в целта. Джейк го прочете по лицето ѝ.

— Значи и ти си го почувствала! — извика той.

Тя се изправи.

— През последните две нощи не можах да мигна. Обаче реших, че причината е двойното мока кафе в „Старбъкс“. — Кейди отиде при брат си. — Какво означава това?

— Летяхме напред-назад във времето като две топки за пинг-понг. Това би трябвало да се отрази на нашите организми. Може би на субмолекулярно ниво сме станали по-чувствителни към потока на времето. Възможно е това да е предизвикало странното усещане.

— Не те разбирам, Айнщайн.

В ума на Джейк се въртяха безброй възможности, които не бе в състояние да осмисли докрай. Тръсна глава, сякаш за да проясни съзнанието си, и вдигна часовника.

— Мисля, че това трябва да ни насочи към ключалката, за която е предназначен ключът на татко. Тя трябва да е нещо египетско.

— Да, това го схванах.

— Тогава това обяснява защо крадците дойдоха точно днес.

Кейди първо се намръщи, после облещи очи от изненада:

— Да! Защото *утре* двамата с чичо Едуард ще се качите на влака за Ню Йорк и ще разгледате онази изложба в музея... египетската изложба.

Джейк кимна.

— Затова някой се опита да ни открадне часовника. Някой от експонатите в новата изложба би трябвало да е *ключът*, който търсим. Телата ни се опитваха да ни предупредят, да ни подготвят. — Джейк погледна сестра си право в очите. — Утре трябва да отидем в музея. И двамата.

— Но сутринта имам тренировка по фехтовка.

Джейк я погледна ядосано.

Както Джейк бе започнал да тренира таекуондо, така и Кейди бе открила спорт, на който да се посвети, и това бе фехтовката със сабя. Изглежда, че краткият ѝ престой при викингите в Калипсос бе породил у нея любов към блясъка на остриета и танца на смъртта. Джейк трябваше да признае, че сестра му е много добра, може би не чак колкото един викингски воин, но вродената ѝ грация и атлетизмът ѝ помагаша да напредва бързо. Разбира се, както можеше да се очаква от Кейди, тя накара останалите мажоретки да заменят палките си със саби и превърна смъртоносното фехтовално изкуство във вълнуващо представление. Момичетата дори обсъждаха да се представят с този номер на регионалния шампионат за мажоретни състави в края на лятото.

— Не искам да го правя сам — помоли я Джейк.

Беше съвсем искрен.

Макар да не му се искаше да го признае, той се нуждаеше от Кейди. Тя бе последният човек от семейството, Джейк не искаше двамата да се разделят, особено когато ставаше въпрос за пътуване във времето.

— Ама че си глупчо! — подразни го Кейди. — Разбира се, че ще дойда. Опитай се да ме спреш! — Тя тръгна към вратата. — Започвай да четеш, Айнщайн. Трябва да научим колкото се може повече.

— Какво ще правиш?

Кейди го погледна с повдигната вежда и заплашителна усмивка:

— Отивам да наточа сабята си.

4.

НОКТИТЕ НА МУМИЯТА

Цялото пространство извън линкълна бе изпълнено с шумовете на Манхатън, сърцето на големия метрополис — клаксони, викове, ръмжене на двигатели, докато сутрешният трафик пълзеше със скоростта на охлюв. Джейк седеше на задната седалка, вдигнал глава към гората от небостъргачи. Кейди се бе настанила на другия край на седалката и гледаше към Сентрал Парк. Между тях бе седнал чичо Едуард, който се наведе напред, за да помоли шофьора за пореден път да побърза.

— Господине — напомни му той с обичайната си английска вежливост, — трябва да стигнем до Американския природонаучен музей преди осем. Имаме стриктна уговорка и не бива да закъсняваме.

Шофьорът вдигна и двете си ръце от волана в знак на отчаяние.

— Човече, какво очакваш да направя? По това време целият град се превръща в огромен паркинг.

Чичо Едуард се облегна назад и скръсти ръце в скута си.

От седалката до шофьора прозвуча тежко боботене.

— Завий на онова кръстовище — изкомандва Морган Дръмонд.
— Мини направо през парка. Престани да мислиш как проклетата машинка да надуе сметката ни.

Таксиметровият шофьор понечи да възрази, но нещо в изражението на Дръмонд го накара да се съсредоточи върху волана си и да се качи на бордюра, за да вземе завоя.

Кейди бръкна в чантичката, която носеше на кръста си.

— Чичо Едуард, вземи мобилния ми телефон, ако искаш да предупредиш твоя приятел, че ще закъснеем.

— Няма да закъснее — каза Морган и се обърна към шофьора.
— Нали така?

Шофьорът се приведе още по-ниско над волана.

Джейк изучаваше гърба и тила на Морган, опитвайки се разбере по-добре този човек. След вчерашното нападение англичанинът бе настоял да ги придружи до града в ролята си на техен телохранител.

Тази сутрин чичо Едуард се бе опитал да ги разубеди да пътуват до Ню Йорк или поне да отложат посещението си на изложбата, но Джейк категорично бе отказал, подкрепен от Кейди, която не искаше да пропусне възможността да обиколи модните магазини. В крайна сметка чичо Едуард бе отстъпил, тъй като добре знаеше, че нищо не е в състояние да застане между Кейди и разпродажба в прочутия универсален магазин „Сакс Пето Авеню“, да речем.

Дори леля Матилда бе решила, че е най-добре децата да не са у дома, а на някое по-безопасно място. Вече бе организирала почистването на къщата и бе извикала представители на застрахователната компания, които да направят оценка на щетите. Полицаята щяха да продължат да патрулират около имението.

Рано сутринта, още с първите слънчеви лъчи, четиримата потеглиха към гарата, където щяха да хванат влака за Ню Йорк. В този момент, два часа по-късно, линкълнът най-сетне спря пред Американския природонаучен музей. Каменните стъпала водеха до огромната колонада пред входа. Внушителната постройка приличаше на древен храм, посветен на науката. През годините Джейк бе прекарал безброй дни и часове в неговите зали и изложби.

Вратата на таксито се отвори и сърцето му заби учестено.

Погледна Кейди. Очите ѝ блестяха. Бе сигурен, че тя изпитва същото. Напрежението от последните два дни бе станало почти болезнено. Той се затича по стъпалата, нетърпелив да влезе в музея и да започне своето търсене.

— Хайде — подкани останалите и метна раницата си на рамо. Беше се подготвил добре за предстоящото приключение — беше обул туристически боти и широки панталони, а елекът му имаше безброй джобове, пълни с всичко, от което би могъл да има нужда при завръщането си в Пангея.

Кейди също бе облякла дрехи, подходящи за експедиция: джинси, Т-шъртка, а върху нея — свободно падаща блуза, беше с боти, чиито токчета обаче бяха по-подходящи за ревю, отколкото за планински преход. На кръста си носеше елегантна чантичка „Луи Вюитон“.

Тя отвори багажника на таксито и извади розовата си раница с форма на дуло на базука. Това всъщност не беше раница, а продълговат сак, в който носеше сабята си за фехтовка.

Чичо Едуард сложи ръце на кръста и я изгледа въпросително.

— Млада госпожице, продължавам да не разбирам защо трябва да мъкнеш това нещо със себе си.

Кейди метна сака си през рамо.

— Защото искам да си купя нова сабя. Не мога да си харесам нито една в Норт Хемпшир. А старата ми трябва, за да сравня с нея теглото и баланса на новата.

— Но тази я купихме едва преди три месеца...

— Именно. Значи е време за нова!

Едуард поклати глава и се предаде. Морган Дръмонд ги изгледа с ръце, скръстени пред гърдите, а в очите му проблесна подозрение.

— Да вървим — подкани ги чичо Едуард.

Заизкачваха заедно стъпалата.

Над входа бе окачен огромен транспарант, който рекламираше предстоящата изложба. На него бе изобразена златната маска на Тутанкамон, а под нея — голямата пирамида на Хеопс. Изложбата щеше да отвори врати след два дни.

Когато стигнаха входа, вратата се отвори и на прага се показа дребничък мъж. Усмиваше се широко, сякаш за да ги приветства с добре дошли. Носеше кафява жилетка, а ботите му стигаха до средата на прасците. Долната част на лицето му бе обрамчена от рунтави сиви бакенбарди, които стърчаха като чифт крила, изникнали от двете му страни. На носа му бяха кацнали очила с кръгли рамки. Целият му вид и особено големият му корем напомняха на Джейк за Теди Рузвелт, макар и на преклонна възраст.

— А, ето те и теб, англичанино! — Той посрещна чичо Едуард със сърдечна прегръдка. — Колко време мина? Десет години?

— Трийсет — поправи го Едуард, но обичайното му строго излъчване отстъпи място на далеч по-младежко изражение. — Доколкото си спомням, това беше на двайсет и петата годишнина на старата ни част.

Едуард се обърна към останалите и ги представи на своя приятел — първо Морган Дръмонд, сетне Кейди и Джейк.

— А тези двамата са Катрин и Джейкъб Ренсъм.

Мъжът облеци очи.

— Мили боже, да не би това да са внуците на Барт Бойната брадва!

— Самите те!

Джейк повдигна вежди.

— Бойната брадва?

Едуард им обясни:

— Това беше прякорът на дядо ви. Бартоломю го получи заради томаховката, която носеше по време на пустинната кампания в Африка.

Джейк бе чувал много истории за сраженията в Африка, но не и тази.

Едуард потупа приятеля си по рамото.

— А това е професор Хенри Клееман, прочут египтолог. Прекарал е по-голямата част от живота си в археологически разкопки. По време на войната се влюби в пустинята и след това така и не можа да се раздели с нея.

Хенри посрещна думите му с махане на ръка и каза:

— Достатъчно! Да влизаме. Да се скрием от тази жега! Преситих ѝ се още в Египет.

Професорът ги поведе през входното фоайе и централната ротонда, а оттам — покрай огромен скелет на барозавър.

— Разположили сме египетската изложба на четвъртия етаж, така че трябва да изкачим някое и друго стълбище. — Хенри ги поведе след себе си. — Постоянната експозиция на музея отваря след два часа. Исках да ви осигуря колкото се може повече време да разгледате изложбата на спокойствие. Има доста неща, които трябва да видите. Изложили сме артефакти от най-ранните египетски династии. От скарабей, обсипани със скъпоценни камъни, до огромни саркофази. Гвоздеят на изложбата обаче е онази гробница, която откриха миналата година. Разглобиха я на парчета, за да направят място за новата магистрала, която строят, и така я транспортираха дотук. Ние я сглобихме на място. Изглежда великолепно.

Джейк едва се сдържаше да не хукне пред стария професор. Вместо това, той реши да премине към същината на въпроса.

— Професоре, чудех се дали в изложбата има някой египетски анкх?

— Анкх? Момчето ми, има ги колкото искаш, при това във всевъзможни форми и размери. Издялани от камък, излети от злато, инкрустирани със скъпоценни камъни. Имаме всичко, за което се сетиш! — Професорът явно бе доловил вълнението на Джейк, защото

постави ръка на рамото му и продължи: — Ще ти кажа под секрет — най-ценният експонат в цялата изложба пристигна днес. Невероятен мумифициран екземпляр. Никога не съм виждал нещо подобно.

Джейк кимна любезно, но повече се интересуваше от възможността да открие онзи анкх, който съответстваше на изображението върху часовника на баща му. Бе го окачил на верижка около врата си и усещаше тиктакането на механизма, което резонираше в гърдите му и го подканяше да побърза.

Когато се качиха до четвъртия етаж, Хенри им посочи другия край на коридора.

— Там е! Право напред!

Професорът ги поведе през двойна заключена висока врата, пред която бе поставен и червен плюшен шнур. Заобиколиха своеобразната бариера, а Хенри използва магнитна карта, за да отключи. Покани ги да влязат, след което затвори след тях.

Сякаш се озоваха в увеселителен парк, посветен на Древен Египет. Огромните статуи, покритите със символи обелиски и стъклените витрини образуваха обширен лабиринт, който се виеше край масивни саркофази. Отвъд изправените ковчези Джейк забеляза дървена лодка, направена изцяло от преплетени тръстикови стъбла.

Докато разглеждаше лодката, един музеен работник вдигна квадратното платно на мачтата ѝ. Джейк си я представи как плава по течението на Нил. За миг му се стори, че усеща хладния полъх на речния бриз.

— А! — възкликна Хенри и вдигна ръка. — Климатикът най-после заработи. Време беше.

Значи не е бил нилски бриз...

Джейк насочи вниманието си към центъра на залата. Масивни стени от червеникав пясъчник оформяха нещо като зала в залата.

Хенри забеляза интереса му.

— Това е гробницата, за която ви споменах. Стенописите са невероятни, пресъздават цялата погребална процесия. Какво ще кажете да отидем първо там?

Джейк последва останалите като не пропусна да огледа наляво и надясно, търсеше онзи анкх, който би могъл да съответства на изображението върху часовника на баща му. Видя, че Кейди прави

същото. Добре. Ако не се разсейваха и търсеха заедно, щяха да съкратят времето наполовина.

— Виж! — възкликна тя и спря внезапно пред него.

Сърцето на Джейк подскочи в гърлото му. Нима бе открила нужния анкх?

Кейди се наведе над една от стъклените витрини.

— Тези обеци във формата на пеперуди ще изглеждат страхотно със синята ми рокля!

Джейк изстена и я побутна напред.

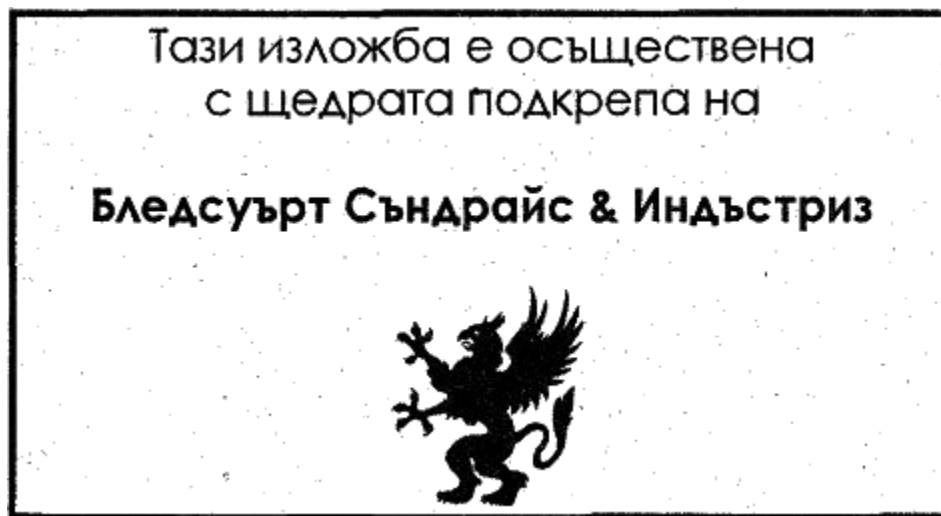
Хенри, застанал начело на малката им групичка, спря пред входа на гробницата.

— Вътре сме изложили новата мумия. Реших, че това е идеалното място, където да поставим подобен експонат. Непременно трябва да я видите, затова ще ви оставя да разгледате сами. — Той намигна на Джейк. — Виждам, че някои от нас изгарят от нетърпение.

Морган измърмори зад гърба му:

— Момчето си е такова... странно.

Джейк се усмихна и понечи да последва останалите в гробницата, когато нещо край входа привлече вниманието му. Една табелка. Замръзна на място. *Не може да бъде!* Беше толкова смаян, че фокусира погледа си с усилие. Наложил се да прочете табелката цели три пъти.

О, не...

Джейк не можеше да откъсне поглед от грифона, разположен под надписа, който му напомни за чудовищните гракили в Пангея. Разгневен, той се извърна към Морган Дръмонд.

— Знаеше ли за това?

Лицето на англичанина помръкна, той сбърчи вежди, сякаш за да прочете надписа.

— Не — промълви най-сетне. Но веднага — сякаш облакът върху лицето му бе отминал — възвърна обичайното си невъзмутимо като гранит изражение. — Корпорацията финансира хиляди проекти по цял свят. В половината музеи по света има подобни табели.

Хенри прекъсна разговора им, очите му се разшириха от изненада зад кръглите стъкла на очилата му.

— Страхотен късмет! Побързайте! Мумията току-що е пристигнала! Сега ще я отворят.

Морган побутна Джейк, подканяйки го да влезе в гробницата.

Щом се озова вътре, зловещ студ пропълзя по цялото му тяло. Джейк си представи изправения на задните си крака грифон. Нещо тук не беше наред.

Тъй като гробницата бе покрита с купол, във вътрешността ѝ бе необикновено тъмно. В няколкото осветени витрини бяха изложени различни погребални предмети. Миниатюрно подово осветление озаряваше множество стенописи, включително Анубис, изобразен с човешки ръст. Египетският бог на смъртта имаше тяло на мъж и глава на чакал. Алените му очи накараха Джейк да потръпне и да побърза да отмести поглед.

В центъра на гробницата се издигаше каменна плоча, която изпълняваше ролята на олтар. Върху нея, досущ като при жертвоприношение, бе положено тяло, увито цялото в ивици плат. От едната му страна стояха двама работници в бели гащеризони с извезан върху тях грифон.

— Елате по-близо — подкани ги Хенри и махна с ръка на Джейк. — Това е невероятен експонат. Всеки египтолог би жертвал зеницата на окото си, за да се озове тук в този момент. Дори нашият музей ще разполага с тази мумия само за първата седмица от изложбата. Това е жест от страна на спонсора, преди мумията да се върне в Египет.

Жест от страна на спонсора...

Джейк погледна Морган. Лицето на англичанина остана напълно безизразно.

Хенри направи знак на двамата музейни работници да свалят погребалния саван от мумията.

Джейк пристъпи напред. Кейди стоеше от другата страна редом до чичо Едуард.

Очилата на Хенри отразяваха приглушеното осветление.

— В целия свят няма друга подобна мумия. Предполагаме, че древните египтяни са се опитвали да създадат скулптура на някое тяхно божество. Знаем, че са обичали да изобразяват боговете си като полухора, полуживотни. Като онзи чакалоглав Анубис, ей там. Или като богинята Бастет, често изобразявана с глава на котка. В този случай смятам, че древните египтяни са се опитали да почетат своя бог Хор, като създадат негово подобие. Вместо да използват камък или боя обаче, те са използвали различни телесни части.

Телесни части?

Джейк се намръщи. Спомни си, че Хор е бил египетският бог на небето.

Докато двамата служители сваляха погребалния саван, професорът продължи:

— Хор обикновено е изобразяван с глава на сокол, а понякога просто като птица. Затова, разбира се, подобие на Хор се е нуждаело от крила!

Отметнатият саван разкри мършава тяло, свито като в агония. Кожата му бе изсъхнала отдавна и под нея се показваха костите на ръцете и краката. По-голямата част от тялото бе покрита от сивкави на цвят крила, което му придаваше известно сходство с пашкул, но чудовищен пашкул. Плешивата му глава приличаше повече на свинска зурла, отколкото на човешко лице. От устните му, озъбени в усмивката на смъртта, стърчаха остри жълтеникави зъби.

— Погледнете ръцете и краката му — продължи Хенри. — Очевидно са заменили човешките пръсти и нокти с птичи. Това е изумително постижение! Как са успели да сглобят части от толкова различни животни, за да създадат тази уникална мумия!

Хенри продължи да говори, но Джейк спря да го слуша. Ушите му забучаха, кръвта му замръзна. Кейди също бе побеляла като

погребалния саван. Тя също беше разбрала какво лежи пред тях. Това не бе някой Франкенщайн, съшит от различни телесни части.

Това същество бе истинско.

В Пангея Джейк се бе сражавал с неговите събратя.

Това бяха мумифицираните останки на *гракил*.

5.

ЗЛАТНИЯТ АНКХ

Кейди, която бе застанала от другата страна на олтара, нададе силен стон. Погледът ѝ срещна този на брат ѝ и после сведе очи. Явно нямаше сили да преодолее шока.

Преди Джейк да успее да реагира, тя се строполи на пода. Чичо Едуард успя да я подхване в последния момент, преди да удари главата си в една от стъклените витрини.

Едуард коленичи, без да я изпуска от ръце:

— Катрин, добре ли си?

Тя кимна, лицето ѝ бе поруменяло, опита да се подпре с ръка и да се изправи.

— Съжалявам. Просто... беше... беше толкова отвратителна.

— О, скъпа! — възкликна Хенри. — Съжалявам! Какво си въобразявах? Разбира се, че гледката е прекалено противна за хора с по-слаби нерви.

Кейди постави ръка на челото си.

— Може ли чаша вода?

Хенри се обърна:

— До стълбите има чешма...

— Аз ще донеса вода — каза Морган и мигом се запъти натам.

Ядосана от неловката ситуация, в която бе изпаднала, Кейди помоли всички да отстъпят крачка назад.

— Трябва ми повечко въздух. Ще се оправя след миг.

Хенри изглеждаше поразен и покрусен.

— Разбира се! И без друго ме чака толкова много работа!

С тези думи професорът подкани музейните работници да напуснат гробницата заедно с него.

Кейди ги изпрати с поглед.

— Чичо Едуард, чувствам се толкова глупаво. — Тя посочи след професора. — Моля те, настигни го. Кажи му, че ще се оправя. В противен случай ще се почувствам ужасно.

— Разбирам. — Едуард се изправи. — Джейк, защо не дойдеш с мен? Да оставим сестра ти за малко?

— Джейк, почакай! — извика Кейди. — Нали си носиш енергийно блокче?

Той кимна, а чичо Едуард излезе.

Отиде при сестра си и затърси зърненото блокче в джоба си. Намери го и мигом ѝ го предложи.

Тя отблъсна ръката му.

— Тези неща имат отворителен вкус.

— Защо тогава...?

Кейди скочи на крака.

— За да се отървем от останалите, Айнщайн!

Сега бе ред на Джейк да се почувства неловко.

Кейди бе симулирала припадъка, за да останат сами. Трябваше да се досети!

— Какво прави този гракил тук? — попита тя, вперила поглед в чудовището. — Какво означава това?

— Нямам представа. Забеляза ли обаче табелката отвън? Онази, с името на спонсора на изложбата — Бледсуърт Съндрайс & Индъстриз. Те са финансирали разкопките на гробницата и са предоставили тази мумия. Ако Морган е прав, че корпорацията ни държи под око, тогава би трябвало да знаят, че ще дойдем тук точно днес.

— Какво искаш да кажеш? — попита го Кейди.

Джейк обмисли куп варианти, но стигна до единствения възможен извод. Изведнъж долови с цялата му сила тиктакането на часовника, долепен до гърдите му.

— Ако някой иска да открадне часовника на татко, най-добрият начин да ни накара да го измъкнем от скривалището му, е, като инсценира неуспешен обир с взлом. Уплашени от крадците, би трябвало да го извадим от тайника и да не се разделяме с него.

На Кейди ѝ прилоша. Този път не се преструваше.

— И ние постъпихме точно така.

Джейк кимна.

— Сега враговете ни ще трябва само да ни подмамят някъде. Да ни заложат капан.

Джейк огледа четирите стени на гробницата. С нарастването на страховете му, тя му изглеждаше все по-тъмна и по-тъмна.

— Трябва да се махнем оттук — каза Кейди.

— Но египетският анкх е тук. Кълна се, че усещам присъствието му.

— Можем да се върнем и по-късно. Професорът каза, че следващата седмица мумията се връща в Египет. Да изчакаме дотогава. Египетският анкх ще ни чака тук.

Кейди заобиколи олтара и тръгна към изхода.

Джейк приемаше логиката ѝ с разума си, но сърцето му се бунтуваше. Въпреки това тръгна подир сестра си. Тя беше права. Трябваше да се измъкнат оттук. Настигна я при изхода. Обърна се и хвърли последен поглед към мрачната гробница.

И тогава го видя.

Замръзна като статуя.

Очите му доловиха блясъка на злато от другата страна на олтара. Беше го пропуснал преди, тъй като вниманието му бе насочено изцяло към олтара и зловещата фигура върху него.

Впери поглед във витрината, разположена в другия край на помещението. Предметът бе изложен на средната лавица. Анкх с размерите на човешка длан, изработен целият от злато. Съвършено копие на онзи, който бе изобразен върху часовника. Ярките халогенни лампи във витрината осветяваха инкрустираните върху него скъпоценни камъни: диамант в центъра, заобиколен от рубин, изумруд и сапфир.

Формата и цветовете бяха идентични с кристалите върху значката му на алхимик-чирак от Калипсос. Това бяха четирите камъка, на които се крепеше алхимията там.

Джейк посочи към далечния край на гробницата:

— Ето го! Това трябва да е!

Кейди присви очи, сетне замръзна от изненада.

— Камъните! — възкликна тя, мигом разбрала какво има предвид брат ѝ.

Джейк се втурна напред.

— Чакай! — извика Кейди, но не за да го накара да се върне, а за да го настигне.

Двамата заобиколиха олтара, за да видят по-добре златния анкх.

Застанаха заедно пред витрината и впериха погледи в нея.

— Това трябва да е ключалката за ключа на татко — каза Джейк, посегна към врата си и докосна джобния часовник на баща си.

— Но как ще отворим витрината? — попита Кейди.

Джейк нямаше да се спре пред нищо. Беше готов дори да разбие стъклото и да понесе последствията от постъпката си по-късно. Обърна се и огледа гробницата за нещо тежко. Останал без дъх от напрежение, той се подпря с едната си ръка върху олтара.

Кейди го попита:

— Не можем ли да отключим витрината?

Джейк понечи да ѝ отвърне, че това е невъзможно...

...когато нечии студени нокти сграбчиха китката му.

Той подскочи от ужас и дръпна ръката си. Изсъхналите нокти на мумията обаче останаха вкопчени в нея.

— Джейк! — извика Кейди.

Той сведе поглед към гракила, прострян върху олтара. Чудовището бе отворило очи и вперило огнения си поглед в него. Ноктите му, сграбчили ръката на Джейк, станаха леденостудени и тих шепот прозвуча в главата на момчето.

Виждам те...

Не! Джейк разпозна този дрезгав глас. Той принадлежеше на Калверум Рекс.

Ела при мен... веднага...

Гракилът задърпа ръката му с такава сила, че Джейк усети как го измъква от този свят, за да го отведе в друг. Обгърна го мрак, който сякаш се опитваше да го погълне целия.

В мрака прозвучаха още думи, но този път по-силно.

Ключът на времето... най-послед мой...

Джейк изпищя, но от гърлото му не излезе нито звук. Усещаше как гракилът продължава да го дърпа към себе си, да го приближава все повече и повече до Калверум Рекс. Направи опит да се съпротивлява, но нямаше за какво да се хване.

Помощ!

Сякаш в отговор на молбата му около другата му китка се уви огнена лента и я задърпа като огнено ласо. Джейк стоеше разпънат между двете сили. Леденостудени нокти от едната страна, огнено ласо от другата.

Разгневеният Калверум Рекс изкрещя ядно.

— *Heeeee!*

В следващия миг Джейк вече бе свободен.

До ушите му обаче долетя заканата на Краля на черепите.

Ще те намеря... помни ми думите... ще бъдеш мой...

Заканите му постепенно заглъхнаха, а тялото на Джейк като че прелетя през мрака, теглено от огненото ласо, увито около китката му.

Къде обаче го водеше то?

Джейк се завъртя във въздуха, огненото ласо го обърна с главата надолу. Ослепителна светлина прониза заобикалящия го мрак. Пред очите му прелетя водовъртеж от образи и звуци: крясъкът на хищна птица, вълни, които се разбиват в златисти пясъци, покрили морския бряг, каменна река...

В гърлото му се надигна вик, когато най-послед светът дойде на мястото си и той падна върху него. Падна на колене...

...върху пясък.

Джейк остана коленичил, още не можеше да проумее това, което вижда. Високо в небето грееше жарко слънце, а навред около него се простираше море от пясък, чиито хълмове се издигаха и спускаха като морски вълни. Объркан и самотен, той зяпна от изумление пред тази безкрайна пустош.

Дали отново се бе озовал в Пангея? В такъв случай къде беше джунглата? Къде се намиреше долината на Калипсос?

Джейк се изправи бавно на крака.

Къде попаднах?

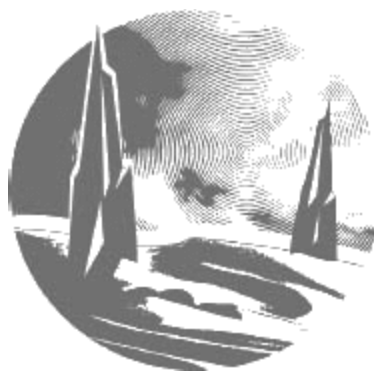
ВТОРА ЧАСТ

6. ИЗГУБЕНИ

Джейк се завъртя бавно и огледа своя нов свят. Заслони очи с длан, тъй като слънцето светеше прекалено ярко, а горещината се опитваше да го омаломощи. Във въздуха се носеше странната миризма на изгорена канела.

Когато очите му свикваха с блясъка, той забеляза няколко трънливи храста и групичка високи зелени растения, които приличаха на кактуси. Изпълни се с надежда, че присъствието им тук може да се окаже признак за наличието на вода. В далечината се извисяваха няколко пирамиди от червено-черна скала, които стърчаха над безкрая от пясъчни дюни като платноходи в бурно море. Още по-надалеч някаква необикновена мараня замъгляваше хоризонта. Явлението бе достатъчно необичайно, за да привлече вниманието му, но точно в този момент Джейк си имаше по-належащи грижи.

Вдигна поглед към небето. То бе толкова синьо, че чак очите го заболяха. Слънцето бе изминало половината си път нагоре по небосвода... или може би *надолу*. Нямаше как да разбере.

Беше сигурен единствено в това, че час по-скоро трябва да намери сянка, която да му предложи убежище от жежкото слънце.

— *Помощ! Има ли някой там?*

Джейк докосна устните си, тъй като първоначално помисли, че виковете са излезли от неговата уста. Точно тези думи се *канеше* да извика. Обърна се към посоката, от която бе долетял гласът. Като че ли

някой бе изпаднал в беда, която до голяма степен съответстваше на положението, в което се бе озовал самият той.

Щастлив да си намери компания, бързо се изкачи на близката пясъчна дюна и извика:

— Ехо! Идвам! Дръж се!

Друг глас долетя вляво от Джейк, този път принадлежеше на момиче:

— Пин? Ти ли си?

Джейк преваля пясъчната дюна и забеляза слаба, стройна фигура, свита зад голяма червеникава скала. Момчето бе кожа и кости. Къдравите му кафяви коси се стелеха по плещите му, а отпред бе подстриган на бретон като някой римски центурион. Беше вир-вода мокро и освен това бе чисто голо.

То се обърна към Джейк, присви се от страх и прикри слабините си, след което се изправи рязко от изненада:

— Джейк?

Джейк не можеше да повярва на очите си.

— Пиндор!

Колкото и невероятно да бе, това наистина беше неговият приятел от Калипсос. Пиндор Тиберий, син на старейшината Марцел Тиберий, потомък на изгубения римски легион, озовал се в Пангея преди много столетия.

Джейк запристъпя тежко по склона на дюната, за да посрещне своя приятел. Всяка крачка изпълваше ботите му с горещ пясък.

— Какво правиш тук?

Преди Пиндор да успее да отговори, отляво се разнесе радостен вик. Джейк се обърна и видя по склона да се спуска още една позната фигура. Тъмната ѝ коса се развяваше подире ѝ като гарванови крила. Носеше богато бродирана блуза и дълга, пристегнатата в кръста пола, с цепка, която стигаше до средата на бедрото. На слънчевата светлина очите ѝ блестяха като ярки изумруди, досущ като нефритеното колие около врата ѝ.

При вида ѝ — при вида и на двамата си приятели — отчаянието, изпълнило сърцето на Джейк, се разсея.

— Мари — прошепна смаяно той.

Марика Балам бе дъщеря на един от магистрите в Калипсос и най-близкият приятел, когото Джейк бе спечелил в този странен свят.

Тя и баща ѝ бяха потомци на май, озовали се в тази дива страна преди петнайсет поколения.

Марика се втурна към него и го прегърна силно.

— Ти се върна!

Джейк се изчерви, от което на лицето му стана още по-горещо. Пиндор се бе скрил зад камъка, още по-зачервен и от Джейк, но поради съвсем друга причина.

— Някой има ли излишна роба? — попита той. — Или поне парче плат за набедрена превръзка.

Джейк пусна Марика от прегръдката си и свали раницата си от рамо. Порови в резервните дрехи, които бе взел, и извади една Т-шъртка. Не бе взел допълнителен чифт панталони, но пък разполагаше с няколко чифта бельо (разбира се). Подаде на Пиндор тениската и чифт боксерки.

Приятелят му отново се скри, този път за да се преоблече.

— Благодаря! Ще ти ги върна, щом намеря истински дрехи.

— Какво се е случило с твоите? — попита го Марика.

Пиндор надникна иззад скалата и я погледна отчаяно.

— Къпех се в банята. Изведнъж — бам — и се озовах в огнената ковачница на Вулкан.

Той посочи с ръка пустинята.

— Не разбирам — каза Джейк, като погледна и двамата си приятели. — Как се озовахте тук?

Където и да е това „тук“.

Марика отговори първа:

— Бях у дома, използвах кристала за разговор на далечни разстояния, за да повикам баща ми за обяд, когато нещо сграбчи китката ми. Ръката ми гореше като в огън. Издърпа ме в непрогледен мрак. Почувствах, че падам, и се озовах тук.

Пиндор кимна. Излезе иззад скалата, но внимаваше да не стъпва извън пясъка, върху който падаше нейната сянка.

— Същото се случи и с мен. Почувствах се сякаш някой ме измъква от кожата ми.

Той вдигна ръка и показа китката си.

Джейк се взря в далечината. Спомни си огненото ласо, което го бе превело през черната пустош също като Марика и Пиндор.

Погледна китката си. Тримата имаха нещо общо. Джейк завъртя гривната, изработена от метала, дошъл от Атлантида.

— Сигурно е свързано с тези гривни.

Тогава си спомни още нещо, което старейшината Меруук бе казал по отношение на метала, когато бе поставил гривните на ръцете им... За това как този метал притежавал рядка и мощна алхимия... алхимията на *обвързването*.

Тя ще ви обедини ведно, промълви Джейк.

Марика си спомни:

— Да, това бяха думите на старейшина Меруук.

Джейк кимна.

— Мисля, че когато аз бях пренесен тук, магията се е активирала и ни е събрала заедно.

— Значи това не е твоят свят? — попита Пиндор и се огледа наоколо.

— Не. Сигурен съм, че се намираме на Пангея. — За доказателство докосна гърлото си. — В противен случай нямаше да можем да се разбираме, нали?

Марика докосна устните си с пръсти.

— Алхимията на общия език е с нас!

Джейк чувстваше въздействието ѝ: необяснимата манипулация върху гласовите му струни, която го караше да говори на този общ език. За да превключи на английски, му бе необходимо сериозно усилие на волята. Ефектът бе резултат от енергийното поле, създадено от технология на Антлантида, вградена в кристалното сърце в храма на Кукулкан. Тази енергия действаше като универсален преводач и позволяваше на многобройните племена, озовали се на Пангея, да общуват помежду си.

Изведнъж му хрумна нещо и Джейк каза:

— След като можем да разговаряме, това означава, че не сме далеч от големия храм. Енергийното поле на пирамидата няма голям обхват.

Марика се намръщи, явно не приемаше логиката му.

— Какво има? — попита я той.

— Татко разполага с карти, на които са изобразени земите около нашата долина. На тях е отбелязана границата на енергийното поле, това са границите, в които се чувстваме в безопасност на този свят.

Разбира се, че народът ѝ би трябвало да притежава подобни карти.

Марика обхвана с ръка пустинята.

— В близост до долината няма подобна изпепелена от слънцето земя. В противен случай, щях да зная.

Джейк също погледна към пясъците.

— Следователно нещо друго генерира същото поле тук. Може би на Пангея има и други храмове, които да притежават тази сила.

— Ако има такъв храм, трябва да го намерим — каза Пиндор.

Приятелят им беше прав. Трябваше да намерят подслон. Ако наблизко имаше хора, те щяха да живеят близо до този храм. Както бяха сторили племената от долината на Калипсос.

— Откъде обаче да започнем търсенето? — зачуди се Джейк.

Никой не му отговори.

Тишината бе нарушена от скърцане на пясък, от бавни и методични стъпки, които определено приближаваха към тях.

— Някой идва — каза Джейк.

— Или нещо — допълни Марика.

Пиндор я зяпна. Това бе последното нещо, което искаше да чуе.

Джейк взе камък с големината на юмрук. Пиндор се наведе да последва примера му, но не успя да намери достатъчно голям камък. Джейк помоли Марика да застане зад него.

Върху билото на пясъчната дюна се появи дребничка фигура, силуетът ѝ се очертаваше на фона на слънцето. Джейк не можеше да види кой е това, но фигурата определено бе човешка. Силуетът заслиза по склона, не бързаше, а крачеше бавно, сякаш бе излязъл на разходка. Слънцето вече не светеше в очите му и Джейк различи широките скули и надвисналите вежди върху скосеното чело на новодошлия. Дълга черна коса обрамчваше сините му очи.

Марика разбута Джейк и Пиндор и се втурна към него.

— Ба'чук!

Малкият неандерталец кимна и отметна косата си назад; личеше, че се поти обилно от горещината. Какво ли разстояние бе изминал, за да се присъедини към тях? Сигурно ги бе чул да разговарят благодарение на острия си слух и бе тръгнал в тяхната посока. А това разтревожи Джейк. Кой или какво още биха могли да дойдат тук, привлечени от разговора им?

Ба'чук отиде до един по-голям камък и седна изтощен може би дори обезводнен. Беше облечен с широка роба, която приличаше на тога, привързана с колан на кръста. Вдигна ръка и посочи гривната си.

— Всички сме едно — изрече той с напевен глас. Явно бе разбрал какво се е случило.

Ба'чук извади от джоба на тогата си чифт кожени предмети и ги хвърли в пясъка пред краката на Пиндор.

Радост прогони унилото изражение на малкия римлянин.

— Сандали!

Пиндор пхна краката си в тях и затанцува върху горещия пясък.

— Защо носиш допълнителен чифт сандали? — попита го Марика.

Ба'чук ѝ обясни.

— Меруук ме посети рано сутринта. Той ми ги даде. Каза да не се разделям с тях. Не ми обясни защо, каза само, че ще ми потрябват.

Марика грейна от радост и стисна ръката на Джейк.

— Старейшината на ур би трябвало да е знаел какво ще се случи.

Джейк не се съмняваше в това. Народът на ур имаше необичайно разбиране за времето и го разделяше на дълги и къси времена. Спомни си, че след завръщането си у дома, забеляза, че интуицията му се е изострила. А племето на неандерталците живееше в сянката на големия храм по-дълго от всяко друго.

— Защо тогава Меруук не ми е изпратил и останалите дрехи? — Пиндор посочи тениската си. — Или оръжия?

Ба'чук облиза напуканите си устни.

— Или вода?

Джейк поклати глава, озадачен, както обикновено, от логиката на старейшината на ур.

— Добре, да не стоим повече тук — каза той и посочи скалните пирамиди. — Да отидем там. Най-малкото ще намерим сянка. А може би и вода.

Метна раницата си на рамо.

Марика мълчеше, потънала в мислите си.

— Какво има? — попита я Джейк.

— Забравяме нещо. — Тя погледна останалите, сетне сведе поглед към гривната си. — Старейшината на ур връчи пет такива гривни.

Джейк кимна.

— На нас четиримата и на сестра ми, Кейди.

— Къде е тя тогава? Къде е сестра ти?

Джейк бе трогнат от тази проява на загриженост, но разсея страховете ѝ.

— Тя остана в моето време. — Спомни си писъка на Кейди, когато мумифицираният гракил бе сграбчил ръката му. За щастие, тя стоеше встрани и не бе прехвърлена на Пангея заедно с него. — Не се тревожи. Тя е на сигурно място.

Над пустинята се разнесе вик на ужас, прозвуча като трясък на цимбали и отекна някъде далеч, много далеч.

Или може би не.

7.

В ОПАСНОСТ

Джейк се втурна към най-високата пясъчна дюна и огледа пустинята в посоката, от която дойде викът. Хълмистите пясъци приличаха на разпенено от буря море. Отново забеляза необичайната мъглявина на хоризонта. Не видя обаче и следа от сестра си. Доколкото можеше да прецени, викът бе дошъл откъм най-високия скален връх. Скалната пирамида приличаше на гигантска гъба с плоска шапчица. Можеха да я използват като ориентир, за да не се изгубят.

— Побързайте! — подкани ги Джейк и се затича.

Останалите го последваха.

Спусна се по далечния склон на дюната, направо се пързеляше по рохкия пясък. Пръстите му стискаха камъка, който бе намерил по-рано. Той бе единственото му оръжие.

Прозвуча нов вик, този път в него имаше повече гняв, отколкото страх. Джейк бе сигурен, че това е Кейди.

Той тичаше към гигантската скална гъба под изнурителните лъчи на пустинното слънце. Скоро откри, че е по-лесно да тича между дюните, отколкото да се катери и да се спуска по тях, и даде пример на останалите. Пясъкът в долчинките между дюните бе утъпкан, но това ги принуждаваше да бягат на зигзаг. Четиримата тичаха, образувайки змия, която пълзеше по изпепелената от слънцето пустиня.

С всеки следващ вик на сестра си Джейк внасяше корекции в посоката, към която се бе устремил. Когато заобиколи и последната дюна, пред него се ширна пясъчна долина с размерите на футболно игрище.

В средата му танцуваше Кейди. Бе захвърлила раницата си и държеше сабята си за фехтовка, тънка, остра стомана, наречена *éree*. Балансираше с ръка, изнесена зад тялото ѝ, а в другата стискаше насочената напред сабя. Кейди се въртеше предпазливо в кръг, лицето ѝ пламтеше, зачервено от напрежение, а устните ѝ бяха стиснати здраво в израз на решителност. Умееше да поддържа тази смъртоносна концентрация по време на фехтовалните си двубои.

Но с кого се сражаваше?

В пясъчната долина нямаше нищо, освен онези растения, наподобяващи кактуси.

— Кейди! — повика я Джейк.

Тя се завъртя рязко като изплашена котка. Видя брат си, сетне забеляза и останалите.

— Къде, по дяволите, сме попаднали? — извика тя. — Какво е това място?

Джейк пристъпи към нея.

— Не знам...

— Стой там! — изкрещя му силно.

Той не забеляза никаква опасност и направи още няколко крачки.

В този миг пясъците от лявата страна на Кейди сякаш експлодираха. От земята изскочи тънко като камшик стъбло, цялото покрито със закривени бодли, и посегна към нея. Кейди замахна и го съсече със сабята си, без дори да се обърне. От раната потече жълтеникавочервена течност и стъблото се скри в пясъка. Дори отрязаната му част, която се гърчеше като змия, успя да се зарови и да изчезне.

Най-близкият кактус потръпна. Приличаше на човек с дебелия си ствол и двата си клона, разперени като ръце. На върха му цъфтеше кървавочервен цвят с форма на луковица. Разтворените му венчелистчета се извърнаха към Кейди и изсъскаха.

Джейк спря рязко, сякаш се бе блъснал в стена.

Откога цветята съскат?

Кактусът измъкна корените си от пясъка и цялото растение отстъпи назад от Кейди.

Преди тя да успее да направи и една крачка, друго растение я атакува отзад. Чифт корени, гъвкави като змии и покрити с бодли, се стрелнаха към гърба ѝ.

— Кейди!

Джейк метна камъка; прицелваше се в подобната на луковица глава на растението. Изстрелът му бе точен и камъкът размаза тъмноалените венчелистчета. Кактусът не бе пострадал сериозно, но определено изглеждаше изненадан. Гъвките му корени се засуехиха, а това предостави на Кейди достатъчно време, за да се обърне и да ги

съсече. Сабята ѝ премина с лекота и през двата корена. Отрязаните части паднаха в пясъка, започнаха да се гърчат и се скриха под земята.

Явно кактусът бе разбрал урока си, защото се оттегли мълчаливо, влачейки корените си по пясъка.

— Искате ли още? — попита заплашително Кейди и се завъртя бавно.

Останалите кактуси също измъкнаха корените си от пясъка и се оттеглиха.

— Така си и мислех!

Тя вдигна чантата си със свободната си ръка и тръгна към Джейк, но без да отслабва бдителността си нито за миг.

Едно от растенията понечи да я нападне, но дори не се приближи към нея. Кактусът по-скоро ѝ се заканваше и я предупреждаваше да не се връща повече. Във всеки случай растенията не ѝ попречиха да си тръгне.

Кейди застана до Джейк и посочи със сабята си бойното поле.

— Добре, кой ще ми обясни всичко това?

Преди брат ѝ да отвори уста, остър крясък прониза горещия въздух; викът определено издаваше, че някой е гладен и че този някой е динозавър. Джейк знаеше, че в пустинните области също са живели динозаври. Нещо повече, суровият климат ги бе превърнал в злоещи хищници.

Първият крясък бе последван и от други, долетели някъде от далечината.

Цяла глутница!

Джейк погледна към следите в пясъка, оставени от тяхната групичка. Крясъците идваха от същата посока. Хищниците бяха уловили миризмата им, запечатана върху пътеката, която бяха направили в пясъка.

— Нещо ни гони! — извика той и посочи скалите. — Трябва да се качим нависоко!

Хукнаха вкупом, за да напуснат по-бързо пясъчната долина и да стигнат най-близката скална пирамида. Тя се издигаше на около триста метра пред тях. Бяха изминали едва стотина, когато дробовете на Джейк започнаха да парят, сякаш дишаше въздух, който идва от леярска пещ.

— Никога няма да успеем! — изпъшка Пиндор.

— Продължавай! — отвърна му Джейк. — Не се отказвай!

Пред тях се издигаше продълговата пясъчна дюна, която препречваше пътя им. Джейк нямаше друг избор, освен да поведе останалите нагоре по склона ѝ. Скоро запълзяха на четири крака, но пак напредваха едва-едва по стръмния склон. Пясъкът непрекъснато се свличаше под стъпките им.

Крясъците зад тях ставаха все по-пронизителни.

Джейк се извърна и видя глутницата, която ги преследваше. Бяха осем животни, които определено спадаха към семейството на динозаврите, на ръст бяха колкото Джейк и тичаха на два крака. От време на време някой подскачаше високо във въздуха като кенгуру и въртеше глава, сякаш за да огледа пътя напред.

Когато един от динозаврите бе във въздуха, Джейк забеляза, че на всеки заден крак стърчи по един сърповиден нокът. Бе виждал фосили на тези толкова характерни нокти. Когато осъзна какво животно ги преследва, страх скова гърлото му и запълзя още по-бързо към върха на дюната.

— Какви са тези животни? — извика Кейди.

Джейк преглътна с усилие.

— Велосираптори.

Кейди го зяпна и вдигна сабята си. Дори тя познаваше този динозавър.

— Като във филма!

След завръщането им от Калипсос, тя изгледа „Джурасик Парк“ петнайсет пъти и сега се смяташе за експерт по динозаврите. Във филма обаче рапторите бяха представени два пъти по-едри, отколкото бяха в реалността, за да изглеждат още по-страшни. Подобен трик бе напълно излишен. Макар и дребни на ръст, велосирапторите бяха изключително зли и жестоки хищници. Ловуваха на глутници и

успяваха да надвият далеч по-едри зверове. Те бяха пираните на праисторическия свят.

Срещу тях сабята на Кейди щеше да бъде повече от недостатъчна.

Джейк посочи другия край на дюната.

— Тичайте!

Не бе необходимо да ги подканя повторно. Затичаха с големи стъпки, а после се плъзнаха надолу по склона. Очакваше ги още доста път. Скалната пирамида се намираше на разстояние, равно на дължината на две футболни игрища.

Джейк се зачуди как би могъл да заблуди глутницата, огледа се и за оръжие. Веднъж бе използвал кучешката си свирка, за да прогони един тиранозавър, но след това я бе подарил на Пиндор. Предвид състоянието, в което приятелят му се бе озовал тук — гол, както майка го е родила — Джейк бе сигурен, че свирката не е у него. Съжали, че не се е сетил да вземе още една.

А какво всъщност бе взел в раницата си?

Направи наум инвентаризация на съдържанието ѝ.

В джобовете на елека си бе натъпкал кибрит, запалка, говежда пастърма, швейцарско ножче, резервни батерии за фенерчето, което носеше в раницата, таблетки за пречистване на вода, пакетчета захар, аспирин, антибиотици, спрей против насекоми, слънцезащитен крем, балсам за устни... Изреди всичко, но не можа да се сети за нещо, което да използва като оръжие.

Крясъците подире им ставаха все по-силни.

Пред тях се издигаше поредната пясъчна дюна, която препречваше пътя им. Склоновете ѝ бяха осеяни с пустинни цветя, които приличаха на сини нарциси. Е, тази дюна поне не беше толкова висока, колкото предишната. Хвърли поглед назад, докато останалите продължаваха да тичат.

Засега рапторите не бяха превалили билото.

Може би гадините ще се откажат...

Нямаше този късмет. След миг в полезрението му се появи първият динозавър, който играеше ролята на разузнавач. Със сърповидните си нокти влечугото се изкачи на върха на пясъчния хълм и се огледа наоколо.

Приятелите на Джейк вече бяха изкачили по-ниската дюна, докато той се бавеше в подножието на билото. Когато се скриха от другата страна, осъзна, че в никакъв случай няма да стигнат скалната пирамида преди динозаврите.

Заклучението, до което стигна, бе доста мрачно.

Обърна се към глутницата влечуги, свали раницата си от рамо и я завъртя над главата си. Съгледвачът мигом го забеляза. Единствената надежда на момчето бе да подмами динозаврите по-далече от приятелите си.

Точно така! Ето ме!

Джейк хукна да бяга. Трябваше да накара динозаврите да се втурнат подире му. Хвърли поглед през рамо и видя, че съгледвачът вече тича след него. Останалите също го последваха.

Джейк затича по-бързо, оглеждаше се за място, където да се скрие, но околността не предлагаше никакво убежище. Крясъците станаха по-остри и по-силни.

Нямаше да успее.

Някакво движение по повърхността на дюната, привлече погледа му.

Един от сините нарциси се бе обърнал към него. Нещо, разположено между венчелистчетата му, отразяваше слънчевата светлина също като стъкло.

Изненадан, Джейк не забеляза полузарития в пясъка камък. Десният му крак се подхлъзна и той се просна по очи. Плъзна се като бейзболист към базата, но под него сякаш имаше не пясък, а натрошено стъкло. Това обаче бе най-малкият му проблем.

Претърколи се по гръб.

На четири метра от него рапторът съгледвач подскочи високо във въздуха. Сърповидният му нокът отрази слънчевите лъчи. Нададе пронизителен крясък, след което наведе глава към плячката си и...

...се хвърли право към корема на Джейк.

8.

ПЯСЪЧНАТА ПРИНЦЕСА

Щом велосирапторът се хвърли към него, Джейк се претърколи настрани. Замахна с раницата и удари звяра, още докато летеше във въздуха. От тежестта и инерцията динозавърът се подхлъзна.

Ноктите му се забиха в пясъка до момчето.

Джейк запълзя по склона, като се опитваше да избягва сините нарциси.

Рапторът се извърна рязко и отново атакува. Джейк премести раницата между себе си и животното. Острите като бръсначи зъби на динозавъра се забиха в нея и я разкъсаха с едно движение на главата му. Съдържанието ѝ се разпиля: фенерчето на Джейк, електронната му игра, ролката тоалетна хартия...

Търкалящата се по пясъчния склон хартиена ролка привлече вниманието на велосираптора и предостави на Джейк възможността да се отдалечи на няколко метра. Озовал се очи в очи със звяра, той успя да зърне малките дупки на ушите му. Останалите раптори от глутницата се събираха в подножието на дюната, готови да си поделят плячката. Махаха опашки, възбудени от предстоящия лов.

Джейк вдигна остатъците от раницата си като щит.

Съгледвачът се ухили, оголи зъби и запристъпва към него.

Изведнъж се разнесе чуруликане като на пойна птичка.

Рапторът замръзна на място. Джейк също.

Синият нарцис от дясната му страна избухна като гейзер. Вместо корени обаче от пясъка изскочи слабичка фигура. Тя отметна наметалото си и посипа главата на Джейк с пясък. Изпод него изникна дребен мъж или момче, приземи се на краката си и вдигна високо копие в ръцете си. Последваха нови експлозии по пясъчния склон от двете страни на Джейк и около него изникнаха още фигури с наметала. Първата фигура отметна качулката от главата си, но по-голямата част от лицето ѝ остана скрито под кожена маска, която покриваше челото, очите и носа. Ловецът носеше очила, към които бе прикрепен

перископ, маскиран като син нарцис. Перископът му позволяваше и да вижда, и да диша, докато лежи заровен в пясъка.

Дребничкият ловец нададе вик и се хвърли към велосираптора с копието напред.

Останалите метнаха към глутницата динозаври някакви предмети, които приличаха на зрели домати. При удар те избухваха със силен шум. Някои дори експлодираха в пламъци. Глутницата раптори — вече изплашена от засадата — подскочи стреснато и побягна.

Маскираният ловец и рапторът съгледвач се въртяха в кръг и се дебнеха един друг. Силите им изглеждаха равни. Ловецът мушкаше напред с копието, а рапторът отскачаше, опитваше се да го захапне и напразно щракаше със зъби.

Докато те продължаваха смъртоносния си танц, останалите ловци се втурнаха след глутницата, крещяха подире ѝ и хвърляха още бомби.

Двубоят между дребничката фигура и единствения останал раптор продължаваше. Дали ловците съзнателно не бяха отделили този звяр от останалите?

Към този момент приятелите на Джейк би трябвало да са открили липсата му или да са чули тупурдията и бомбените експлозии.

Кейди извика отдалече:

— Джейк! Къде си?

Той се побоя да ѝ отвърне, тъй като се страхуваше, че ще разконцентрира ловеца, впуснал се в смъртоносна битка с динозавъра. Човекът и звярът се въртяха в кръг едва на няколко метра от него, редуваха финтове и атаки, нанасяха си удари и ги отбиваха.

Изведнъж ловецът направи грешна стъпка. Отскочи назад, но кракът му попадна върху камък и се подхлъзна. Това бе същият камък, в който Джейк се бе спънал преди малко. Ловецът изгуби равновесие и тежко се строполи по гръб. Дръжката на копието му се заби дълбоко в пясъчната дюна.

Рапторът скочи напред с широко озъбена уста.

Джейк се спусна по склона и закрепя с всичка сила.

Рапторът се поколеба. Ловецът запълзя назад, изоставяйки копието си. Челюстите на динозавъра изщракаха подир измъкващата се плячка и успяха да захаят наметалото му. Рапторът тръсна глава и

придърпа тялото по-близо до себе си. Звярът оголи извития нокът, който използваше, за да изкормва жертвите си.

Джейк не успя да стигне навреме до изпадналия в беда ловец, но зърна в пясъка нещо с оранжево-червен цвят. Беше една от онези огнени бомби. Вероятно бе изпаднала от торбичката на някой ловец. Хвърли се към нея, сграбчи я в ръка, претърколи се през рамо, изправи се и я метна. Тя падна близо до опашката на динозавъра и експлодира в огнено кълбо.

Чудовището изпищя и подскочи във въздуха. Наметалото се скъса, в устата на звяра остана само крайчецът му и ловецът успя да се измъкне. Звярът падна тежко на крака, наведе ниско глава и изсъска яростно. По пясъка продължаваха да танцуват пламъчета.

Рапторът се огледа, направи крачка назад, сетне още една. Явно бе проумял, че глутницата му го е изоставила. Наранен и уплашен, той вдигна мускулестата си опашка, завъртя се и хукна по пясъка. Изкачи се на билото на дюната, спусна се от другата ѝ страна и изчезна.

Джейк се обърна към ловеца, който лежеше замаян от падането си върху пясъка. Притече му се на помощ, но го видя, че сам скочи на крака.

— Глупак такъв! — изкрещя той.

Джейк спря на място, шокиран от реакцията му. Думите бяха равносилни на шамар в лицето. Джейк се вторачи в очите на ловеца, скрити зад необикновените му очила.

— Как се осмеляваш да възпрепятстваш царски лов?

Царски лов?

Джейк настръхна от подобно отношение. Та той бе спасил живота на ловеца! В гласа му се прокрадна остра нотка:

— Опитах се само да...

— Млък! Кой ти е дал позволение да говориш?

В този момент се завърнаха и останалите ловци. Спуснаха се по пясъчния склон и наобиколиха Джейк. Неколцина от тях паднаха на колене, с лица обърнати към дребничкия ловец. Сетне удариха челата си с юмрук. Жестът се стори познат на Джейк, но в момента бе прекалено объркан, за да се сети откъде.

Дребничкият ловец вдигна ръка и посочи половината от ловната дружинка.

— Намерете спътниците му. Оковете ги.

— Но ние не сме направили нищо! — избухна Джейк.

Ловецът измери Джейк с поглед, в който се четеше отегчение и презрение.

— По необичайната ти поява и облекло съдя, че вие несъмнено сте избягали роби от някое село в покрайнините на пустинята. В крайна сметка може би няма да се върна с празни ръце от този лов. Животът ви ми принадлежи.

Джейк пристъпи застрашително напред, но двама от ловците пред него кръстосаха копията си и му препречиха пътя.

— Оковете го! Ловният ни излет е провален!

Джейк бе принуден да коленичи.

Предводителят на ловците свали кожената качулка и очилата, разкривайки за първи път лицето си. Черните му коси се спускаха на вълни. Виолетовите му очи се вираха високомерно в Джейк. Устните му се присвиха подигравателно, когато забеляза изненадата на лицето му. Ловецът се оказа доста по-млад, отколкото Джейк бе очаквал. Едва ли бе по-голям от него. Но не това бе най-голямата изненада.

— Ти си... ти си момиче!

Очите на девойката, грейнали под правия бретон, бяха заобиколени от изящен грим. От външните им ъгли излизаха сини и червени линии, които достигаха чак до косата. Джейк бе виждал изображения на подобен грим.

Но по стените на египетските гробници.

— Аз съм нещо повече от *момиче* — каза девойката. — Аз съм дъщеря на Славата на Ра, на Онзи, който броди по света като гигант, на фараона Неферхотеп, славния владетел на Дешрет.

Тя махна величествено с ръка, сякаш за да обхване целия свят, включително слънцето, луната и звездите. Очевидно си вярваше.

— Би трябвало да се гордееш. — Тя му обърна гръб като заметна рязко наметалото си. — Ти си роб на принцеса Нефертити!

9.

СКАЛНАТА ПИРАМИДА

Скалната пирамида с форма на гигантска гъба беше по-далеч, отколкото си бе представял Джейк. Оказа се, че разстоянията в пустинята са измамни. Крачеше бавно заедно с приятелите си, а глезените им бяха оковани с груби бронзови пранги. Ръцете им бяха закопчани отпред с белезници.

Когато ги оковаваха, принцесата забеляза гривните им от магнетит.

— Какви красиви робски гривни...

Нефертити ги огледа внимателно. Докато се опитваше да свали тази от ръката на Кейди, тя бе готова така да я зашлеви, че да изтрие грима от лицето ѝ. Разбира се, гривните не можеха да бъдат свалени. Принцесата сви рамене и се отказа.

— Винаги можем да ги отрежем — каза тя.

Джейк се страхуваше, че Нефертити няма предвид гривните, а ръцете им.

Докато вървяха към скалната пирамида, Кейди гледаше мрачно и се чудеше:

— Защо винаги, когато се озовем на този свят, ставаме нечии пленници?

Джейк тътреше тежко окованите си крака и дори не си направи труда да ѝ отговори. В главата му се въртяха далеч по-важни въпроси. *Къде всъщност се намираме. Защо попаднахме тук, а не в Калипсос?*

Предположи, че отговорът се крие в портала, който използваша, за да дойдат тук. Миналия път златна маянска пирамида в Британския музей ги бе пренесла в сянката на храма на Кукулкан в долината на Калипсос. Този път използваша египетска гробница, изложена в американски музей, която ги бе прехвърлила в сърцето на тази пустиня.

Джейк огледа арогантната принцеса. Според историческите книги, които бе прочел, Нефертити е била египетска царица по време на Осемнайсетата династия. Макар потеклото ѝ да не било благородно,

тя била толкова красива, че фараонът се оженил за нея. Не след дълго се превърнала в една от най-могъщите жени в египетската история. След което, едва навършила трийсет години, тя внезапно изчезнала. Това бе загадка, която археолозите се опитваха да разбулят от векове. Загинала ли бе? Или пък бе изпаднала в немилост пред фараона? Къде бе отишла?

Джейк вярваше, че отговорът се крие тук. Явно царица Нефертити и част от хората ѝ са били прехвърлени тук, на Пангея, подобно на останалите Изгубени племена. Само че нейните хора не се бяха озовали в долината на Калипсос. Бяха се озовали в пустинята. Огледа лицата на своите похитители. Вероятно бяха преки потомци на изгубените египтяни. Нищо чудно принцеса Нефертити да бе наследница на прочутата царица.

Докато прекосяваха пустинята, принцесата насочи вниманието си към Ба'чук. Опипа веждите му, дръпна едното му ухо, отскубна косъм от косата му, сякаш оценяваше прасе на селски панаир.

В крайна сметка Нефертити заключи:

— Ама че странно създание. Ще ни забавлява в двореца.

— Той не е създание! — избухна Марика. — Той е личност като теб и мен.

Това накара Нефертити да повдигне вежда.

— Може би наистина е като *теб*, но определено не е като *мен*.

Джейк осъзна, че тези хора никога не са срещали неандерталци, но по отсъствието на каквато и да било изненада при вида на Джейк и останалите му спътници, можеше да заключи, че и други чужденци са прекосявали тези сурови земи или пък са били транспортирани тук. Очевидно египтяните нямаха обичай да приемат новодошлите като равни.

Нефертити потвърди мислите му.

— Ще открием от кое село сте избягали и ще накажем господарите ви затова, че са го допуснали.

— Не сме избягали роби — каза Марика. — Изобщо не сме роби!

Пиндор изтрака с окони, за да ѝ даде знак да замълчи. Очевидно не искаше да ядосва похитителите си. А може би имаше и нещо друго. Откакто бе зърнал Нефертити, римският приятел на Джейк не можеше

да откъсне очи от нея. Явно нямаше нищо против оковите, стига да се намира близо до принцесата.

Марика погледна Джейк. В очите ѝ се четеше безмълвен зов за помощ.

Джейк заговори с твърд глас, тъй като добре съзнаваше, че на арогантността на принцесата трябва да се отвърне със сила.

— Приятелите ми казват истината. Не идваме от някое ваше село, а от далечна страна.

— От Калипсос — добави Марика.

Като чу името, Нефертити се сепна и едва не се спъна. Обърна се рязко с лице към тях и с едно махване на ръката си накара цялата колона да спре.

— Калипсос ли казахте?

Марика бе стресната от злобата, вложена в нейните думи. Тя само кимна, смълчана под стоманения взор на принцесата, и смушка с лакът Пиндор, който също кимна.

Джейк не си направи труда да обясни откъде идват двамата с Кейди.

Нефертити закрачи високомерно пред тях.

— Твърдите, че идвате отвъд нашите граници. Но от времето на моята прапрабаба никой не е успявал да прекоси Великия вятър. А тогава още сме живели във великия град Анкх Тави. — Тя посочи към размитите граници на хоризонта. — Тогава пред предците ми се появили чужденци и заявили, че идват от прокълнато място, наречено Калипсос.

Марика отново събра смелост да се обади.

— Ние сме от Калипсос. И той не е прокълнат.

— Не бил прокълнат! — изсмя се дрезгаво Нефертити, а лицето ѝ помръкна от гняв. — Същите тези чужденци обезпокоили спящия Сфинкс на Анкх Тави. Чудовището се пробудило и закръжало в небесата, завихряйки Великия вятър. Той ни издухал като песъчинки и ни захвърлил в тази изпепелена от слънцето пустош, за да ни прогони завинаги от родния ни дом.

Джейк не разбираше какво говори принцесата, но то му прозвуча обезпокоително. Оказа се прав.

— Щом сте от Калипсос, значи носите зло! А подобно зло трябва да бъде унищожено! — С тези думи Нефертити се завъртя на пета и

отново потегли напред.

Джейк и останалите бяха подканени да сторят същото с върховете на копията, опрени в гърбовете им. Сега похитителите им се отнасяха по-грубо с тях, караха ги да бързат повече. Промениха се и лицата им. Преди те като че ли се забавляваха с пленниците, но сега израженията им свидетелстваха за неприкрита враждебност, зад която се прокрадваше и известна доза страх.

— Чудесно! — възкликна Кейди, забелязала същата промяна. — Не можете ли да си държите устите затворени?

Когато стигнаха скалната пирамида, слънцето вече светеше право над главите им. Изтощен от пустинния преход, Джейк бе готов да се закълне, че в мига, в който се скриха в сянката на пирамидата, температурата спадна с десетина градуса. Обърна се и погледна откъде бяха дошли. Слънчевите лъчи изгаряха пустинята. Джейк реши, че дори в ада трябва да е по-прохладно от тук.

Преходът им бе отнел повече от час. Дадоха им вода, а Джейк дори получи позволение да сподели с останалите крема си против слънчево изгаряне..., докато принцеса Нефертити не го грабна от ръката му и не го подуши подозрително.

Въпреки крема Джейк се чувстваше като препържен картоф.

В подножието на скалата ги посрещна необикновена гледка. Двама мускулести чернокожи мъже с бронзови робски яки на врата, стояха в началото на спираловидна стълба, която се виеше около скалната пирамида. Всеки от тях държеше поводите на динозавър с размерите на теле. От гърбовете на четирикраките зверове стърчаха остри плочки, в резултат на което приличаха на комодски варани със забучени по кожата им китайски ветрила.

Диметродони, разпозна ги Джейк, месоядни динозаври от пермския период с огромен израстък от кожа и кости на гърба, който наподобява на корабно платно.

Водачите задърпаха поводите им, тъй като при вида на приближаващата група, животните започнаха да съскат, да се зъбят и да замахват с лапи.

Нефертити премина между зверовете, все едно изобщо не забелязваше присъствието им. Един от робите я изгледа смразяващо, но тя не забеляза и този поглед.

По стълбите се спусна тичешком източен като върлина мъж, за да посрещне принцесата на първата площадка. Беше облечен в бяла туника, дълга до глезените, а на ръцете си носеше златни гривни.

— Славата на зората се завърна! — изписука той с раболепен глас. Поклони се дълбоко, сетне се изправи. — Видях ваше височество да приближава и слязох чак от наблюдателницата, за да ви посрещна.

Нефертити му нареди с жест да се отмести и продължи да изкачва стълбите.

— Погрижи се за затворниците, Амон.

Затворници, каза си мрачно Джейк. *Сега поне не сме роби.*

Амон насочи вниманието си към тях. Очите му, очертани с черна линия, се разшириха от изненада при вида на пристигналите. Очевидно бе пропуснал да преброи завърналите се от ловния излет. Махна на пленниците да го последват, и забърза след Нефертити.

— Донесох съобщение от небесния капитан! — Извика той след принцесата. — Получил е известие от царския дворец в Ка-Тор. Баща ти се е пробудил от царския си покой. Призовал е дъщерите си.

Новината така изненада Нефертити, че тя се спъна и се просна по очи на стълбите. Амон се втурна да ѝ помогне. Тя обаче не се нуждаеше от помощта и отблъсна ръката му. Джейк зърна лицето ѝ за миг. Цялото ѝ високомерие се бе изпарило. Заприлича му на обикновено момиче — изпълнено едновременно със страх и с надежда — сетне обичайното ѝ изражение се върна.

— Баща ми се е пробудил! След цели две години! И ти не ми го казваш от самото начало! Защо не ми изпрати вестител?

— Прости ми, принцесо — замоли я Амон, навел глава чак до стълбите. — Току-що научихме новината от града. Преди минутка. Тогави ви видях да идвате и се затичах колкото се може по-бързо, за да ви съобщя тази радостна вест. Небесният капитан вече подготвя кораба си да отплава към Ка-Тор.

Нефертити извърна лице, чиято маска отново бе започнала да се пропуква. Сетне хукна по стълбите, а наметалото ѝ се развя след нея като крила на ястреб.

Амон я последва, мърморейки под нос, тъй като принцесата вече не можеше да го чуе.

Джейк и приятелите му също заизкачваха стъпалата, но с опрени в гърбовете им копия. Стълбището се виеше около скалната пирамида.

От върха ѝ се разкриваше великолепна панорама към пустинята, която се простираше докъдето му стигаше погледът. Безкрайната ѝ равна повърхност, набраздена тук-таме от някое островърхо скално формование, стигаше чак до хоризонта, където чезнеше в мараня.

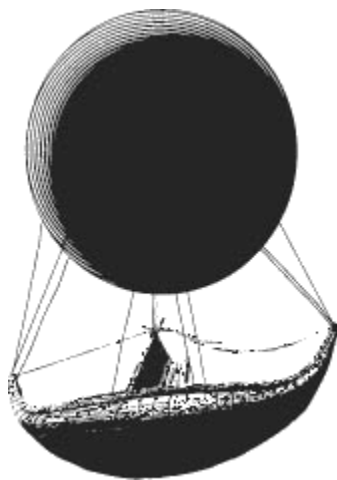
Стълбите се скриха в наподобяващия гъба връх на пирамидата. В скалата бяха издълбани множество тунели. Слънчевите лъчи проникваха през тесни като амбразури отвори и осветяваха помещенията в камъка. Появиха се неколцина мъже, облечени в брони от кожа и бронз. Бяха въоръжени с копия, мечове и лъкове, изработени от рог и сухожилия. Наредиха се зад свитата на принцесата и тръгнаха след нея.

Джейк се огледа. *Това сигурно е някакъв временен наблюдателен пункт... а може би ловна хижа.*

Продължиха да се изкачват нагоре и нагоре, докато най-сетне се озоваха на самия връх на скалната пирамида. Горещината заплашваше да изсуши кожата им като пергамент. Светлината пък им нанесе удар като с чук между очите. Заслепен от нея, Джейк се запрепъва. Премигна, за да свикнат очите му, сетне огледа равното пространство на върха на червеникавата скала, което напомняше на площадка за кацане.

Тук наистина бе кацнало нещо.

Е, почти.

Два големи кораба се рееха във въздуха на метър-два над върха, привързани към скалата с помощта на въжета. Корпусите им изглеждаха така, сякаш бяха изплетени от слама. Джейк знаеше, че

древните египтяни са правили кораби и лодки от папирус. Тези два имаха същата конструкция и бяха оцветени с ярки ивици в алено и синьо. Дори формата им — от издължения, плитък кил до извитите нагоре нос и кърма — напомняше на Джейк за ладията, която бе видял в Американския природонаучен музей в Ню Йорк.

Вместо квадратно платно обаче над всеки кораб се издигаше огромен черен балон, направен на пръв поглед от някаква каучукова материя. Под отвора на балоните горяха огньовете, които им осигуряваха горещ въздух.

Джейк и останалите бяха съпроводени до рампа, която водеше до един от корабите. Нефертити вече бе изчезнала във вътрешността му.

Кейди забави крачка. Височините не й понасяха.

— Няма да летя с това нещо! Че то е направо от слама! Ще пропадна!

Марика и Пиндор не изглеждаха по-щастливи.

На Ба'чук като че ли не му пукаше. Той не откъсваше поглед от хоризонта. Интересът му привлече вниманието и на Джейк. Забеляза за пореден път необичайната мараня, която замъгляваше хоризонта и правеше невъзможно да се определи къде свършва земята и къде започва небето. Джейк се огледа във всички посоки. Гледката бе една и съща навсякъде.

Ба'чук улови погледа му.

— Великият вятър.

Преди Джейк да попита какво означава това, връх на копие го бодна в гърба.

— Качвай се на въздушния кораб — нареди му един от стражите.

— Отиваме в Ка-Тор. Там ще научите съдбата си.

Друг от пазачите им се изсмя и забодне рязко върха на копието си.

— Искате да кажете, че *ще научите по какъв начин ще умрете.*

10.

НАПРЕД И НАГОРЕ

Пламъците се устремиха към отвора на балона с рев, наподобяващ ръмженето на огнедишащ дракон. Шумът бе оглушителен. Гологръд мъжага, почернял от сажди като ковач, боравеше с два огромни мяха, разположени под нагорещената медна фуния, насочена към сърцевината на балона. От време на време хвърляше в пещта по един червеникав плод, в резултат на което пламъците се издигаха още по-нависоко. Това бе същият плод, който ловците бяха използвали, за да прогонят глутницата велосираптори.

Явно е някакъв източник на топлинна енергия, предположи Джейк.

Той и приятелите му се бяха скупчили на палубата близо до носа на кораба. Стражите най-сетне свалиха оковите им. Въжетата, които придържаха кораба, се изопнаха. Джейк усети как се издигат нагоре и се отдалечават от скалната пирамида. Спомни си разговора между Нефертити и Амон. Явно се насочваха към нейния град, към мястото, наречено Ка-Тор.

Не всички обаче бяха развълнувани от предстоящото пътешествие по въздух.

— Повдига ми се — обяви Кейди, когато застана до перилата.

Джейк се присъедини към нея. Приятелите им застанаха от двете им страни, за да наблюдават потеглянето. Марика зае място до Джейк.

— Невероятно е! — възкликна тя, протегна ръка, взе дланта му в своята и я стисна здраво, не от страх, а от вълнение.

Пиндор като че ли споделяше тревогите на Кейди: беше пребледнял и всеки момент щеше да припадне. Въпреки ужаса, който изпитваше от летенето, малкият римлянин не спираше да обхожда с поглед палубата. Джейк знаеше кого търси той. Нефертити обаче стоеше на долната палуба. Не бяха видели Сияйната Слава на зората, откакто се бяха качили на борда.

Небесният кораб се издигна бавно във въздуха, последван от втория.

Когато скалната пирамида се смали под краката им, Ба'чук се наведе през парапета и посочи надолу:

— Вижте!

Джейк проследи посоката, която приятелят му от племето ур показваше. На върха на скалната пирамида стояха дузина мъже. Докато Джейк ги наблюдаваше, един от тях скочи от скалата с тежка раница на гърба. Останалите последваха примера му, всички полетяха надолу към смъртта — или поне така изглеждаше — когато от раниците изскочиха широко разперени крила.

Крилата уловиха въздушното течение и мъжете се понесоха към пустинята. Приличаха на делтапланеристи, яхнали топлите въздушни потоци, които се издигаха над нагрятата земя. Джейк не смяташе, че те са в състояние да настигнат двата кораба, които започнаха да се издигат все по-бързо и по-бързо. Обаче сгрещи.

От раницата на един от планеристите изскочиха пламъци. Крилатият мъж се устреми право нагоре. Останалите го последваха в нестройна формация. Скоро заобиколиха двата кораба, както акули заобикалят потъваща лодка.

Тези кораби обаче определено не потъваха.

Напротив, увеличиха скоростта си.

Откъм кърмата долетя енергичен вик.

— Готови! Наближаваме реката! Пригответе платната! Джейк гледаше ту надолу, ту нагоре. Не видя и следа от река. А къде бяха платната?

— Тъй вярно, небесен капитан Хор!

Викът дойде от мъжете, събрали се в средата на палубата. Те побързаха да изпълнят заповедите на капитана, разделиха се на екипи, които заеха позиции край бронзовите манивели, разположени по протежение на бакборда и щирборда.

Джейк сбърчи чело и погледна към капитана. Високият египтянин стоеше на кърмата, облечен с дълга туника и наметало, върху което бе извезан символът на Окоето на Хор, египетския бог на небето. Това бе името и на капитана, напълно подходящо име за един небесен капитан.

Капитанът бе поставил ръцете си върху огромно кормило.

— Започваме! — извика гръмогласно той.

Корабът подскочи внезапно, сякаш бе понесен от мощен порив. Кейди изпищя остро (или пък това бе Пиндор). Джейк сграбчи здраво парапета. Марика се блъсна в него и той я прегърна с едната си ръка.

Ветровитият порив се превърна в истински вихър. Джейк притисна Марика към себе си. Тя се усмихна в знак на благодарност, от което изгорялото от слънцето ѝ лице, пламна още по-силно. Вятърът духаше силно и равномерно.

Явно достигнахме мощно въздушно течение, каза си Джейк.

Хор извика:

— Носим се по реката, момчета! Вдигнете платната!

Мъжете от екипажа започнаха да въртят манивелите, като запяха песен, за да поддържат единен ритъм.

Ба'чук отново посочи надолу, надвесил голяма част от тялото си над парапета. Очевидно не се страхуваше от височините.

От двете страни на кораба се отвориха масивни крила. Изглеждаха направени от същата наподобяваща каучук материя, която египтяните използваха за балона, но подсилена с костени ребра и обръчи.

Джейк зяпна смаяно. Знаеше, че древните египтяни са били умели лодкари и са превърнали река Нил в жизненоважна артерия, по която са превозвали храни и други стоки. Очевидно тези запратени на Пангея египтяни бяха открили нова река, по която да плават — река от вятър!

Крилата се разпериха до краен предел. Екипажът фиксира манивелите по местата им. Небесният капитан Хор завъртя рязко руля и корабът зави в нужната посока, набра скорост и полетя още по-бързо над пустинята.

Вторият кораб го следваше на безопасно разстояние. Подребничките небесни ездаци летяха по фланговете им, но от раниците

им вече не излизаха пламъци. Силният вятър им предоставяше нужната енергия да летят във въздуха.

Джейк усети, че се усмихва, когато хладният вятър разроши косата му. Погледна надолу към пустинята, осеяна с все повече скални образувания. Забеляза стадо огромни динозаври да се носи в тръс покрай малък ручей, блеснал като разтопено сребро на фона на златистите пясъци и черните скали. Зърна и няколко гъсти горички, разположени по периферията на малки оазиси.

Докато гледаше отвъд парапета, Джейк си зададе въпроса дали родителите му не бяха някъде там долу, изгубени и изпаднали в безизходица също като него. Пустинята бе един от най-неблагоприятните и негостоприемни варианти.

В далечината Джейк забеляза пламъци, които излизаха от земята и се устремяваха нагоре като изригвания на огнени гейзери. От това разстояние му се струваше, че това е нещо като гора от пламъци.

Трудно му бе да си представи колко ли горещо е там.

Под тях се появи и малко село, укрепено и разположено на върха на огромна плоска скала с формата на палачинка. Очевидно заселниците бяха решили, че е по-безопасно да построят жилищата си върху камък, отколкото върху подвижните пясъци на пустинята, където лесно можеха да станат плячка на всевъзможни опасни хищници.

После селото изчезна бавно под нозете им.

— Какво мислите за нашата земя? — попита го някой.

Джейк се обърна и видя пред себе си сбръчкан старец със съсухрена кожа. Къдравите му бели коси бяха разпилени в безпорядък и приличаха на облак, а очите му грееха със син цвят. Беше облечен в семпла роба с множество джобове — досущ като елека на Джейк, — в които бяха натъпкани всевъзможни странни на вид инструменти.

Сигурно е механик или нещо подобно.

Бронзовата яка на врата на стареца подсказваше, че той е роб, но стражите не му обръщаха никакво внимание. Всъщност единствените египтяни на горната палуба бяха двама войници и капитанът на кораба. Всички останали, включително мъжът, който боравеше с пещите под балона, носеха бронзови яки.

— Е? — настоя старецът с кисела усмивка. — Чух, че сте нови по тези места. Предполагам, че никой не ви е посрещнал с добре дошли.

— Така е — отвърна Джейк и дори се усмихна едва-едва.

— Позволете ми тогава първи да сторя това. — Старецът вдигна ръка, сякаш за да обхване цялата пустиня. — Добре дошли в страната, наречена Дешрет, където животът е труден и единственото спасение е смъртта.

— Благодаря! — изстена Пиндор. — Имахме нужда да чуем точно това!

Старецът обаче не спря да се усмихва, сякаш се присмиваше на собствените си думи.

— Казвам се Политор. Приятелите ме наричат Пол. Аз отговарям за това този стар кораб да лети без проблеми.

— Тогава не би трябвало да разговаряш с нас — каза Кейди. Тя се бе преместила по-далеч от парапета, от вятъра и от прелитация под тях пейзаж.

— О, корабът сам може да се грижи за себе си. Не се тревожете. И не се притеснявайте толкова от тези египтяни. — Той посочи с пръст стражите. — Не са чак толкова лоши, колкото изглеждат.

— Но вие сте техни роби! — възкликна Марика.

Политор сви рамене.

— На практика това не означава нищо. Те живеят сами в Ка-Тор. За нас е отделена друга част от града. Те също имат своите задължения, както и ние — грижат се администрацията да функционира, всеки да разполага с храна и чиста вода, организират отбраната срещу онези противни създания с огромни зъби и нокти... Ние също имаме своите задължения. В края на краищата, египтяните работят за нас толкова, колкото и ние работим за тях.

— Означава ли това, че те не ви притежават? — попита Марика.

Политор изсумтя.

— Вероятно си го въобразяват понякога, но всъщност ние сме повече, надвишаваме броя им в съотношение две към едно. Ако започнат да се надуват прекалено много, просто ще спускаме балона им. — Старецът смигна към балона с горещ въздух, благодарение на който корабът им се носеше във висините. — Освен това има закони и правила. Разбираме се чудесно, стига всеки да си знае мястото. Трябва да следвате този принцип, ако искате да оцелеете тук. Затова се научихме да летим в небето. Прекалено опасно е да прекосяваме земите на Дешрет пеша, особено нощем.

Джейк кимна при спомена за кактусоподобните създания и глутницата велосираптори. Осъзна, че в края на краищата това място може би не е чак толкова различно от Калипсос. Най-вероятно обществената система не бе робовладелска, а кастова, изискваща разделение на труда, което да служи на всеобщото благо. Всеки имаше задължения и трябваше да върши работата си, за да вървят нещата.

По лицето на Политор премина сянка.

— Боя се обаче, че вие се появихте в трудни времена. Фараонът изглежда изгубен в безкрайния си сън, а двете му дъщери са прекалено млади, затова ситуацията започна да се променя. Кръвта на Ра става все по-могъща по нашите земи.

— Кръвта на Ра? — попита Джейк.

— Проклети глупаци, ако ме питате. — Старецът понечи да се засмее, но в гласа му прозвуча боязън. Хвърли поглед към египетските стражи и снижи глас: — Мрачна секта, зародила се в града, чиято сила расте с всяка следваща луна. Имат подкрепата и на принцеса Нефертити, която управлява в отсъствието на баща си. Нямам представа защо се вслушва в съветите им. Смятах я за по-умна. Законите започнаха да се променят. Наказанията станаха по-сурови. Кървавите игри бяха възобновени.

Той въздъхна шумно и тръсна глава, сякаш за да прогони мрачните си мисли. Усмивката се върна на лицето му.

— Разбира се, всичко ще се оправи. Така става винаги. Разлюляната от вълните лодка намира сигурен пристан. А като стана въпрос за лодки, трябва да се погрижа за крилата. Не искаме да се откъснат и да паднат, нали?

Кейди и Пиндор изстенаха в унисон, ужасени от възможността за подобен инцидент.

Политор извади от джоба си бронзов инструмент, който приличаше на нещо средно между отвертка и гаечен ключ, подхвърли го в ръка и го улови ловко.

Преди старият роб да им обърне гръб, Джейк го попита:

— Къде сте научили всичко това? — Той посочи с ръка корабите, както и ескорта от небесни ездаци.

— А, това са стари алхимии. — Политор почеса главата си с бронзовия инструмент. — Датират от времената, когато египтяните са живели в някакъв велик град на име Анкх Тави. Легендите твърдят, че

някога алхимията им била далеч по-силна, че били в състояние да контролират вятъра, но са изгубили голяма част от знанията си при разрушаването на града. От него са останали само руини, но над тях се вихри Великият вятър и никой не може да стигне там.

Джейк искаше да му зададе хиляди въпроси, но Политор вдигна инструмента си за поздрав и им обърна гръб. Към този момент и други роби се бяха събрали да разгледат новодошлите.

Един от тях ги попита:

— Настина ли сте пристигнали отвъд Великия вятър? От приказния град Калипсос?

Марика кимна. Нямаше смисъл да го отрича.

— Калипсос не е само приказка.

— А пък ние не сме злодеи — добави рязко Пиндор.

Събралите се около тях роби зашепнаха оживено.

Джейк бе сигурен, че долавя думата *пророчество*, при това няколко пъти. Множество погледи се впериха в тях — някои бяха изпълнени с надежда, други със страх.

Един едър мъж коленичи и зашепна тихичко:

— Значи е истина пророчеството на Лупи Пини. Дошли сте да ни освободите. Да убиете Сфинкса. Да убиете ветровете, чиито пленници сме тук.

От изненада Джейк изгуби дар слово. Всички погледи бяха насочени към него.

Викът на небесен капитан Хор го измъкна от неловката ситуация.

— Харпии на хоризонта! Готови за бой!

Крясъци пронизаха небето... *крясъци, познати до болка*. Джейк се напрегна. Подобни крясъци изпълваха кошмарите му вече месеци наред. По ужаса, изписан на лицето на Марика, той разбра, че и тя е познала съществата, които ги издават.

Втурна се към носа на кораба и огледа небето пред тях. Останалите се присъединиха към него. Видя ги в далечината: крилати тела, които се въртяха и пикираха във въздуха и неумоливо приближаваха небесните кораби. Бяха повече от три дузини.

Нови и нови крясъци пронизваха небето, звучаха все по-пронизителни и по-гладни.

Джейк се сети за мумифицирания гракил в музея. Пред тях приближаваше същия звяр, само че жив, умножен многократно и

събран в дяволска летяща орда. Гърците ги бяха нарекли *харпи*, но той използваше друго име.

— Гракили! — извика Марика.

Това можеше да означава само едно.

Джейк изрече опасенията си на глас:

— Калверум Рекс ни е открил!

11. КЪРВАВО НЕБЕ

Гракилската орда се нахвърли върху корабите като ято скакалци.

От долната палуба изскочиха египетски воители и се присъединиха към робите. Като по команда в ръцете на всички се появиа оръжия: бронзови мечове, лъкове, копия... Джейк и приятелите му бяха принудени да легнат по очи на палубата, а един огромен египтянин, въоръжен с боздуган с каменна глава, пое охраната им.

Нападателите нанесоха своя удар.

Гракилите атакуваха първо балона като се опитаха да го разкъсат със зъби и нокти. Каучуковата материя обаче устоя на напъните им. Други чудовища се спуснаха на палубата, където бяха посрещнати със залп от копия и свистене на мечове. Върху тях се изсипа и дъжд от стрели. Гневните крясъци на крилатите чудовища скоро преминаха в писъци на болка. Палубите подгизнаха от кръв, кръв капеше дори от небето, когато ранените гракили прелитаха над корабите.

От облаците се спусна огромна сянка, атакува техния пазач в гърба и го просна по очи на палубата.

Джейк му се притече на помощ, сетне се втурна към изтървания от него боздуган. В този миг на перилата кацна друг гракил и разпери крила. Килна настрани плешивата си глава, увенчана с костен гребен, и впери в Джейк зловните си жълтеникави очички. В погледа му не се четеше друго, освен глад. Плоските му като на прилеп ноздри се издуха, подушили миризмата на момчето. Гракилът се приведе напред и изсъска с оголени зъби.

Джейк се опита да отстъпи, но нямаше накъде. В този миг покрай главата му прелетя някакъв предмет със стоманен блясък. Приличаше на канджа или котва. Куката му се заби в гърдите на звяра, събори го от парапета и го запрати към земята. Джейк проследи въжетото на котвата до един от небесните ездачи. Мъжът отрязва въжетото и гракилът се запремята надолу.

На палубата вреше и кипеше, хора и чудовища воюваха за всяка педя от нея. Един гракил пикира, улови египетски войник за раменете

и го отнесе в небето, докато нещастникът пицеше ужасено. Някой метна копие, което прониза чудовището в гърдите и го уби. Човекът и звярът паднаха на палубата.

— Сабята ми! — извика Кейди. Фехтовалният ѝ сак бе праметнат през рамото на пазача им, изпаднал в безсъзнание.

Какъвто и страх да бе изпитвала от летенето, вече бе изчезнал. Водеше се битка и тя искаше да се включи в нея. Очите ѝ светеха от възбуда.

Джейк не я спря. Нуждаеха се от оръжия.

Пропълзяха към изпадналия в безсъзнание пазач, а през това време двете страни продължаваха да се сражават с нарастваща ожесточеност. Ба'чук взе падналия боздуган с каменната глава. Пиндор си намери къс меч, а Марика грабна копие.

В другия край на кораба някой се биеше толкова бясно, че полите на наметалото му плющяха. На гърба му блестеше Окото на Хор. Стиснал кривак в едната си ръка, небесен капитан Хор отблъскваше атаките на огромен гракил, докато с другата си ръка не изпускаше кормилото. Замахна нахалос и в този миг звярът го нападна, събори го и двамата се строполиха върху руля.

Корабът зави рязко и се наклони към щирборда.

— Дръжете се здраво! — извика Джейк.

Всички се плъзнаха по палубата, което само подсили хаоса на борда.

Едно от въжетата, които придържаха балона, се скъса, удари прелитащ гракил и откъсна крилата му. Чудовището се запремята с писъци към пустинята.

Джейк посочи кърмата. Ако небесният капитан изгубеше контрол над кораба, всички бяха обречени. Джейк се приведе ниско и поведе останалите към стъпалата на мостика. В този миг от палубата пред краката му се отвори люк и от него изскочи Нефертити, облечена все още в дрехите си за лов.

Тя се приземи като котка, стиснала копие в ръка. С един поглед прецени хода на битката, сетне се намръщи, като видя Джейк, все едно той бе виновен за атаката на гракилите.

Гракилът зад гърба ѝ издърпа капитана от руля.

— Небесният капитан се нуждае от помощ! — извика Джейк.

Нефертити се обърна и видя гракилът и човекът да се търкалят по мостика.

— Хор!

Рулят отново се завъртя и корабът се наклони на другата страна. Джейк и Нефертити се уловиха за ръба на люка, но останалите нямаха този късмет. Изгубиха равновесие и се плъзнаха по палубата.

Джейк видя как се блъскат силно в перилата. Всички успяха да се хванат, освен Марика. Един гракил я блъсна отзад и тя се прекатури през борда. Полетя към земята с пронизителен писък.

— Мари!

От нея обаче нямаше и следа.

— Помогни ми! — нареди Нефертити.

Джейк искаше да я отмести от пътя си и да се притече на помощ на своята приятелка. Видя обаче страха в очите на египетската принцеса.

Пиндор извика:

— Мари се хвана за едното крило!

Джейк го погледна и се опита да си представи широко разперените крила от двете страни на кораба.

— Едва се държи! — изкрещя Пиндор.

— Джейк! — обърна се към него Кейди с пламнало от възбуда лице. — Трябва да изправиш кораба или тя ще падне!

Нефертити го сграбчи за рамото.

— Иди на руля. Аз ще помогна на Хор.

Той кимна и двамата с египтянката започнаха да лазят по наклонената палуба. Нефертити се впусна в схватка с огромния гракил. Принцесата мигом се превърна в истински воин.

Джейк стигна до мостика и сграбчи кормилото с две ръце. Заби петите на ботите си в палубата и натисна с цялата си тежест. Рулят се подчини неохотно на волята му. Палубата се изравни, но той не пусна кормилото, а продължи да натиска, докато корабът не полетя равномерно напред.

Джейк хвърли поглед към Нефертити, която стоеше над тялото на огромния гракил. Беше го пронизала в окото. Хор още не можеше да дойде на себе си, седеше, облегал на перилата, едната му ръка лежеше счупена в скута му, цялото му лице бе издрано от ноктите на гракила.

Кейди се втурна със сабя в ръка.

— Дръж кораба под контрол, Джейк! Ба'чук и Пиндор ще хвърлят въже на Мари!

Джейк искаше да се присъедини към тях и да им помогне, но не смееше да остави кормилото. След като той изравни палубата, екипажът продължи сражението. На броени метри от него Кейди и Нефертити удържаха гракилите далеч от Джейк, за да може корабът да продължи своя полет.

Най-сетне гракилите приеха поражението. Битката приключи внезапно, сякаш корабът бе преодолял силно вълнение и се бе озовал в спокойни води. Оцелелите чудовища се отдалечиха бързо.

Счупената ръка на Хор лежеше в превръзка, направена от парче от собственото му наметало, но той бе събрал достатъчно сили, за да поеме поста си отново. Небесният капитан потупа Джейк по рамото, благодари му и пое руля.

Освободено от това задължение, момчето скочи от мостика и хукна по палубата. Озова се при Пиндор и Ба'чук навреме, за да види как хващат Марика за ръце и я издърпват през перилата.

Четиримата приятели се строполиха на палубата.

— Повече не го прави! — укори я Пиндор.

Марика го смушка с лакът.

— Нямам никакво намерение!

Половин час по-късно по нищо не личеше, че на кораба се е разразила битка. Телата на гракилите бяха изхвърлени зад борда, ранените бяха отнесени на долната палуба, а горната бе измита до блясък. Единствено някое и друго петно, както и скъсаното въже на балона, свидетелстваха за кървавата битка.

По време на почистването Джейк и приятелите му се върнаха на местата си на носа на кораба. Отношението на екипажа към тях се бе променило. Моряците им кимаха с глава или махаха с ръка. Донесоха им прясна вода, както и чиния с нещо, което приличаше на сирене, но бе по-сладко и по-жилаво.

Дори Нефертити прекара известно време с Кейди на средната палуба, като обърна специално внимание на сабята ѝ. Двете момичета разговаряха с множество мимики и жестове. Джейк забеляза устните на принцесата да се присвиват в едва забележима усмивка.

Пиндор седеше с кръстосани крака на палубата до Джейк и бе подпрял брадичката си с юмруци, докато наблюдаваше Кейди и Нефертити.

Ба'чук стоеше на няколко крачки от тях и човъркаше нещо по перилата — опитваше се да извади гракилски нокът, който се бе забил в дървото. Джейк си спомни за гракила, който се канеше да се нахвърли върху него, когато бе разкъсан от запратената въздушна котва.

Ба'чук се върна при тях, седна до Джейк и Марика и постави нокътя на палубата.

— Не е гракил — каза момчето от племето ур.

— Какво искаш да кажеш? — попита го Джейк.

— Нямаха мечове. Само нокти. — Ба'чук се взря в Джейк с пронизателните си сини очи и побутна нокътя, който бе извадил от дървото. — И зъби.

Марика се приближи към тях.

— Прав е. Никой не носеше оръжия. Освен това тези зверове не приличаха напълно на гракилите, които сме срещали у дома.

— На мен ми се сториха абсолютно същите.

Марика поклати глава.

— Видя ли колко по-тънки са крайниците им? Освен това главите им бяха прекалено малки, а ушите — прекалено дълги. Нападателяте приличаха повече на зверове, отколкото на хора.

Джейк си спомни онези жълти очи, вперени в него, блеснали от кръвожаден глад и... нищо друго. Лицата и очите на гракилите в Калипсос говореха за демоничен интелект, почти равен на човешкия. Тези в Дешрет не му изглеждаха особено интелигентни. Атаката им бе яростна, но зле планирана.

Марика предложи възможно обяснение:

— Вероятно гракилите произхождат от тези зверове. Не бих се учудила, ако Калверум Рекс е минал по тези земи и ги е открил. Трансформирал ги е с помощта на кръвния камък и черната си алхимия, превърнал ги е в армия от чудовища.

Джейк усети как стомахът му го присвива болезнено.

— Ако тези зверове не са гракили, какво са тогава?

Отговорът долетя зад гърба му.

— Наричаме ги харпии. — Джейк се обърна и видя Нефертити, а редом до нея — Кейди. — Преди векове едно от поробените от нас племена ги нарекло с това име. Според тях крилатите зверове съответствали на легендите от родната им земя за противни крилати създания, които били наполовина хора, наполовина птици.

Джейк кимна. Името му бе добре познато. Според гръцката митология харпиите били крилати жени с орлови нокти, родени от съюза на морския бог Тавмант и океанидата Електра. Нищо чудно, че някое от Изгубените племена бе нарекло така тези крилати чудовища.

— Те живеят във Великия вятър — продължи Нефертити. — Строят гнездата си във вътрешността на бурята. Рядко срещаме техни ята толкова далеч от Великия вятър.

— А какъв е този Велик вятър, за който говорите? — попита Джейк.

Нефертити го изгледа, сякаш пред нея бе застанало някое глупаво дете, сетне въздъхна. Посочи хоризонта към маранята, която замъгляваше мястото, на което си даваха среща земята и хоризонта.

— Виждаш ли онази пясъчна буря? Тя е обкръжила земите на Дешрет. Никой не може да премине през нея, тъй като пясъчният вихър ще свали и последното парченце плът от костите му. Вие петимата сте първите, успели да я преминат от столетия насам.

— Ама че късмет! — промърмори Пиндор.

Следователно бурята е някаква бариера, помисли си Джейк.

Представи си вулканичния скален ръстен, който заобикаляше долината на Калипсос и защитното поле, генерирано от храма на Кукулкан. Дали пък тази несекваща буря не бе своеобразно защитно поле? Бариера, която да защитава домовете на египтяните? Но ако беше така, откъде идваше енергията, необходима за поддържането ѝ, както и за осигуряването на възможността всички да говорят на общия език?

Нефертити продължи:

— В земите, над които бушува Великият вятър, лежат руините на родния ни дом, на величествения град на име Анкх Тави. Мощта на вятъра ни е прогонила по тези земи преди шест поколения. Нашите жреци пазят жив спомена в Храма на времето. Картини, дърворезби, скулптури... частици от Анкх Тави, спасени преди да се разбушува Вятърът. Ще ги пазим за вечни времена.

Явно това бе някакъв музей.

На Джейк му се прииска да надникне в него.

Намеси се Марика:

— Можеш ли да ни кажеш какво се е случило? Как е бил унищожен Анкх Тави?

Гласът на Нефертити се изпълни с гняв.

— При нас дошли чужденци, странни на вид хора. Те събудили спящия Сфинкс. Той се разгневил, призовал Великия вятър и ни прогонил от домовете ни. — Очите ѝ проблеснаха, топлината в тях изчезна. — Това били пришълци от Калипсос.

— Никога не съм чувала тази история — настоя Марика. — Не сме и подозирали за това.

Нефертити я изгледа високомерно.

— Ще разберем това в Ка-Тор. Магистрите от ордена на Кръвта на Ка ще изтръгнат истината от вас.

Някъде под нозете на Джейк изсвири рог и прекъсна разговора им. В далечината се появи огромен метрополис, разположен върху черно на цвят скалисто плато. Две каменни стени ограждаха града: външна и вътрешна. В центъра му се издигаше огромна пирамида, която изглеждаше като издялана от един-единствен каменен блок.

Амон изскочи тичешком от долната палуба.

— Принцесо, трябва да ви подготвим за пристигането ви! Лъснах диадемата ви и приготвих официалните ви одежди, така че да подчертаят красотата ви.

Думите му като че ли подразниха Нефертити още повече ѝ тя се отдалечи ядосана.

Амон изгледа намръщено Джейк и приятелите му, сякаш вината за лошото настроение на принцесата бе тяхна. Махна с ръка на египетския им пазач.

— Оковете пленниците, преди да пристигнем.

Нефертити се скри на долната палуба, а Амон побърза да я настигне.

Марика сложи ръце на кръста.

— След всичко, което направихме, те пак искат да ни оковат? Нефертити би трябвало да нареди да ни освободят!

Джейк бе съгласен с нея, но разбираше логиката и на принцесата. Те бяха чужденци, дамгосани с клеймото на *Калипсос*.

Принцесата не искаше да поема никакви рискове, преди петимата да бъдат разпитани.

— Не е толкова лоша — обади се Кейди. — Някои от момичетата в моето училище са далеч по-големи гаднярки. А видяхте ли как борави с копието?

Пиндор кимна прекалено ентузиазирано.

— Много е добра — заключи Кейди. — Дори обеща да ми покаже някои движения с копието!

Джейк ѝ обърна гръб.

Страхотно! Сякаш Кейди не бе достатъчно опасна със сабя в ръка...

Подпря се на перилата и впери поглед в града, който растеше пред очите му. Нямаше представа какво да очаква там, но явно имаше причина да ги водят в Ка-Тор. Той искаше да я научи. Нефертити бе описала бариерата като непроницаема. Как тогава Джейк и приятелите му бяха успели да преминат през нея?

Можеше да се сети само за една възможна причина.

Повтори в главата си думите, изречени от Калверум Рекс, думите прозвучали в мрака, който разделяше двата свята. Долови копнежа, затаен в студения дрезгав глас.

Ключът на времето...

Джейк измъкна часовника изпод ризата си и отвори капачето му. Дали това нещо не ги бе довело тук? Към това ли се бе стремил Калверум Рекс от самото начало? Дали търсеше начин да премине през Великия вятър?

Джейк усещаше, че е на прав път. Огледа внимателно циферблата. Секундната стрелка се въртеше ли, въртеше..., но нещо не беше наред. Тя се въртеше прекалено бързо и в резултат на това минутите се сменяха два пъти по-бързо от обичайното.

Той се намръщи. Какво ставаше тук?

Когато небесният кораб се спусна към града, стрелката увеличи скоростта си на въртене, сякаш часовникът бе предугадил, че приближават Ка-Тор. Колкото повече приближаваха, толкова по-бързо се въртеше секундарникът.

Но защо?

Джейк се сети за възможния отговор.

Дали часовникът не бе не само ключ, но и компас?

Явно той реагираше на нещо, което са намираше в Ка-Тор, подобно на гайгеров брояч, който открива радиацията. Нещо важно е било скрито в този град и заключено в границите, очертани от Великия вятър, още преди столетия. Нещо, към което Калверум Рекс отчаяно се стремеше.

Джейк огледа изпитателно града, който приближаваха. Започваше да разбира защо бяха пренесени в тази необикновена земя. Вдигна часовника си високо и в същия миг далеч под тях прозвучаха триумфални рогове. Впери поглед в рисунката върху часовника — египетския анкх, недвусмислен знак, оставен от родителите му.

Всичко водеше насам, към Ка-Тор.

Нещо изгубено трябваше да бъде намерено. Но какво?

Дали не ставаше въпрос за някоя улика, която да разкрие истинската съдба на майка му и баща му? Пред очите на Джейк изникна последната снимка на родителите му, на която двамата бяха усмихнати и щастливи. Дали това не бе целта на компаса, вграден в джобния часовник? Да му помогне да ги открие?

Той погледна надолу към града, в който го очакваха отговорите.

Но как ще оцелея достатъчно дълго, за да ги открия?

ТРЕТА ЧАСТ

12.

ТЪМНИЦИТЕ НА КА-ТОР

Оковани отново във вериги, приятелите крачеха по широкия булевард, който прекосяваше огромния град. Площадката за кацане бе разположена извън крепостните порти. Джейк преброи още четири небесни кораба, кацнали там, както и една царска ладия, толкова голяма, че към нея бяха привързани не един, а три балона.

Жителите на Ка-Тор се бяха наредили от двете страни на улицата, усещаше се празнична атмосфера. Някои ги сочеха с пръсти. Роговете продължаваха да свирят. Мъже кресяха и се пазаряха. Децата тичаха навсякъде, някои дори прескачаха от покрив на покрив. Домовете и дюкяните бяха предимно едноетажни, построени от блокчета пясъчник, с високи тесни прозорци. Джейк успя да надзърне в някои от тях и видя каменни подове и оскъдно обзавеждане. По улицата се носеха миризми на кухненски огнища, пот, екзотични подправки...

Принцеса Нефертити водеше процесията, седнала в паланкин, украсен с алено и златно. Току-що изкъпаното ѝ тяло бе пременено в изящни одежди в небесносиньо. На главата си бе поставила златна диадема. На Джейк му бе трудно да си представи това изящно гримирано и изискано облечено момиче като ловджийката от пустинята.

Тя играеше добре ролята си и махаше механично на тълпата, докато четирима едри мъже с робски яки на вратовете носеха паланкина ѝ. Всъщност Джейк забеляза само един египтянин сред свитата ѝ, всички останали носеха яки.

Вероятно това бе кварталът, в който живееха робите, но мястото определено не можеше да се нарече бедняшко или мизерно. Точно обратното. То бе оживено и колоритно. В саксии и сандъчета бяха разцъфнали пустинни цветя. Подскачаха игриво фонтани, а сребристите им води се стичаха в канали, издълбани в скалата.

Внезапно в краката на Джейк се заплете дребен динозавър с размерите на чихуахуа и едва не го препъна. Животинчето спря и

изсъска, преди да се скрие в тълпата. Джейк забеляза на врата му миниатюрен свитък, привързан с панделка, досущ като папийонка. Сред тълпата се щураха десетки подобни създания, тичаха на задните си лапи и нерядко се стрелваха между краката на някой човек.

Марика прикри усмивката си с длан.

— Приличат на нашите остропери в Калипсос, явно ги използват, за да пренасят съобщения.

Докато вървяха по улицата, Джейк от време на време зърваше някоя къща, боядисана в черно. Прозорците ѝ бяха зазидани с камъни. Вратата ѝ бе закована. Никой от хората, наизлезли на улицата, не поглеждаше към тези къщи. Някои дори закриваха очите си с ръка, за да не ги видят дори случайно.

Джейк забеляза и аления символ, изрисуван върху вратите им: череп с разположени над него рога. Като че ли бе нарисуван с кръв.

По пътя от главните порти до вътрешния град преброи над една дузина такива къщи.

Когато и Пиндор ги забеляза, попита:

— Тези домове прокълнати ли са?

— Нямам представа — отвърна Джейк. — Горният символ — онзи, който наподобява рога — е йероглифът за *ка*, египетската дума за *душа* или *дух*.

Кейди се изсмя:

— А дори аз мога да се досетя какво означава черепът.

Смърт.

Джейк и приятелите му се спогледаха разтревожено.

— По червената боя съдя, че това е символът на онзи култ, за който спомена Политор.

Марика се обърна към него.

— Кръвта на Ка.

— Той каза, че те създавали проблеми, оказвали натиск върху хората. — Джейк кимна към поредната къща със зловещия знак. — Спомена нещо и за Кървавите игри.

Марика пребледня.

— Мислиш ли, че всички тези семейства са мъртви?

— Определено не са си у дома — отвърна мрачно Пиндор, изтри потта от лицето си и погледна сърдито към слънцето, което напичаше над главите им.

Достигнаха вътрешната стена и преминаха през още една сводеста порта. Сякаш от сватба се озоваха на погребение. Хората, излезли по улиците, бяха предимно египтяни. Изглеждаха студени и високомерни, мнозина се криеха под широки чадъри. Поздравяваха преминаващата принцеса с кимване, но тя не им обръщаше никакво внимание и седеше като истукана в паланкина си, потънала в размисли, ако за това можеше да се съди по начина, по който смучеше единия си пръст.

— Щастливо място — прошепна Кейди.

Докато крачеха по главната улица, Джейк огледа египетската част на Ка-Тор. Тук домовете, построени от черни каменни блокчета, бяха по-високи, някои се издигаха дори на три етажа. Нито един от тях не бе боядисан, което придаваше на квартала доста суров вид. Надзърнеше ли през някоя отворена врата обаче, Джейк откриваше, че сърцата на тези домове са далеч по-ведри: подове, покрити с теракотени плочки, статуи, дървени мебели, а дървото тук бе истинска рядкост, тъй като в пустинята около града растяха прекалено малко дървета. Повечето къщи имаха вътрешен двор с ромолящи фонтани и разцъфнали пустинни цветя.

Но дори и тук Джейк забелязваше някой и друг дом, белязан със знака на Ка. Явно и египтяните страдаха от игото на този култ.

— Като че ли ни водят в пирамидата — каза Марика и думите ѝ привлякоха вниманието на Джейк. — Мисля, че това е царският дворец.

Той погледна към края на улицата, където се издигаше четиристранна пирамида, висока колкото два-сететажна сграда. Изглеждаше така, сякаш бе издялана от една-единствена огромна скала, подобно на наблюдателния пункт в пустинята. Входът към основата ѝ минаваше през сводест тунел. Слънчевите лъчи се отразяваха от прозорците по стените ѝ. По по-високите етажи имаше и балкони.

Тук определено живееха хора.

Марика се оказа права. Пред входа в основата на пирамидата се строиха войници в пълно бойно снаряжение, за да посрещнат завръщащата се принцеса. Явно това бе царският дворец.

Когато приближиха входа, Нефертити слезе от паланкина и се втурна към групичка фигури, облечени в черни наметала, застанала на сянка в тунела. Думите ѝ, изпълнени с тревога, достигнаха до Джейк и приятелите му, които бяха изтикани напред, за да последват принцесата.

— Чух, че баща ми се е събудил!

Най-високият от групата пристъпи напред и се поклони дълбоко. Лицето му остана скрито от качулката. Върху робата, която го покриваше чак до глезените, с червени конци бе избродиран символът на Кръвта на Ка. Когато се изправи, той свали качулката от главата си.

Марика ахна и прикри устата си с длан.

Мъжът бе красив като филмова звезда, приличаше на египетски двойник на Джеймс Бонд. Очите му блестяха, чертите на лицето му бяха едновременно сурови и фини, а брадичката му бе квадратна. Усмихна се едва-едва на Нефертити, което загатна за емоциите, скрити под повърхността.

Джейк знаеше, че реакцията на Марика няма нищо общо с холивудското излъчване на мъжа. Причината се криеше в онова, което блестеше на челото му. Над веждите му бе татуирано трето око, рисунката бе толкова съвършена, че окото приличаше на истинско.

— Такива добри новини — каза мъжът. — Фараонът наистина се събуди и ви призова в покоите си.

— Трябва да отида при него! — Нефертити заобиколи мъжа и продължи към сводестия тунел в основата на пирамидата.

— Какво да правим със затворниците ви? — извика подире ѝ мъжът.

Нефертити погледна назад и сви вежди в израз на раздразнение.

— Оставям ги на теб, магистър Кре. Твърдят, че идват от Калипсос.

Мъжът се стресна от изненада. За миг тъмна сянка премина през иначе красивото му лице. Но тя изчезна бързо като риба, която се гмурка във водата.

— Калипсос... не може да бъде.

Нефертити разсея съмненията му с махване на ръка.

— Оставям на теб и на твоята вещица да решите това. Аз трябва да се видя с баща си.

Очите на магистър Кре — и трите — се впериха последователно в Джейк, Марика, Пиндор, Ба'чук и Кейди.

— Отведете ги в тъмницата. Ще ги разпитам веднага.

Това не ми звучи добре.

Стражите ги заобиколиха плътно.

Кейди понечи да възрази, но върхът на едно копие я бодна леко през блузата. Тя го отмести рязко.

— Ей, знаеш ли колко струва тази блуза?

Докато ги отвеждаха към пирамидата, Джейк погледна един от стражите. Очите им се срещнаха. Едрият мъж се чувстваше неловко. Момчето знаеше причината.

— Ние ти помогнахме — прошепна то — Там, на небесния кораб.

Стражът не пророни нито дума. Докато преминаваха покрай магистър Кре, не отдели поглед от него. Предупреди Джейк да мълчи с едва доловимо поклащане на глава.

Когато се озоваха в двореца, стражите ги поведоха по тясна, спираловидна рампа, нещо като стълба без стъпала, осветена с факли, която се спускаше дълбоко под земята. Под ниския таван се стелеха пушеци, които се опитваха да намерят излаз навън.

Ба'чук погледна с присвити вежди една от факлите, явно нещо в нея го разтревожи.

Преди Джейк да успее да го попита, стражът се приведе към него и прошепна тихичко.

— Не ми е приятно да го правя, но трябва да се подчиня на Кръвта на Ка. Кре има уши навсякъде и владее могъща алхимия. Никой не смее да му възрази. Който оспори заповедите му, ще изгние

тук. Или по-лошо, ще бъде използван за забавление в техните Кървави игри.

Стражът вдигна поглед нагоре.

— Сега, след като фараонът се събуди, можем само да се молим, нещата да се променят. — Очите му отново се взряха в Джейк. — Но първо, чужденецо, трябва да оцелееш дотогава. Затова внимавай. Не би искал магистър Кре да стане твой враг.

Достигнаха края на рампата, където се озоваха пред голяма железна врата, покрита с отливки на лица, застинали в безмълвен вик.

— Какво ще правят с нас? — попита Пиндор, който застана до Джейк.

Отговорът дойде с отварянето на масивната врата. Отвъд прага се простираше сводеста пещера, осветена от издълбано в средата ѝ огнище. Около кладата бяха разположени в кръг маси и етажерки, отрупани с вериги и окови. Огромен мъж с ръст на гигант и с разголена гръд, облечен единствено с кожена препаска, точеше комплект ножове, които издаваха зловец звук. Голата глава на тъмничаря бе покрита с белези и му придаваше вид на великан човекоядец, а не на човек. Когато влязоха, той се обърна към тях и ги посрещна с усмивка.

Марика се вкопчи в ръката на Джейк.

Всичките зъби на тъмничаря бяха изпилени и върховете им бяха остри като игли.

Той посочи другия край на помещението, където ги очакваше отворена килия. Пазачите ги побутнаха към нея. От двете ѝ страни имаше и други килии, издълбани в скалата и затворени с яки дървени порти. Малките прозорци с решетки разкриваха бледи лица, някои покрити с кървави превръзки. От една килия, която изглеждаше отдалечена от останалите и разположена по-навътре в скалата, долетя призрачен стон.

Джейк потръпна и огледа затворниците. Сети се за изоставените, зазидани с камъни къщи в града. *Дали това са мъжете и жените, които са живели някога в онези домове?*

Стражите ги натикаха през отворената врата и я затръшнаха. Миниатюрната каменна килия бе напълно празна, само в единия ѝ ъгъл бе захвърлена купчина суха тръстика, която да служи за легло. В далечния ѝ край бе издълбана дупка в пода. Тя вонеше на неща, за

които Джейк не искаше дори да си помисля. Той потръпна, когато видя, че в дупката се спускат буболечки, покрити с хитинова броня и с размери колкото юмрука му.

Марика го прегърна.

— Как е възможно да постъпват така със собствения си народ?

Джейк поклати глава. Спомни си веселата, почти циркова атмосфера във външния град. Въпреки това хората отбягваха зазиданите къщи, стараеха се да не ги поглеждат дори.

— Мисля, че понякога е по-лесно да се престориш, че не забеляваш нещо — каза той, — отколкото да рискуваш живота си, протестирайки срещу него.

— Значи никой няма да ни помогне — заключи Пиндор и седна върху купчината тръстика, но нещо изшумоля в сламата. Той подскочи и се отдалечи от нея.

От една от килиите долетя ужасяващ писък. Може би това бе същият затворник, когото бяха чули да стене преди това. Спогледаха се с облещени от страх очи. Писъкът премина в лудешки смях, който бе по-страшен от всеки вик или стон. Това бе смехът на човек, чиято душа и ум бяха разбити на хиляди парченца.

Джейк погледна останалите. Прочете копнежа, изписан на лицата им.

Трябва да се измъкнем оттук.

13. ЗОВ ЗА ПОМОЩ

Джейк крачеше напред-назад в малката килия. Усецаше, че погледите на останалите са насочени към него, че очакват тъкмо той да измисли план за бягство. Бяха огледали стените, вратата, дори вонящата дупка в пода. Измъкване нямаше.

Нуждаеше се от нещо, което да го разсее, да му помогне да прочисти мислите си, затова улови верижката около врата си и извади бащиния часовник. Погледна циферблата. Преди, когато приближаваха града, секундната стрелка се бе въртяла с бясна скорост. Сега бе спряла. Завъртя лекичко коронката, но стрелката не помръдна. Разтърси часовника — пак нищо.

— Джейк, какво правиш? — попита го Кейди.

— Когато кацахме тук, секундната стрелка се въртеше като луда. — Той ѝ показа с пръст върху кристалния циферблат. — Сякаш реагираше на нещо, което се намира в града.

Кейди надникна през рамото му.

— Но сега не се движи.

— Зная — отчаяно въздъхна той. Постави длан върху каменната стена на килията. — Предполагам, че скалата блокира сигнала. Трябва да излезем на повърхността и да отидем там, където ни отведе часовникът.

— Но как? — попита Пиндор. — Дори да успеем да минем през тази врата, онзи безкрил гракил с ножовете ще ни попречи да видим слънцето.

Джейк си представи зловещия тъмничар. От чаткането на ножовете, които точеше, по гърба му сякаш полазиха не мравки, а цели паяци.

Той прибра часовника на баща си.

— Трябва да се възползваме от всяка възможност, за да избягаме — но гласът му не прозвуча убедително, тъй като добре съзнаваше, че това не е никакъв план. Поклати глава в знак на поражение. — Ако

разполагах с фенерчето си, онова с лъча, който причинява замръзване...

Обади се Ба'чук, който стоеше до вратата. Той се надигна на пръсти, за да надникне през прозорчето и да подуши въздуха.

— Не е добре — каза. — Няма кристали. Само огън и дим.

Джейк не разбра какво се опитва да каже дребничкият неандерталец. Ба'чук седна на земята и го погледна с ясните си сини очи.

Тогава Джейк се сети. Спомни си как Ба'чук бе огледал една от факлите, окачени по стените. Жителите на Калипсос използваха за осветление на домовете си светещи кристали. Камъните се захранваха от енергията, излъчвана от кристалното сърце, разположено в центъра на голямата пирамида. Откакто се бяха озовали в Дешрет обаче, Джейк не бе видял никой да използва кристали. Дори огромните небесни кораби не криеха никаква алхимия, а представляваха хитроумно инженерно съоръжение, задвижвано с топлинна енергия.

Какво означаваше това? Нима с разрушаването на Анкх Тави тези хора са изгубили и познанията по алхимия? Или в Дешрет кристалите са забранени?

— Може би камъните не работят тук — предположи Кейди.

Джейк се съмняваше в това. Докосна гърлото си. Усещаше едва доловимата манипулация върху гласовите си струни. Енергията, която им позволяваше да разговарят на общия език, бе налице. След като тя действаше тук, и кристалите би трябвало да действат.

А може би грешеше.

— Ако разполагахме с кристал — заяви той, — щяхме да проверим твоето предположение.

— Аз имам кристал — обади се Марика и пристъпи напред.

Тя бръкна в джоба си и извади голям зелен кристал. Подаде му го. Беше с размерите на кокоше яйце, но бе счупен наполовина. Другата половина от кристала — ако се намираше в друг човек — вибрираше в синхрон с тази и позволяваше да се водят разговори на големи разстояния, досущ като уоки-токи.

— Далекоговорител — възкликна Пиндор. — Защо не ни каза по-рано?

— Казах ви. Още когато се срещнахме — напомни им тя. — Разговарях с баща ми, когато се озовах тук.

Джейк взе кристала и си спомни думите ѝ. Обикновено подобни кристали бяха разположени в мрежа от фини влакна с големината на хилка за тенис на маса.

Марика му обясни.

— Счупих рамката, когато се озовах в пустинята. Опитах се да се свържа отново с баща ми, но не успях.

Кейди постави ръце на кръста.

— Значи, кристалите не работят тук. Нали ви казах?

— Не е задължително. Възможно е двете половинки на кристала да са се озовали прекалено далеч една от друга. Възможно е да им е необходима повече енергия, за да се свържат помежду си на такова разстояние. Ако разполагахме с повече енергия...

В главата му започна да се оформя една идея. Сети се, че в Калипсос батерията на фенерчето му случайно бе докоснала рубинен кристал и той се възпламени и засия като миниатюрно слънце. Възможно ли бе това да се случи и тук?

Джейк се обърна към сестра си.

— Кейди, мобилният ти телефон още ли е с теб?

Тя сбърчи чело.

— Разбира се. — Бръкна в един таен джоб на панталоните си и го извади. — Не бих им позволила да ми го вземат.

Джейк протегна ръка.

— Батерията му заредена ли е?

Тя отвори телефона и му показва дисплея. Джейк едва се сдържа да не прихне при вида на сестра си и нейните мажоретки, заели заплашителни пози и насочили саби към екрана.

— Подай ми батерията.

Кейди се намръщи, но се подчини. Извади я с ловкостта на хирург и я подаде на Джейк. Той коленичи на каменния под, хвана внимателно зеления кристал с палец и показалец, сетне го допря до клемите на батерията. Примижа, тъй като очакваше най-лошото.

Нищо не се случи обаче.

Може би някой трябва да говори по него, да го накара да затрепти.

Той погледна Марика и повдигна кристала и батерията. Тя го разбра и застана до него. Джейк почувства топлия ѝ дъх върху дланта си, когато тя зашепна. Устните ѝ почти докосваха камъка.

— Татко, ако ме чуваш, отговори ми...

Всички затаиха дъх в очакване. Джейк се напрегна, за да долови и най-слабото трептене в кристала. Но камъкът си оставаше все така безжизнен.

Пиндор се обади;

— Може би трябва да включиш твоята бат-ерия.

Първоначално Джейк реши да пренебрегне предложението му, но после си спомни, че взаимодействието между древната алхимия и съвременната технология *винаги* бе настъпвало в резултат на искра, независимо дали тази искра бе създадена при въртенето на кристалите в Астромикона на върха на Кулата на просветлението, или след натискането на копчето на фенера.

Изправи се.

— Кейди, ще ми дадеш ли телефона си?

Тя му го подаде.

— Пази ми го.

Той постави батерията на място, но без да слага капачето, и го включи. Щом дисплеят светна, веселата момичешка банда отново насочи сабите си в лицето му, сякаш го предупреждаваше да внимава с телефона. Джейк допря зеления кристал до батерията и се опита да си представи как електричеството протича през него. Щом кристалът докосна батерията, мобилният на Кейди мигновено започна да звъни и да вибрира в ръката на Джейк.

Силно и ясно.

Всички замръзнаха.

Опита се да отдели кристала от батерията, за да накара телефона да млъкне, но камъкът сякаш се бе сраснал с нея като мида към ръждивия корпус на някой кораб. Продължаваше да звъни, докато изведнъж някой се обади.

Разнесе се тих шепот. Неизвестно как, но двете толкова различни технологии се бяха слели в едно цяло.

— Кой е? — попита познат глас.

— Татко! — ахна Марика.

Джейк вдигна телефона до ухото си.

— Магистър Балам — каза той и си представи бащата на Марика с неговите буйни сиви коси и неизчерпаема енергия, — чувате ли ме?

Настъпи пауза, сетне прозвуча обърканият глас на Балам.

— Джейкъб? Джейкъб Ренсъм? Ти ли си?

— Да, да! Аз съм тук с Мари! И с Пиндор, Ба'чук и сестра ми. Балам въздъхна с облекчение.

— Тя... всички вие... добре ли сте?

Джейк не знаеше какво да отвърне, така че да не хвърли магистър Балам в ужас, затова отклони отговора.

— Намираме се на Пангея. Но не знаем къде точно. Намираме се в някаква пустиня, над която царува изгубеното племе на египтяните.

Вместо да го успокоят, думите на Джейк така развълнуваха Балам, че гласът му се разтрепери.

— Още едно Изгубено племе? Как е възможно?

— Нямам представа, но са се озовали тук преди много години. Мощна буря е обкръжила пустинята и всички са затворени в капана ѝ. Включително и ние.

Настъпи продължително мълчание. Джейк си помисли за миг, че връзката е прекъснала, но след малко Балам проговори отново. Тревогата му се бе превърнала в страх.

— Бурята, която спомена..., тя пясъчна ли е?

— Точно така! Силна пясъчна буря.

— Това не е възможно, Джейкъб. Описанието ти съвпада с една древна легенда, която чух много отдавна... за изгубен египетски град, унищожен от чудовище.

— Точно така! — Джейк възкликна силно, бе прекалено изненадан, за да запази спокойствие. — Градът се нарича Анкх Тави.

— Невъзможно! Това е легенда, разказвана от племето на магистър Захур. — Джейк си спомни намусения магистър с черната роба. Да, Захур беше египтянин, също като сънародниците на Нефертити. Нима някой пътешественик се бе завърнал в Египет от Пангея с историята за разрушаването на Анкх Тави?

Колебанието в гласа на Балам отстъпи място на настойчивост.

— Ако казвате истината, трябва незабавно да се махнете оттам! Намирате се в голяма опасност!

— Защо?

— Защото историята, разказвана от народа на Захур, има продължение.

Това никак не се понрави на Джейк.

— Какво гласи продължението?

— Всички в този обречен град... ще бъдат превърнати в камък.

Преди Джейк да успее да зададе следващия си въпрос, по вратата отекнаха силни удари. Тракането на точилото и ножовете бе спряло. Звънът на телефона сигурно бе привлякъл вниманието на тъмничаря. Или пък Джейк бе говорил прекалено силно?

Той побърза да свали телефона от ухото си и да го скрие зад тялото си. Обърна се и видя покритото с белези лице на тъмничаря да наднича през прозорчето на вратата. Дебелите му устни се извиха в гримаса и отново разкриха изпилените му зъби. Плувналото в пот лице на гиганта огледа подозрително килията.

От телефона долетя тих шепот:

— Трябва да говоря с магистър Захур! Той ще знае повече за тези стари легенди.

Свинските очички на тъмничаря се втренчиха в Джейк.

Нямаше избор, трябваше да затвори телефона. Веднъж изключена, батерията изгуби притегателната си сила и зеленият кристал падна на сламеника зад гърба му. Джейк пхна мобилния в задния джоб на панталоните си.

Точно навреме!

Вратата се отвори и огромното туловище на тъмничаря изпълни миниатюрната килия. Посочи Джейк с току-що наточения си нож.

— Ти си първи!

14. ОГНЕНОТО ОКО

Бос и обърнат с главата надолу, Джейк висеше, окачен за глезените в средата на мрачното помещение, разположено пред затворническите килии. Никога не се бе чувствал толкова уязвим. Ръцете му бяха вързани зад гърба. Оковите се забиваха в кожата му. Всеки опит да се освободи, всяко помръдване забиваше желязото по-дълбоко в глезените му и предизвикваше нов прилив на кръв към главата му.

Тъмничарят стоеше на не повече от метър от него край очукана маса, покрита с ножове, куки, чукове. В огнището се нагриваше железен ръжен, в който се отразяваха пламъците.

Цялото тяло на Джейк бе плувнало в пот — и заради горещината от огъня, и заради страха от това, което го очакваше.

Вратата се отвори със скърцане. Джейк успя да се извърне достатъчно, за да види как в тъмницата влиза позната фигура. Магистър Кре се насочи право към Джейк и неговия мъчител. Нямаше и следа от доброта и сърдечност по мрачното му лице. По острия му нос и изпъкналите скули танцуваха сенки. Татуираното на челото му око като че ли примигваше в синхрон с пламъците.

— Готов ли си, Дого?

Огромната фигура на тъмничаря като че ли се сви под тройния поглед на Кре.

— Да, господарю! — Той посочи с месестата си ръка изобилието от инструменти за мъчения. — Задавай въпроси. Аз ще се погрижа да получаващ отговори.

— Добре, Дого. — Кре впери поглед в увисналия с главата надолу Джейк. — Нека обаче първо видим дали нашият пришественик няма да прояви желание да ни сътрудничи. Ще започнем с най-лесните въпроси и ще преценим дали отговаря охотно. Сетне ще позволим на вещицата Хека да прецени истинността на думите му.

Кре вдигна ръка и сенките в далечния край на помещението се раздвижиха. Оттам изникна дребна, мършава фигура, облечена цялата

в черно, и пристъпи напред. До този момент Джейк не бе забелязал присъствието ѝ. Дори провесен с главата надолу той не успяваше да зърне лицето ѝ.

Откъм черното наметало долетя тихо съскане: гласът бе писклив и определено принадлежеше на жена.

— Ззззадай въпросса сссси! — Тя протегна ръка и разкри пръсти, скрити в ръкавица. Те стискаха дебел гърчещ се плужек. На цвят беше черен, само от двете му страни минаваха отровназелени ивици.

Преди Джейк да има време да си представи какво възнамерява да направи с това гнусно създание, вещицата го тикна в лицето му. Плужекът се залепи с влажен плясък за него и се вкопчи в едната му буза.

Джейк се сепна, сетне се разтресе целият в опитите си да се отърве от плужека.

— Какво правиш? — извика той.

Плужекът запълзя по лицето му и се настани върху скулата му. Миришеше като отходната яма в килията. Освен това пълзящата твар изгаряше кожата му, сякаш слузта ѝ съдържаеше киселина.

Кре се наведе и извърна лице така, че да погледне Джейк в очите.

— Внимавай, чужденецо. За предпочитане е да запазиш спокойствие. Приятелчето на Хека усеща, когато пулсът ти се ускори или когато кожата ти пламне. Преценява дали говориш истината, и те наказва, ако лъжеш.

Джейк събра цялата си воля, за да регулира дишането си. Когато се успокои, паренето намаля. Очевидно плужекът действаше като естествен детектор на лъжата.

Египтянинът продължи:

— Ще започнем с нещо съвсем просто. Името ти, чужденецо.

Джейк нямаше причина да лъже.

— Казвам се Джейк. Джейк Ренсъм.

— Джейк-Джейк-Ренсъм. Странно име. Определено не е дешретско.

Следващите думи на Кре бяха изпълнени със сарказъм и хвърлиха светлина върху искреното му мнение относно владетелите на Ка-Тор.

— Нашата сияйна принцеса — заяви той, изкривил устни в презрителна гримаса, — твърди, че идвате от Калипсос. Вярно ли е?

— Да — призна Джейк. Лицето му започна да гори, тъй като плужекът бе усетил лъжата.

Вещицата изсъска, все така забулена в робата си.

— Някои от нас идват от Калипсос — поясни Джейк.

— Двамата със сестра ми идваме от по-далечно място.

Паренето отново отслабна.

Кре огледа изпитателно лицето на Джейк, сякаш се опитваше да разбере истината. Сетне се обърна към Хека. Като получи потвърждение на думите на момчето, угрижена бръчка проряза гладкото му иначе чело. Явно не бе повярвал, че някой от тях идва от Калипсос.

Дого отстъпи крачка назад.

— Пророчеството на Лупи Пини...

Кре хвърли към тъмничаря смразяващ поглед. Джейк си спомни, че един от членовете на екипажа на небесния кораб бе споменал за някакво пророчество, свързано с появата на странници от Калипсос, които щели да ги изведат от изпепелената от слънцето пустиня. По мрачното изражение на Кре отсъди, че магистърът определено не иска това пророчество да се сбъдне. Очевидно той кроеше собствени планове, а Джейк се бе превърнал в заплаха за осъществяването им.

— Но не всички сте от Калипсос — повтори Кре, който явно се опитваше да открие несъответствие, което да дискредитира пророчеството. — Твърдиш, че двамата със сестра ти идвате от друга земя. Коя ли е тази земя?

Отговорът на Джейк бе максимално близък до истината.

— От Америка.

Кре се напрегна. Нова бръчка се присъедини към първата върху съвършеното му чело и появата ѝ накара татуираното око да се втренчи в момчето. — Не съм чувал за подобна страна.

Джейк запази мълчание. Баща му много пъти му бе повтарял колко важно е да замълчи в определени моменти. Колко важно е да съобщава минимално количество информация. Разбира се, в неговия случай ставаше въпрос за опазването на археологически разкопки от иманярски набези: мълчанието е злато. Поговорката важеше и в неговия случай. При положение, че плужекът щеше да прогори лицето

му в мига, в който изрече лъжа, Джейк реши да не говори, освен ако няма друг избор.

Хека пристъпи към Кре. Прошепна нещо в ухото му и магистърът пребледня. Докосна с пръсти окото на челото си, сетне бавно свали ръка. Кимна и отново се обърна към Джейк.

— Аз може да не съм чувал за мястото, което наричаш Америка, но други хора са чували.

Заплахата в гласа на египтянина накара Джейк да преглътне с усилие не само защото висеше с главата надолу.

Кре се обърна към Дого:

— Излез. — Той посочи към вратата на тъмницата. — Погрижи се никой да не ни безпокои.

Великанът изсумтя и се затътри с радост да изпълни тази заповед. Вратата се затвори с трясък зад гърба му.

След като тъмничарят излезе, Кре коленичи до вещицата. Извади тънък кинжал от канията, окачена на колана си. С разтреперана ръка насочи върха на острието в центъра на татуираното си око. Когато кинжалът проникна в кожата, оттам потече капка кръв и оцвети татуираната зеница.

Кре разпери ръце встрани и вдигна поглед към куполовидния таван.

— Нека дойде! — каза той. — Призови го!

Вещицата Хека измъкна от ръкава си дълга крива пръчица с жълтеникав цвят. На върха ѝ бе поставен черен кристал, наподобяващ сянка, затворена в камък. Той поглъщаше всяка светлина и създаваше около върха на пръчката непрогледен мрак.

Сърцето на Джейк затуптя силно. Той позна кристала. *Кръвен камък*. Отровният кристал на мрака, създаден в алхимическата работилница на Калверум Рекс, същият камък, който Кралят на черепите използваше, за да отравя хората и да пречупва волята им.

Какво правеше този кристал тук?

Джейк се извърна в оковите си и видя, че Марика и Кейди са притиснали лицата си към малкото прозорче на вратата на килията. Очите им блестяха от страх както за самия Джейк, така и за това, което ги очакваше.

Когато кръвният камък докосна алената капка кръв върху челото на египтянина, татуираното око оживя и около него затанцуваха сенки. Мрак обгърна главата на Кре и скри лицето му.

Магистърът се изправи, а вещицата отстъпи назад. Главата на египтянина оставаше скрита във воала от сенки. Обърна се към Джейк, а сърцето на момчето щеше да се пръсне от напрежение. Дори плужекът, залепил се за скулата му, пропълзя зад лявото му ухо и се скри там.

Черната маска, покрила лицето на Кре, се пропука, средното око се отвори и пламна с черни пламъци, сякаш в челото му бе прогорена черна дупка.

Зловещ смях изпълни мрака.

Пак се срещаме.

Това бе гласът на Калверум Рекс, Кралят на черепите.

Нима си въобразяваше, че ще ми се изплъзнеш толкова лесно? — Гласът прокълтя заплашително. — *Аз съм навсякъде.*

Джейк отказа да се предаде на страха. Запази присъствие на духа, освободи гърлото си от буцата, която бе заседнала там, и каза:

— Но ти не си *тук*. Не можеш да дойдеш тук, нали?

Отговори му тихо, заплашително ръмжене, което потвърди подозренията на Джейк.

— Не можеш да преминеш през Великия вятър — продължи момчето. — Само сянката ти е успяла да се промъкне, за да отрови всичко, до което се докосне.

Ръмженето премина отново в смях.

Умно момче. Би трябвало да си достатъчно умно, за да знаеш какво искам.

Джейк трябваше да замълчи, но не можа да се сдържи и отвърна:

— Ключът на времето. Нуждаеш се от него, за да преминеш през бурята, както това сторихме аз и моите приятели.

И ти ще ми го дадеш. Кре пристъпи напред и вдигна кинжала. От начина, по който трепереше ръката на египтянина, Джейк можеше да заключи, че дори това движение изисква големи усилия от страна на Калверум Рекс, който бе обладал тялото на магистъра. Кралят на черепите едва успяваше да се промъкне през бурята, въпреки помощта на кръвния камък. За да потвърдят предположенията на Джейк, следващите думи на Калверум Рекс прозвучаха по-тихо, сякаш идваха от по-далеч и заглъхваха. *Дай ми Ключа на времето и ще освободя теб и твоите приятели.*

Сега бе ред на Джейк да се изсмее. *Как пък не! Щял да го остави жив, че и да го освободи!* Ако Джейк бе научил нещо по време на предишното си приключение, то бе, че на Калверум Рекс никога не трябва да се вярва. Най-силното му оръжие бяха лъжата, измамата, предателството, ако не броим мрачните му алхимии, разбира се. И ако той искаше нещо от тази Пустинна земя, Джейк нямаше да му помогне да го получи.

Калверум Рекс явно бе почувствал решимостта, изпълнила Джейк.

От третото око на египтянина припламна черен огън.

Ако не ми дадеш Ключа, сам ще го взема от теб!

Кре се извърна към вещицата, целият трепереше и едва контролираше движенията си, сякаш бе кукла на конци, дърпани от пиян кукловод. Гласът на Калверум Рекс отслабна, като че ли потъна в дълбок кладенец.

Взemi Ключа... после убий всички!

15.

КЛЮЧАЛКА И КЛЮЧ

Кре падна рязко на колене, сякаш кукловодът бе прерязал конците. Сенките около главата му се разпръснаха подобно на отлитащо ято врани, и изчезнаха. Египтянинът изстена и вдигна ръка към челото си, сякаш за да се увери, че главата му все още е на мястото си. Опипа с пръсти татуираното око над веждите си. То отново се бе превърнало само в рисунка и нищо повече.

Калверум Рекс си бе отишъл.

Хека не помръдна, за да помогне на Кре да се изправи на крака. Той успя да стане едва от втория опит и това му струваше големи усилия. Обърна се и погледна Джейк. Предпазливият, пресметлив поглед бе заменен от чиста омраза, сякаш момчето бе виновно за слабостта му.

Той насочи острието към врата на Джейк.

— Къде е Ключът?

Явно египтянинът бе останал в съзнание, докато тялото му бе обладано от Калверум Рекс, и бе чул всяка дума, която Кралят на черепите бе изрекъл. В кървясалите очи на магистър Кре искреше и страх. Преживяното явно го бе разтърсило до дъното на душата му и бе твърдо решен да даде на своя господар всичко, което той пожелае.

— Дай ми Ключа! — каза Кре и натисна кинжала.

— Не... не е у мен.

Когато устните на Джейк изрекоха лъжата, плужекът отдели слуз, която така го опари, сякаш някой бе забил нагорещен ръжен в ухото му.

Джейк изкрещя с всички сили.

Въпреки болката, до съзнанието му достигна викът на Марика:

— Оставете го на мира!

Кре се усмихна доволно, прибра ножа и се изправи.

— Явно домашният любимец на вещицата не е съгласен с теб.

Джейк дишаше тежко и се успокои едва когато болката от изгарянето отшумя.

— Да опитаме ли пак? — попита египтянинът. — Къде е Ключът?

Джейк положи усилие да се успокои. Плужекът пропълзя от парещото му ухо до долната му челюст, където се настани до ъгълчето на устата му.

— Отговори ми — заплаши го Кре — или ще измъкна приятелите ти от килията и ще започна да режа пръстите им и да ги хвърлям в огъня.

Джейк произнесе задъхано:

— Не! Ключът е у мен. — Той се опита да измъкне ръцете си от железните белезници. — Освободи ръцете ми и ще ти го покажа.

Кре грабна халката с ключове, която висеше на една дървена греда. Застана зад гърба на Джейк и му нареди:

— Не мърдай! — Подчерта думите си като го бодна с кинжала си в рамото.

Чу се стърженето на метал в метал. Миг по-късно белезниците издрънчаха на пода. Кре застана пред него, а той протегна ръце и разтърка китките си.

— Ключът! — подсети го египтянинът. — Веднага!

Джейк бръкна в задния джоб на панталоните си. Намери това, което търсеше, извади го и го подаде на Кре. Беше мобилният телефон на Кейди. Разчиташе на това, че Кре няма представа как изглежда Ключът на времето. Джобният часовник оставаше скрит под ризата му, близо до сърцето му, където му бе мястото. Никога нямаше да го даде на магистъра или на Калверум Рекс.

— Това ли е Ключът на времето? — попита Кре, докато въртеше телефона в ръката си. Вещицата пристъпи напред и надникна през рамото му.

— Увери се сам — каза му Джейк, за да избегне директния отговор на въпроса. Показа му с жестове как да отвори телефона.

Кре изпълни инструкциите му. Когато екранът оживя и на него се появиха Кейди и мажоретките, Кре ахна смаяно и сложи ръка на врата си. — Що за необикновена алхимия е това?

Само ако знаеше...

— Това ли е ключът? — отново попита Кре.

Джейк нямаше друг избор, освен да излъже.

— Да, да, това е!

Плужекът го опари, но Джейк запази каменно изражение, тъй като бе подготвен за опарването. Преди това, когато изкрещя, направо бе преиграл, викът му бе прозвучал пресилено, защото искаше да създаде у Кре впечатление, че не понася болката. Докато плужекът продължаваше да прогаря лицето му, от ъгълчетата на очите му започнаха да се стичат сълзи.

Нека си помислят, че плача, защото съм им дал Ключа.

Кре не си направи труда да го погледне, омагьосан от светеция екран на телефона. Той се бе поддал напълно на измамата, но Хека обърна скритото си под качулката лице към Джейк. Вещицата очевидно подозираше нещо. Тя пристъпи напред сякаш не ходеше по пода, а се плъзгаше над него.

Преди да го докосне, вратата на тъмницата се отвори с трясък. Всички погледи се обърнаха натам. Появиха се три облечени в черни роби фигури, последвани от Дого, който гледаше объркано и прокарваше длан по плешивата си глава.

— Не можах да ги спра — оправда се тъмничарят.

Водачът на тримата пристъпи напред и коленичи.

Очевидно бяха членове на Кръвта на Ка.

— Господарю, получих новини от покоите на фараона. Той се събужда по-бързо от очакваното. Мисля, че двете принцеси подозират нещо. Особено онази досадница Нефертити.

Кре скри мобилния телефон в наметалото си.

— Ще говоря с тях. Ще ги успокоя, преди подозренията им да осуетят плановете ни. Вие и останалите пригответе още еликсир. Време е отново да приспим фараон Неферхотеп. Този път завинаги.

Той тръгна към вратата, последван от останалите. Когато се изравни с тъмничаря, му посочи с ръка Джейк.

— Убий го. Убий всички. Бавно!

Дого кимна с облекчение. Потри длани, когато остана сам в тъмницата. Джейк не забеляза кога е излязла вещицата, но тя определено си бе отишла.

Тъмничарят отиде до масата, сложи ръце на кръста и огледа колекцията си от инструменти за чупене на кости. Джейк скри ръце зад гърба си с надеждата Дого да не забележи, че Кре е свалил белезниците му. Щеше да има само един шанс и не трябваше да го пропуска.

Дого се обърна към него. Държеше страховити наглед ножици, досущ като онези, с които се подрязва жив плет. Впери поглед в пръстите на краката на момчето. Явно избираше кой пръст да отреже първи.

За да отклони вниманието на великана от белезниците на пода, Джейк размърда пръсти. Дого се усмихна, разкривайки куп липсващи зъби.

Затътри се напред, от устата му се проточи слюнка.

Когато мишената му приближи достатъчно, Джейк разпери рязко двете си ръце и удари силно със свити длани ушите на мъжа. Това бе прием от таекуондо, който бе усвоил. Ударът бе в състояние да повали на земята възрастен мъж.

Или възрастен великан.

Когато Дого се строполи напред, Джейк не закъсня да нанесе следващия си удар. Завъртя се и заби темето си в челюстта на тъмничаря. Все едно бе забил главата си в стена. Ушите му запищяха, но Дого пострада далеч по-сериозно от него. Главата на тъмничаря отхвърча назад като при камшичен удар и той подбели очи.

Огромният мъж се просна безжизнен на пода.

Джейк се залюля напред-назад в оковите си, без да изпуска от поглед Дого, който продължаваше да лежи на земята. Но докога?

— Джейк! — извика сестра му. — Престани да се люлееш и ни измъкни оттук!

— Какво мислиш, че се опитвам да направя?

От една от килиите отново се разнесе предишният лудешки смях. През прозорците на вратите надникнаха нови лица. Те следяха усилията му, на лицата им грейна надежда.

Джейк използва тежестта на тялото си, за да се залюлее все по-високо и по-високо. Оковите се впиваха в кожата на глезените му. По краката му потече кръв, но той продължи да се люлее. Протегна ръка към халката с ключовете, окачена на дървената греда пред него. Изпъна пръсти, но пак не успя да ги достигне. Трябваше да се залюлее по-силно.

Но щеше ли да е достатъчно?

Не беше сигурен.

Напред-назад... напред-назад...

Кръв нахлу в главата му, ушите му забучаха. Погледът му започна да се замъглява. Джейк знаеше, че ще припадне всеки момент. Отново протегна ръка. Средният му пръст докосна един от железните ключове и той изтрака в останалите. Тогава момчето осъзна, че се намира в безизходица — колкото и далеч да се залюлееше, никога нямаше да достигне халката с ключовете.

Тялото му се отпусна. Той се предаде.

Замаян от усилието, потъна в спомени от миналото, пред очите му изникна една случка, която смяташе, че е забравил. Беше се качил на въртележка заедно с майка си. Бяха в стария увеселителен парк на брега на Мейн, където въртележките още имаха от онези стари месингови халки, за които да се хващат децата и родители им. Дървеното конче, което бе яхнал, ту се повдигаше нагоре, ту потъваше надолу, а Джейк се опитваше да се хване за една от тези халки. Каквито и усилия да полагаше, все не успяваше. Беше прекалено малък.

Тогава чу смеха на майка си, която също се взеше на въртележката, но бе седнала зад гърба му.

Джейки, ти можеш! Не се предавай!

Окуражен от думите ѝ, той се изправи на стремената. Подскочи, за да улови халката, сграбчи я и се отпусна щастлив на седлото.

Но това бе тогава...

Джейки, ти можеш!

Думите на майка му достигнаха до замъгленото му съзнание.

Не мога, мамо! Не мога!

— Джейк! — викът прозвуча по-силно отпреди, но целта му не бе да го насърчи, а да го укори.

Съзнанието му се прочисти достатъчно, за да различи гласа на сестра си.

— Кейди...?

— Защо спря, смотльо? Почти бе успял!

— Не мога! Ръцете ми не са достатъчно дълги.

Тя въздъхна.

— Хайде! Ще успееш!

В този миг гласът ѝ прозвуча досущ като гласа на майка му. Джейк затвори очи, за да задържи сълзите, които напиреха в тях.

— За теб, мамо — прошепна той и се залюля отново.

Приятелите му се скупчиха на прозореца, бутайки се един друг, за да видят по-добре.

Марика го окуражи:

— Още малко!

Пиндор обаче не бе такъв оптимист.

— Ако се провалиш, винаги можем да се присъединим към Кръвта на Ка. Както казват моите хора, *когато си в Рим...*

Ба'чук избута Пиндор. Използва реда си да гледа през прозореца, за да протегне ръка и да махне насърчително.

Окуражен от подкрепата на своите приятели, Джейк използва цялата си сила, цялата си тежест, за да се залюлее още по-високо. Протегна ръка към халката, но рамото го заболя. Лошо! Докосна с върха на пръстите си най-дългия ключ, но не успя да го вземе. Ръцете му просто не бяха достатъчно дълги.

Пиндор изохка, представи си как ли се чувства Джейк. Нямаше какво друго да направи. Изпълнените с надежда лица на останалите затворници също помръкнаха и приеха поражението.

Той не бе оправдал надеждите им.

Но думите на майка му продължаваха да отекват в съзнанието му.

Джейки, ти можеш! Не се предавай!

Кейди го насърчи за последен път:

— Направи нещо! Нали ти си умникът в семейството!

Умник или не, нямаше какво да направи. Колкото и силно да опитваше, не бе в състояние да наруши законите на физиката. Науката не можеше да бъде победена.

Докато се люлееше, в ума му се запечата думата *наука*. Защо ли? Ба'чук продължаваше да му маха. Гривната на малкия неандерталец проблесна в мрака. И Джейк разбра отговора.

Разбира се!

Ба'чук не го бе подканял да се люлее по-силно. Той му бе предложил решение. Ако Джейк не бе висял толкова време с главата надолу и с този гаден плужек, залепен за лицето му, може би сам щеше да се сети.

Залюля се още по-енергично, без да обръща внимание на болката, която пулсираше в главата му, и на тази, която изгаряше глезените му. Пред очите му изникна халката с ключовете. Протегна

ръка към нея, но този път използва другата ръка, онази с гривната, подарена му от старейшината на ур, гривната, изработена от *магнетит*.

Когато махът му достигна своя максимум, Джейк се протегна и изви китката си към халката с ключовете. Пак не я достигаше, но от нея го делиха броени сантиметри. Магнитните свойства на гривната изиграха своята роля и приближиха няколко ключа, включително онзи, дългия ключ, който бе докоснал по-рано. Джейк сви рязко пръсти и успя да го сграбчи.

Въздъхна облекчено и дръпна здраво халката, сетне гравитацията каза своето и тялото му се залюля назад. При движението си надолу обаче, успя да измъкне халката с ключовете от закривения пирон, на който бе окачена.

Приятелите му нададоха радостни възгласи.

С последни усилия Джейк успя да се набере и да отключи оковите, стегнали глезените му. Падна на пода, подпря се на една ръка и се претърколи настрани. Седна за миг и разтри краката си, за да възстанови кръвообращението им.

Марика изпищя от килията.

— Джейк! Зад теб!

Той се изправи в мига, в който Дого се хвърли към него. По разцепените устни на тъмничаря се стичаше кръв. Огромното туловище на великана го прикова към земята. В ръката му проблесна сребристото острие на кинжала, с който замахна към очите на Джейк.

16.

ПЛАЩОВЕ И КИНЖАЛИ

Джейк блокира кинжала с ръка, сетне улови Дого за китките. Върхът на острието се намираше на сантиметри от лицето му и се спускаше бавно към едното му око. Тъмничарят бе прекалено силен, за да успее да го спре с голи ръце. Момчето впери поглед в него и прочете в очите му, че вече предвкусва радостта от победата.

В този миг Джейк произнесе единствените думи, които бяха в състояние да го спасят.

— Обичам броколи!

Това беше лъжа. Джейк мразеше броколи, ненавиждаше ги до дъното на душата си.

На лицето си още носеше плужека на вещицата, който не закъсна да пусне отровната си слюз. Джейк го сграбчи с едната си ръка, откъсна го от кожата си, докато плужекът в това време прогаряше пръстите му, и го тикна в отвореното око на Дого. Парещият плужек се вкопчи в него и тъмничарят изкрепя от болка. Извъртя се настрани и започна да дере лицето си в агония.

Джейк се изправи, олюлявайки се, грабна един дървен чук от масата с инструментите за мъчения и го стовари с всички сили върху главата на Дого. Тъмничарят се просна безжизнен. Този път нямаше да се съвземе толкова скоро.

Джейк обаче не желаше да поема никакъв риск. Втурна се към килията и освободи приятелите си. Те нямаха търпение да излязат навън. Марика го прегърна силно. Пиндор го потупа по рамото. Ба'чук натри пламналото му лице с варовиков прах, който бе изстъргал от стените. Парещата болка мигом отслабна.

Само Кейди изглеждаше ядосана:

— Как можа да дадеш мобилния ми телефон на онзи тип?

— Какво трябваше да направя? Не можех да му дам часовника на татко? Той е единствената ни надежда да се измъкнем от тази пустиня.

Кейди сбърчи чело, но ядът ѝ поотмина. Двамата с Ба'чук използваша другите ключове, за да отключат останалите килии и да

освободят затворниците в тях. Джейк побърза да си обуе чорапите и обувките. Болката в глезените го караше да куца.

Събраха се край вратата. Вещите им, включително и раницата, бяха струпани край прага. Кейди се зарадва, когато откри сабята си, и я взе в ръка.

Останалите затворници се въоръжиха с инструментите за мъчения на Дого. Сред тях имаше мъже и жени, млади и стари, дори червенокоси близнаци, които изглеждаха година или две по-малки от Джейк. Общо бяха дванайсет.

Освободиха от единичната му килия дори кикотещия се луд. Видът му бе доста плашещ, носът му бе крив, а сивата му брада бе пораснала толкова дълга, че покриваше по-голямата част от лицето му. Левият му ръкав завършваше с окървавена превръзка. Самата ръка липсваше. Не можеше да сгъва дясното си коляно, затова при всяка стъпка, която правеше, замяташе крака си встрани. Макар лудостта все още да танцуваше в светлите му очи, смигна на Джейк, когато никой не ги наблюдаваше.

— Благодаря ти, чужденецо — каза му той. — Това, което стори обаче, те излага на голяма опасност. Нито в Ка-Тор, нито в цял Дешрет ще се намери място, на което да бъдеш в безопасност. Кръвта на Ка никога няма да спре да те търси.

Напред пристъпи друг мъж. Беше египтянин и не носеше яка. Лицето му бе сурово, а лявото му око бе покрито с превръзка. Под нея се виждаха краищата на зле заздравяла рана.

— Има хора, които ще ви помогнат. Хора, които се борят срещу Кръвта на Ка. Трябва да ви отведем при тях. Те ще ви скрият.

Пиндор грейна обнадежден.

— Всяко друго място е за предпочитане пред това.

— Последвайте ме — каза мъжът. Отвори вратата, която проскърца, огледа дали пътят им е чист, сетне им махна да го последват. Преди да ги поведе, обърна се към Джейк и се представи:

— Името ми е Джер.

Жената, която държеше близнаците си за ръка, докосна Джейк по рамото. Думите ѝ бяха изпълнени с тъга.

— Джер е братовчед на Кре. Осмели се да критикува Кръвта на Ка. Възрази срещу подновяването на Кървавите игри.

Изненадата накара Джейк да погледне другояче на мъжа. Ако *Кръвта на Ка се отнася така с близките си...*

Групата им се проточи в индианска нишка, която пое по спираловидната рампа, отвеждаща към повърхността. Никъде не видяха стражи.

— Вероятно смятат, че никой не може да се измъкне оттук — прошепна Пиндор.

Зад гърба му се разнесе приглушен смях.

— Досега никой не се е измъкнал. Попаднеш ли веднъж долу, никога повече не виждаш бял свят.

Пиндор облещи очи.

Лудият го потупа по рамото, сякаш за да го окуражи.

— Освен ако не те хвърлят в ямата, разбира се.

Лудешкият му смях прозвуча отново.

Пиндор пребледня.

Жената чу разговора им и рече:

— Има предвид Кървавите игри.

Джейк пристъпи към нея.

— Какво представляват тези игри?

Джер, който крачеше най-отпред, изшътка да замълчат. Бяха достигнали върха на спираловидната стълба. През сводестия вход на пирамидата се процеждаше светлина. Мъжът им махна с ръка, за да побързат.

Когато застана до Джер, Джейк чу силен шепот, придружен от пеене. На площада пред пирамидата се бе събрала тълпа. Тук имаше представители на всички раси и касти, които живееха в Ка-Тор. Мнозина носеха цветя. Устните им мълвяха едно име: *Неферхотен*.

Джер се облегна на стената.

— Явно всички са научили новината за събуждането на фараона. — Единственото му око проблесна, изпълнено с надежда. — Мрачна сянка падна над Дешрет по време на дългия му сън. Но след като се е събудил, хората отново имат надежда.

— Какво можем да направим? — попита жената.

Джер посочи тримата стражи с чука, който бе взел от тъмницата. Те стояха на входа и наблюдаваха тълпата. Нямаше да е проблем да ги изненадат.

— След като си пробием път, ще се смесим с тълпата и ще изчезнем сред нея. — Той се обърна към Джейк. — По залез слънце ще се срещнем в странноприемницата „Кривият гвоздей“, близо до западната порта. Ще доведе верни приятели, които ще ви измъкнат от Ка-Тор и ще ви отведат в едно от най-отдалечените селища, където ще бъде по-трудно да ви открият.

Пиндор кимна ентузиазирано. Ба'чук обаче стоеше със скръстени ръце, изражението му бе сериозно, както и това на Джейк. С бягство нямаше да постигнат нищо. В крайна сметка щяха да бъдат заловени, тъй като от тези земи, оградени от мощна пясъчна буря, нямаше измъкване.

Джейк посегна към врата си и измъкна изпод ризата златния часовник на баща си. Отвори капачето с нокът. Секундата стрелка отново се въртеше като луда.

Марика и Кейди застанаха от двете му страни.

— Работи! — възкликна сестра му.

Тя посегна към часовника, но той се дръпна назад. Завъртя се бавно в кръг. Стрелката се въртеше бясно, но само когато часовникът сочеше в определена посока. Джейк провери това три пъти, за да бъде напълно сигурен.

Марика погледна в същата посока.

— Трябва да тръгнем натам, нали?

Часовникът сочеше към вътрешността на пирамидата.

— Май е рано да си тръгваме — въздъхна Джейк.

Пиндор изохка:

— Не можем ли да се върнем по-късно? Когато е по-безопасно. Може би когато царят се събуди напълно или нещо подобно.

Марика го смушка с пръст.

— Пиндор, тук няма да стане по-безопасно.

Джейк съзнаваше, че това е самата истина. Спомни си разговора между Кре и неговите подчинени. Щяха да се погрижат фараонът да изпадне в кома, да го приспят завинаги, за да запазят властта си.

Джейк се обърна към Джер:

— Трябва да останем, за да намерим нещо, от което се нуждаем.

— Тогава и аз ще остана с вас.

— Не. Ти трябва да измъкнеш останалите. Суматохата, която ще предизвикате, ще ни помогне. Всички погледи ще бъдат насочени

навън, а не навътре.

Джер се канеше да възрази, но погледна жената с двете момчета. После кимна бавно и му подаде ръка.

— Търсете бързо. И не забравяйте! По залез в „Кривият гвоздей“.

Джейк стисна дланта му.

— Ще бъдем там, ако успеем.

Джер прошепна плана си на останалите мъже, а Джейк и приятелите му се отдалечиха на няколко крачки.

Марика бе открила полуотворена врата и надникна вътре. Махна с ръка на Джейк и я отвори широко.

— Вижте!

Стаята бе малка и тъмна. Забелязваха се няколко стола и маси. В една чиния бяха оставени оглозган кокал и парче мухлясал хляб. Явно бе помещение, използвано от стражите. Докато Джейк оглеждаше стаята, няколко бръмбара се шмугнаха под масата и хукнаха към потъмния ъгъл.

Джейк понечи да се извърне отвратен, но Марика го задърпа навътре и му посочи стената в другия край. На закачалките там висяха няколко наметала. Тя отиде при тях и взе едно.

— Наметала. Стражите носят същите.

Облече го. Беше ѝ прекалено голямо, но скриваше почти изцяло и тялото, и лицето ѝ.

— Браво, Мари!

Тя се изчерви, а Джейк последва примера ѝ и подкани останалите да направят същото. Наметалата щяха да им помогнат да се дегизират.

Пиндор подуши своето и сбърчи нос.

— Моето мирише като мръсните сандали на брат ми.

Кейди се оживи.

— Брат ти? Това ме подсеща нещо. Какво прави Херон? — попита с престорено равнодушие. — Сигурна съм, че е заобиколен от цял куп приятелки.

Пиндор изсумтя шумно.

— Ами, непрекъснато се упражнява със своите ездачи. Едва намира време да си изтрие...

Пиндор се усети какво се канеше да каже. Сега бе негов ред да се изчерви.

Думите му обаче зарадваха Кейди. Подскочи весело и се завъртя в наметалото, заемайки различни пози.

— Не е зле — отсъди накрая.

След като се облякоха, Джейк се върна в коридора.

Джер го попита с поглед:

Готови ли сте?

Джейк кимна и се обърна към приятелите си.

— Пригответе се.

17.

МИШКИ В ЛАБИРИНТ

Джейк нямаше време да обмисли решението си.

Джер и двамата мъже хукнаха приведени. Египетските стражи не забелязаха присъствието им, тъй като вниманието им бе насочено към пеещата тълпа на площада. Когато се озова на една крачка от тях, Джер даде знак с ръка и тримата затворници се хвърлиха върху стражите.

Те се строполиха, без да издадат звук.

Пътят към свободата им бе разчистен само за един миг.

— Хайде! — подвижна Джер както на останалите затворници, така и на групата на Джейк.

Хукнаха лудешки и прелетяха през сводестия изход. Повечето се насочиха към площада, където бяха посрещнати с викове на изненада от тълпата. Джейк и приятелите му се втурнаха в обратната посока, притичаха покрай голямата зала и поеа нагоре по най-близкото стълбище. Въпреки че бяха предрешени, трябваше да избегнат най-оживените части от пирамидата.

Решението се оказа правилно.

Докато тичаха по стълбите, от залата под тях се разнесе тропане на твърди сандали и дрънчене на мечове и щитове. Джейк даде знак и петимата се долепиха до стената. Долу, от голямата зала изскочиха египетски войници и се насочиха към площада с копия в ръце. Никой от тях не забеляза натрапниците, спотаили се на стълбите.

В този момент Джейк видя, че не само те се крият тук. Лудият със сивата брада седеше на едно от долните стъпала и човъркаше мръсотията, събрала се под един от ноктите на краката му, сякаш бе спрял да си почине по време на излет сред природата. Неясно как, но и той бе успял да се снабди с наметало и ги бе последвал, вместо да избяга с Джер.

Защо?

Когато забеляза вниманието на Джейк, лудият го погледна и отново му намигна. Сега нямаше време да го разпитва или да го пропъжда. Явно групата им се бе увеличила с още един член.

Джейк вдигна златния часовник и провери циферблата му. Стрелката продължаваше да сочи към вътрешността на пирамидата.

— Хайде — подкани ги той и останалите го последваха.

Напредваха по-предпазливо към следващия етаж, където коридорите бяха по-тесни и се пресичаха във всички посоки.

От време на време Джейк поглеждаше часовника на баща си, за да се увери, че са на прав път. Въпреки това, макар че държеше в ръката си Ключът на времето, той се чувстваше като сляпа мишка, която търси скритото в лабиринта парченце сирене.

За щастие, не срещнаха почти никого по горните етажи, освен неколцина слуги, нарамили купища чаршафи или метли. Никой не обърна внимание на Джейк и спътниците му, забулени в наметалата.

Най-накрая часовникът ги отведе пред високи дървени порти, чиито греди бяха обковани със златни ленти. Трегерът над вратата бе покрит с йероглифи. Ако Джейк разполагаше с повече време, щеше да се опита да прочете написаното. Вместо това обаче насочи цялото си внимание към един-единствен символ, изписан върху металната мозайка, инкрустирана в центъра на портите.

Отвори часовника и сравни символа с гравираното върху него изображение. Бяха напълно еднакви.

Лудият пристъпи напред и докосна емблемата върху вратата.

— Анкх Тави — каза той.

Джейк разбра. Изображението върху часовника и неговото копие върху вратата символизираха изгубения град. Трябваше да се досети сам. Върху часовника бе изобразен *анкх*, а името на града беше *Анкх Тави*. Заслужаваше да се плесне по челото, но го стори само наум.

Лудият натисна силно, отвори едната половина на голямата врата и така раздели символа на две. Подкани ги да влязат вътре, като през цялото време не спираше да мърмори нещо.

Джейк влезе последен. Останалите стояха на няколко крачки от прага и не можеха да помръднат. Той разбра защо. Намираха се най-вероятно в сърцето на пирамидата, а пред тях, озарен от светлината на факлите, грейше огромен модел на град, изработен от пясъчник. Това би трябвало да е макет на Анкх Тави.

Ба'чук дръпна Джейк за ръкава и насочи погледа му към стъпаловидната пирамида в центъра на града. Бе досущ като големия храм на Кукулкан в долината на Калипсос, но с една разлика — на върха на тази пирамида не бе кацнала крилата змия.

Около макета на града бяха подредени стелажи с наредени върху тях фрагменти от счупени статуи, лавици с керамични съдове, дори големи късове от стени, покрити с фрески.

Джейк пристъпи неуверено напред и огледа едно изображение на богинята Бастет с котешка глава. Зад нея се намираше статуя на бога сокол Хор с отчупени крила. На няколко стъпки встрани черен обелиск, покрит с йероглифи, сочеше към покрива.

Джейк си спомни, че по време на полета с небесния кораб бе станало дума за това място. Нефертити го бе нарекла Храма на времето.

— Това трябва да е оцеляло от Анкх Тави — каза той. — Отделни парчета, преди градът да рухне.

Лудият кимна, на лицето му бе изписана тъга, докато оглеждаше събраните тук предмети.

Джейк спря пред сложен комплект от огромни бронзови колела, които се напасваха идеално. Те му напомниха за механизма на счупен часовник.

Марика изказа своето предположение:

— Прилича на част от Астромикона.

Джейк осъзна, че тя бе права. Представи си огромния механизъм с въртящите се кристали, задвижван от слънчевата енергия на върха на замъка Калакрис.

— Вижте това — подкани ги Пиндор, който бе застанал пред поднос, направен от някакъв лъскав метал.

Сребрилата му повърхност бе идеално гладка и отразяваше цялата зала. Макар подносът да бе твърд, изглеждаше покрит с вода и създаваше илюзията, че можеш да потопиш ръката си в него. Воден от любопитство, Джейк докосна повърхността и усети лека вибрация, от която косъмчетата по врата му настръхнаха. Това не бе единствената странност, свързана с подноса. Върху повърхността му се появиа букви.

ГЛБСЛСФНЛХЛНГЛЛКЛ
 ГЛГЛЛКЛФЛЛЛС
 ГЛНГЛГЛГЛГЛГЛ
 ГЛНГЛГЛГЛГЛ

ГЛГЛГЛГЛГЛГЛГЛГЛГЛ
 ГЛГЛГЛГЛГЛГЛГЛГЛГЛ
 ГЛГЛГЛГЛГЛГЛГЛГЛГЛ
 ГЛГЛГЛГЛГЛГЛГЛГЛГЛ

Джейк не успя да разчете написаното, но бе виждал тези букви в Калипсос. Това бе езикът на Атлантида. Наведе се по-близо, огледа стилизираната фигура в центъра. Приличаше на крилата змия, захапала собствената си опашка, както бе сторил митичният дракон Уроборос^[1], за когото бе прочел в една от своите книги.

— Уислинг — рече брадатият старец, забелязал интереса му към изображението. — Така поне го наричаме ние. Пакостлива дребна твар от старите ни легенди. Твърдят, че се заселил в сянката на Анкх Тави преди всички останали. Никой обаче не го е виждал.

Джейк отстъпи крачка назад и огледа цялата зала. Всички улики сочеха към изгубения град Анкх Тави: макетът, оцелелите фрагменти от стария град, частите от механизма от Атлантида. Разбра, че ако има някаква надежда да се измъкнат от тази пустиня, тя се крие в Анкх Тави.

Преди да предприеме това пътешествие обаче, той трябваше да разреши една загадка. Джейк отново повдигна часовника на баща си. Завъртя се, откри в коя посока стрелката се върти най-бързо и тръгна натам.

Докато вървеше, огледа модела на стъпаловидната пирамида и се опита да я сравни с храма на Кукулкан. Хрумна му една мисъл. *Ако в Пангея има две пирамиди — една тук и една в Калипсос, възможно ли е пирамидите да са повече? Да има и други неоткрити места в Пангея, съхранили технологиите на древна Атлантида?* Тази мисъл бе последвана от друга, по-близка до сърцето му. Ами ако родителите му бяха попаднали в капана на някоя от тези други земи?

За момента Джейк загърби въпросите, тъй като се озова пред странен експонат: малък фонтан, направен от пясък. По четирите страни на малка стъпаловидна пирамида се стичаха пясъчни зрънца. На дъното на фонтана пясъкът се събираше в плитък басейн, където биваше засмукван и изпомпван отново на върха в нескончаем цикъл.

— Пясъкът е река — каза Ба'чук. — Никога не спира.

Джейк погледна приятеля си, почувства, че в думите му се крие по-дълбок смисъл. От друга страна обаче, ур обичаха да говорят със загадки. Някой ден от Ба'чук би станал чудесен старейшина на неговото племе.

Джейк заобиколи фонтана, готов да продължи своето търсене, но когато застана от другата му страна, секундната стрелка на часовника забави своето въртене. Притаи дъх, застана с лице към фонтана и вдигна часовника.

Тънката стрелка отново се завъртя с бясна скорост.

— Това е! — извика той.

Когато останалите се скупчиха около него, Джейк поднесе часовника на баща си като гайгеров брояч към пирамидата. Всеки път, когато го доближеше до някоя от страните ѝ, часовникът полудяваше и започваше да вибрира в ръката му.

Спомни си златната пирамида в Британския музей, онази, която майка му и баща му бяха открили при последните си археологически разкопки. Тя бе умалено копие на храма на Кукулкан и отваряше портал към друг свят. Двамата с Кейди бяха пъхнали двете половини на счупена маянска монета в дупка върху повърхността ѝ и се бяха озовали в Калипсос.

Възможно ли е тази пирамида също да е портал?

Джейк протегна ръка и се опита да спре пясъчната струйка, която се стичаше по едната ѝ страна. Под пясъка се показва кръгла дупка. Беше доста по-голяма от тази на пирамидата в Британския музей. Тази дупка не се намираше случайно там, сигурно играеше ключова роля.

Само че този път не разполагаха с монета.

Джейк повдигна часовника на баща си. Доближи го до отвора и стрелките се завъртяха още по-бързо. Най-сетне проумя.

— Ключът на времето... — промълви той. — Разполагахме с ключа, а сега намерихме и ключалката.

Протегна ръка и постави часовника в дупката. Пасна идеално. Въртенето на стрелката незабавно спря.

Разнесе се силно тиктакане. Не идваше от часовника, а от самата пирамида.

Всички отстъпиха назад и тя се отвори, разделяйки се на четири еднакви части. Вътрешността ѝ бе заета от часовников механизъм с бронзови колелца и оси. В сърцевината му грееше изумруд с големината на юмрук, шлифован в идеална сферична форма.

Джейк посегна към него.

— Не го докосвай! — предупреди го Пиндор.

— Часовникът на баща ми ни доведе тук. Този камък би трябвало да е важен. Достатъчно важен, за да привлече вниманието на Калверум Рекс. — Джейк постави дланта си върху камъка. — Не мога да му позволя да го вземе.

— Внимавай! — предупреди го Марика.

Джейк обаче не разполагаше с достатъчно време, за да бъде предпазлив. Стражите можеха да ги открият всеки момент. Искаше да вземе камъка, сетне да намери начин да се срещне с Джер в „Кривият гвоздей“. Това беше целият му план.

Очакваше да го разтърси някаква енергия, когато пръстите му обхванат кристала, но нищо подобно не се случи. Извади зеления камък, а когато отстъпи назад, пирамидата бавно се затвори и по нищо не си личеше, че някой я е докосвал.

Само че пясъкът вече не се стичаше по страните ѝ.

Очевидно кристалът бе задвижвал механизма ѝ.

Когато Джейк извади часовника на баща си, Мари и Пиндор въздъхнаха облекчено. След миг обаче подскочиха, стреснати от вика,

разнесъл се зад тях.

— Джейк! — Беше Кейди. Както обикновено тя бе следвала своя собствена програма. Сигурно търсеше къде са изложени бижутата. Джейк обаче долови в гласа ѝ нотка на страх. — Ела да видиш това! Ела веднага!

Той прибра кристала в раницата си и тръгна към нея, последван от останалите. Кейди бе застанала пред черна стена, където голямо декоративно пано от мозайка покриваше целия свод на залата. Това бе най-съвършената мозайка, която бяха виждали, толкова фина и изящна, че приличаше на картина.

Джейк отиде при сестра си, която бе застанала в далечния ѝ край. Той осъзна, че това е триптих, произведение на изкуството, разделено на три части. Всяка от тях разказваше различна история. Първата изобразяваше Анкх Тави като кипящ от енергия град, над който светеше ярко слънце. Втората показваше града, потънал в руини. Извиваха се бури, а хората бягаха ужасени. Над тях бе надвиснал страховит звяр с огромни крила и огненочервени очи. От зейналата му паст духаха ветрове.

— Виещият сфинкс от Анкх Тави — обясни лудият.

Това бе историята за падението на великия град, история, разказана с парченца разноцветно стъкло и керамика.

— Джейк! — извика Кейди и му махна с ръка да отиде при нея.

Той ускори крачка.

— Какво има? — раздражено я попита.

Тя сочеше третата мозайка с широко отворени от изумление очи. Градът лежеше в руини, но в него цареше тишина и спокойствие. Нищо не помръдваше, освен вятърът, който извиваше пясъчни вихрушки. Застанала над Сфинкса, над града се извисяваше самотна фигура, приличаща на великан, който се готви да превърне руините в прах.

Лудият заговори:

— Това е Онази, която дойде от Калипсос. Онази, която събуди Великия Сфинкс и унищожи Анкх Тави.

Кейди се обърна към Джейк, но не намери сили да промълви нито дума. Не можеше да повярва на очите си.

— Това е мама!

[1] Уроборос — изображението на змия или дракон, захапал опашката си, — е широко разпространен в множество култури мотив, чийто произход се губи в древността. Уроборос е символ на безкрайността, кръговрата и единството на противоположностите, а в символиката на алхимията означава затворен, цикличен процес на преобразуване на материята. Смята се, че в Древен Египет този символ обозначавал вечния живот и прераждането. Популярен е и във фентъзи литературата. Робърт Джордан го използва в „Колелото на времето“, Михаел Енде в „Приказка без край“ и т.н. — Б.пр. ↑

18.

ДВАМА С ЕДИН УДАР

Това беше невъзможно!

Джейк се опитваше да проумее онова, което виждаше. Как изображението на майка му се бе озовало върху тази стена? В същото време обаче не можеше да сбърка русите ѝ коси, чертите на лицето, светлите ѝ очи, направени от парченца мозайка с небесносин цвят. Дори дрехите ѝ напомняха за костюма тип „сафари“, който винаги носеше по време на археологически експедиции.

— Това е мама — повтори Кейди с разтреперан глас. — Сега вече знаем, че е била тук.

Джейк усети подобен прилив на надежда. Въпреки че бяха открили часовника на баща им в храма на Кукулкан, те не можеха да бъдат сигурни, че родителите им са посетили долината на Калипсос, а не са били убити от иманяри, каквато бе официалната версия.

Настроението на Джейк обаче бе помрачено от изводите, до които водеше мозайката.

— Анкх Тави е бил разрушен преди стотици години. Ако мама и татко са били тук... ако са останали...

Не бе в състояние да довърши изречението.

Кейди помръкна.

— Тогава би трябвало да са мъртви.

Марика се втурна и прегърна Кейди. Но изумруденозелените ѝ очи гледаха към Джейк.

— Не можете да сте сигурни в това.

Ба'чук кимна.

— Пясъкът е река. Тече напред и назад. Но никога не спира.

Уплашен за съдбата на родителите си, Джейк не бе в настроение да слуша философията на ур.

Кейди също прегърна Марика, сетне отстъпи назад.

— Ба'чук е прав.

Джейк я погледна.

Тя го изгледа раздразнено.

— Той очевидно има предвид *времето*. Пясъкът е метафора. Отдели повече внимание на часовете по английски, вместо на онези глупости, с които се занимаваш. Той казва, че времето тече като река. — Тя махна с ръка напред-назад. — А по нея може да се пътува — по течението или срещу него. Виж какво стана с нас. Кой знае къде са мама и татко сега!

Джейк искаше да ѝ повярва, но не бе в състояние да се отърси от обзелото го отчаяние. Въпреки това думите на Кейди запалиха искрица надежда в сърцето му. В края на краищата, тя беше права. Кой знаеше на кое място — или в кое време — се намират родителите им? В този момент бе сигурен в едно — че трябва час по-скоро да се махнат отук.

Джейк се обърна към голямата порта, но Пиндор го дръпна назад толкова силно, че едва не го събори.

— Видя ли това?

— Кое?

Пиндор го задърпа няколко крачки по-надолу по протежение на мозайката.

— В ръката на майка ти! Виждаш ли?

Изгубил ума и дума при вида на майка си, изобразена върху мозайката, Джейк бе пропуснал очевидното. В дясната си ръка майка му държеше рубиненочервен кристал с идеално кръгла форма, който приличаше на око.

— Размерът му е същият като на изумрудения кристал, който току-що взе.

Възможно ли бе Пиндор да е прав?

Джейк се извърна и свали раницата от гърба си. Затършува в нея и извади зеления кристал. Досега не го бе оглеждал по-внимателно. Повдигна го към една от факлите. На светлината на пламъците забеляза тънката черна ивица обсидиан, която прорязваше камъка през средата и му придаваше вид на котешко око.

Камъкът в ръката на майка му, изобразен върху мозайката, имаше същия дефект.

В този миг Джейк се почувства свързан с майка си. Държеше камък, близък на нейния, само че с различен цвят. Тя вероятно бе взела своя от Анкх Тави.

Е, крушата не пада по-далеч от дървото.

Свали ръката с камъка и видя, че старецът не откъсва погледа си от него. Очите му блестяха в необичайно съзерцание, което подсказваше, че мъжът притежава далеч по-голям интелект, отколкото бе показал до този момент. Сетне измъкна от сивата си брада нещо миниатюрно, което риташе с крачета, и го схруска между зъбите си.

В този миг вратата се отвори, Джейк подскочи стреснат, сетне направи знак на всички да клекнат и да се скрият.

В залата влязоха двама души и гласовете им отекнаха под сводестия таван. Джейк пропълзя на място, от което да може да ги наблюдава. Стражи ли бяха? Представляваха ли опасност?

Видя, че двамата застанаха под една от факлите край вратата, обходиха с поглед залата и се приведоха един към друг досущ като заговорници. Единият бе висок и слаб, облечен с черното расо на жрец от ордена на Кръвта на Ка, другият имаше закръглено коремче и носеше изящни дворцови одежди. Краката му бяха обути в меките сандали на придворен слуга. По червения руж на лицето му и черните линии около очите, Джейк предположи, че това е човек с влияние в двореца може би дори прислужник от свитата на фараона.

Явно двамата се опитваха да избегнат по-оживените коридори и да открият местенце, където да разговарят на спокойствие. Но акустиката в залата бе отлична и думите им достигаха до всяко нейно кътче.

— Кре успокой момичето — каза жрецът. — Засега. Но тя отново ще започне да го подозира. Особено след като еликсирът от нощна сянка^[1] върне фараона в смъртоносния му унес.

— А това как се отразява на плановете на твоя господар? — попита другият. Вдигна черната стъкленица с форма на сълза, която държеше в ръката си, и я огледа внимателно.

— Кре губи търпение. Не желае да чака повече. Предсказанията, направени с помощта на жертвоприношения, показват, че е време да действаме.

Жрецът извади от робата си втора стъкленица и я подаде на придворния слуга.

Слугата отказа да я вземе, отстъпи крачка назад, а очертаните му с черен грим очи се облециха смаяно.

— Но двойната доза ще го убие!

— Именно. — Жрецът кимна към стъкленницата. — След което ще оставиш празните стъкленици в покоите на Нефертити.

Слугата пристъпи напред.

— Искаш да обвинят принцесата? Все едно тя е отровила фараона?

Последва ново кимване. Жрецът отново протегна ръката със стъкленницата.

— Двойна доза. Двама с един удар.

Този път слугата взе стъкленницата и я скри заедно с другата в широкия си ръкав.

— Когато елиминираме и двамата, пътят на твоя господар към трона ще бъде разчистен.

— Така трябва! Кръвта на Ка ще получи неограничена власт!

Жрецът заметна полите на робата си и тръгна към вратата, а слугата го последва по петите. Вратата се затвори с трясък подире им.

Джейк и останалите се изправиха.

Марика закърши ръце.

— Какво ще правим?

Джейк ѝ отвърна, докато вървеше към изхода:

— Ще се измъкнем оттук. Ако убият фараона, ще блокират двореца, така че и пиле да не може да прехвъркне. Не бива да сме тук, когато се разнесе новината, че фараонът е бил отровен.

Марика се впусна след него.

— Но, Джейк, не бива да им позволяваме да убият бащата на Нефертити. Замислили са го така, че да обвинят нея.

— Тъкмо Нефертити ни хвърли в тъмницата — отвърна ѝ нетърпеливо той. — Защо да ѝ помагаме?

Отговори му Пиндор. Гласът му бе плътен и сърдит.

— Защото е правилно.

Ба'чук кимна енергично в знак на одобрение.

Вече до вратата Джейк се обърна и изгледа приятелите си. Подозираше, че внезапното и толкова нетипично за Пиндор желание да рискува собствената си кожа е свързано повече с изящната фигура и красивите гримирани очи на Нефертити, отколкото със стремежа да постъпи *правилно*.

Опита се да ги вразуми.

— Единствената ни надежда да се измъкнем от града, е да стигнем до „Кривият гвоздей“. Това не е нашата битка!

— А това кога те е спирало? — попита Кейди.

Явно мнозинството бе против него. Джейк погледна за помощ последния, най-новия член на тяхната групичка, но старецът човъркаше брадата си и гледаше изпитателно Джейк, сякаш това бе някаква проверка.

А може би наистина бе подложен на проверка.

Марика докосна ръката му.

— Знаеш как се чувства човек, когато изгуби любими хора. Нима няма да направиш нищо, когато същата загуба ще сполети Нефертити? Въпреки цялата си самоувереност и високомерие тя си остава едно малко момиче, което се страхува за съдбата на баща си.

Джейк осъзна, че Марика е права. Останалите също бяха прави. Обърна се към мозайката върху далечната стена и спря поглед върху лицето на майка си. Изненадата да открие изображението ѝ тук го бе развълнувала и распалила копнежа му час по-скоро да достигне Анкх Тави. Не можеше да пропусне този шанс да научи нещо повече за съдбата на родителите си.

Очите на майка му се взираха в него, озарени от трепкащата светлина на факлите. Спомни си как те танцуваха радостно или преливаха от любов. В този миг една-единствена мисъл натежа повече от всеки друг аргумент. Майка му щеше да остане разочарована, ако Джейк станеше безучастен свидетел на смъртта на фараона.

Той се обърна към останалите.

— Добре, ще предупредим Нефертити.

Представи си как се вмъкват в спалнята ѝ и я заливат с информация относно заговор за убийството на баща ѝ. Принцесата най-вероятно щеше да ги хвърли обратно в тъмницата. А подобен развой на събития би направил Дого извънредно щастлив.

Преди да стигнат дотам обаче, трябваше да намерят отговора на следния въпрос:

— Как ще намерим покоите на фараона в този огромен лабиринт?

Старецът проговори:

— Ще ви ги покажа.

Той тръгна към вратата, готов да поведе останалите.

Кейди измери стареца от глава до пети. Очевидно бе, че не изпитва доверие към него, затова зададе въпроса, който се въртеше в главите на всички:

— Откъде знаеш къде се намират покоите на фараона?

Той им отговори с намигване.

— Защото фараон Неферхотеп, сияйната Слава на Ра, е мой брат.

---

[1] Нощна сянка или Solanaceae е семейство растения, известно у нас като Картофови. Латинското му название Solanum означава растение, което живее в сянката на нощта. Някои от неговите представители като картоф, домати, патладжан и прочие са ядливи, но други като татула, беладоната и др. са изключително токсични — Б.пр.

↑

19.

СЛАДКИ СЪНИЩА

— Името ми е Шадуф — заговори старецът, докато ги водеше из лабиринта от коридори все по-нагоре и по-нагоре към най-високите етажи на пирамидата. — Магистър Кре ме хвърли в тъмницата преди две лета. Оттогава съм негов гост.

Той разтри превързания чуқан на китката си, за да покаже колко гостоприемен е бил Кре.

— *Шадуф* — промърмори старецът в брадата си. — Не съм произнасял това име на глас от много луни. Беше ми забранено, за да не би останалите затворници да научат истината. Всички в Ка-Тор ме смятат за мъртъв. За да опази тайната, Кре нареди да прерязват гърлото на всеки, който произнесе името ми там долу. Затова спрях да го използвам.

Джейк и приятелите му се бяха скупчили плътно около Шадуф хем за да чуят историята по-добре, хем за да вървят по-близо един до друг. Когато се разминаваха с някой слуга или страж, прекратяваха разговора и навеждаха лицата си под качулките.

— Защо Кре те е хвърлил в затвора? — попита Джейк.

Шадуф му отговори с остър смях, в който прозвуча и нотка лудешки кикот.

— Дойде при мен преди две зими. Предложи ми да се присъединя към Кръвта на Ка и да му помогна да свали брат ми от трона. Знаеше, че двамата с него често се караме. Аз исках да обединя народа, да сваля робските яки от вратовете на всички. Неферхотеп обаче е човек на традицията и никога не би направил крачка встрани от добре утъпканата пътека.

— Значи си отказал да вземеш участие в заговора на Кре? — попита Марика.

— Разбира се. Двамата с брат ми може да имаме различия, но никога не бих му навредил. Освен това, не изгарям от желание да ставам фараон. Цялата тази суета, всички тези досадни закони, правила, церемонии... По-добре да оставя тези неща на някой като

брат ми. — Шадуф ги погледна и гласът му стана по-рязък, изпълнен с гняв. — Проклетият му син на харпия знаеше, че ако брат ми бъде свален от престола, аз няма да приема короната и той ще вземе властта. Това обаче не му стигаше. Кре се нуждаеше от съюзник с царска кръв, смяташе, че в противен случай планът му няма да успее.

— Нуждаел се е от теб — каза Джейк.

— А когато аз отказах, той ме отвлече, инсценира смъртта ми и ме хвърли в затвора.

— А защо не те е убил? — попита Пиндор.

— Не позволявай жестокостта му да те заблуди. Той е умен. Смятам, че ме остави жив, в случай че му потрябвам, ако реши да ме използва като поредната пионка в грандиозния си план. Освен това знае, че притежавам знания, с които не разполага никой друг. Някога издирвах познания за древни алхимии, издирвах разни текстове и всевъзможни предмети от нашето минало. Интересувах се най-вече от камъни с необикновени свойства.

— Кристали — каза Марика.

Той ѝ хвърли бърз поглед.

— Именно. Понякога Великият вятър изхвърля в пясъците на пустинята отломки от града. Събирах ги с дузини, някои бяха големи колкото палеца ми. — Той вдигна осакатената си китка. — Когато имах палец, разбира се.

Марика извърна поглед.

— Защо ти е сторил това?

— Имаше много въпроси и се нуждаеше от отговори.

— Какви отговори? — попита Джейк.

— Отговори на въпроси, свързани с брат ми, с племенниците ми, най-вече относно онзи необикновен камък, който вещицата Хека носи със себе си. Видяхте го, нали? — Шадуф впери поглед в Джейк. В ъгълчетата на очите му отново се появи лудешки блясък. — Кристал, по-черен от всяка сянка, кристал, в който гори пламъкът на злото.

Джейк кимна. Старецът имаше предвид кръвния камък, инкрустиран на върха на жълтеникавата пръчка на вещицата. Явно Калверум Рекс бе намерил начин да пренесе този зловец кристал през бариерата, издигната от пясъчната буря.

Шадуф продължи:

— Един ден вещицата се появи от пустинята. Никой не знае нищо за миналото ѝ, нито как изглежда... Но тя притежава онзи черен камък. С нейна помощ Кре създаде Кръвта на Ка. Както казах обаче, Кре е умен. Поиска да научи повече за нейния кристал... и за другите камъни, които съм проучвал. Ако нещо притежава власт, той го иска за себе си. Затова ме остави жив, търсеше отговор на тези въпроси. — Той отново вдигна чукана си. — Изгубих пръстите си и това бе цената, която платих, за да опазя тайните си.

Искрите на лудост припламнаха по-ярко при спомена за инквизициите.

— Съзнавах, че броят на пръстите ми е ограничен. Затова в крайна сметка проговорих. А и как бих могъл да не проговоря? — Той измърмори нещо под нос, сякаш се укоряваше или спореше със самия себе си. След миг гласът му стана по-уверен. — Престорих се, че съм луд, говорех несвързано, скубех си косите. Спряха да ми задават въпроси, но се боя, че прекалено дълго се преструвах на луд. Това може би е наложило своя отпечатък.

Марика сложи ръка на рамото му.

— Не ми се вярва.

Джейк обаче не бе толкова сигурен.

Когато изкачиха последните тесни стълби, пред тях се разкри широк коридор, украсен с изящни гоблени. Подовете бяха настлани с листчетата на някакво пустинно цвете, чийто аромат се разнасяше уханно във въздуха.

Кейди сложи ръце на кръста.

— Нека позная! Покоите на фараона!

Шадуф я сгълча да говори по-тихо и ги поведе покрай ниши, в които бяха поставени статуи на египетски богове.

— Изкачихме се по стълбището за прислугата. Стражите едва ли са далеч. Трябва да побързаме. Тук прикритието на наметалата и качулките няма да ни свърши работа.

— Къде отиваме? — попита Джейк.

— В покоите на Нефертити. Нуждаем се от помощта ѝ, за да осуетим плановете на Кре.

Старецът ги поведе по сводест коридор, който завършваше пред лакирана дървена врата, покрита с йероглифи. Почука тихичко. Отвърна му рязък глас. Думите бяха приглушени, но гласът определено

принадлежеше на принцесата. Миг по-късно вратата се отвори със скърцане и през отвора надникна дребничко лице. То принадлежеше на малко момиче, което едва ли бе на повече от осем години, най-вероятно камериерка.

Отвътре долетя рязък глас.

— Не желая да бъда обезпокоявана.

Шадуф погали детето по главата и отвори широко вратата.

— Влизайте — нареди им той.

Джейк и приятелите му влязоха вътре, доволни да напуснат коридора, където някой можеше да ги забележи. Дневната бе пищно декорирана с фини драперии и дамаски, диваните и столовете бяха отрупани с меки възглавници, всичките издържани в царствена комбинация от пурпурно и златно. Зърнаха и спалнята през една полуотворена странична врата.

Пред тях, застанала пред отворения балкон с лице към залязващото слънце, стоеше познатата слабичка фигура, облечена в бяла плисирана рокля с широк червен колан. Нефертити бе с гръб към тях и въртеше крайчеца на колана си, докато гледаше от птичи поглед ширналия се долу град. Тя усети присъствието им и се обърна.

— Казах ви, че не желая...

Замълча, когато видя натрапниците. На лицето ѝ се появи объркване, но не и страх. Очите ѝ бяха подпухнали и зачервени, а по бузите ѝ се стичаха сълзи. Лицето ѝ бе разкривено от болка и тя изглеждаше толкова уязвима, но не бе загубила нищичко от нрава на принцеса Нефертити.

— Чужденците! Как смееете да се натрапвате тук! — Тя махна на прислужницата си. — Повикай стражата!

Детето хукна да изпълни заповедта, но се блъсна в краката на Шадуф. Той го хвана и прегърна нежно. Не откъсваше поглед от Нефертити.

— Така ли посрещаш чичо си?

Нефертити сбърчи нос, отвратена от вида на стареца.

— Чичо ми е мъртъв.

Той сви рамене и пристъпи напред.

— Да, магистър Кре определено положи доста усилия в тази насока.

Тя се взря в лицето му, бе готова всеки миг да сбърчи отново нос, но го позна и очите ѝ се разшириха от изненада. Този път се изплаши. Постави ръка пред устата си. Погледът ѝ се стрелна към Джейк.

— Що за магия е това?

Шадуф направи още една крачка, но Нефертити отстъпи към отворения балкон, сякаш се готвеше да скочи през него. Старецът вдигна ръка:

— Няма никаква магия. Повярвай ми. Но има предателство, предателството на Кръвта на Ка.

Принцесата не изглеждаше убедена.

Старецът въздъхна.

— Дете мое, някога те люлеех на коляно, когато майка ти беше още жива. Пеех ти, а ти свиреше на флейта. Научих те как да наточваш острието на копието, заведох те на първия ти лов... въпреки забраната на баща ти, доколкото си спомням. После той се скара и на двама ни.

Страхът бавно отстъпи място на надежда.

— Чичо Шадуф...

Той разтвори ръце. След миг на колебание, тя се хвърли в прегръдките му и се притисна здраво към него, без да обръща внимание на брадата и мръсотията.

— Как? — промълви тя, притаена до гърдите му.

— Ще ти обясня. Баща ти се намира в голяма опасност.

Тя се изправи и го погледна разстроена.

— Значи си чул. Отново изпадна в големия си сън. Успях да разменя едва няколко думи с него... и дори тогава бе изпаднал в унес и не говореше смислено. — Пръстите ѝ стиснаха силно ръцете на Шадуф. — Развълнува се силно, закрепця, когато един от жреците на Кръвта на Ка пристъпи към леглото му. Разбрах, че нещо не е наред.

Шадуф се обърна към Джейк:

— Значи *снун* трябва да е дал на брат ми първата доза от нощна сянка.

Джейк проумя след секунда-две. *Снун* бе древноегипетска дума за *лекар*. Спомни си богато облечения гримиран мъж. Оказа се, че той не е слуга, а придворният лекар.

— Той няма да закъснее да даде и втората — предупреди ги Шадуф.

Ба'чук повтори думите, които бяха чули по-рано.

— Двойна доза. Двама с един удар.

— За какво говорите? — попита Нефертити.

— Ела. Ще ти обясним по пътя.

На път към вратата Нефертити грабна меча си, оставен върху една от масичките. Шадуф набързо ѝ обясни всичко, докато тичаха надолу по стълбите. Когато принцесата осъзна мащабите на заговора, гневът я накара да ускори крачка.

В края на коридора се издигаше огромна врата, инкрустирана със злато. Нефертити влезе, без да почука.

Леглото на фараона бе обърнато с лице към балкона. Въпреки топлия бриз в помещението се носеше острият, парлив мирис на мехлеми и масла. Под тънката завивка лежеше слаб мъж с бледа кожа. Целият бе кожа и кости.

Когато нахълтаха вътре, младата жена, клекнала до леглото, скочи на крака. Изглежда ги стреснато, преди да познае Нефертити.

— Сестро, каква е тази суматоха? Уплаши ме до смърт!

Макар девойката да бе няколко години по-възрастна от Нефертити, приликата между двете бе очевидна, еднакви бяха дори подутите им зачервени очи. Сестрата на Нефертити обаче изглеждаше по-изискана и грациозна. Ръцете и лицето ѝ бяха грижливо напудрени, а очите ѝ — очертани с плътни черни линии.

Джейк огледа стаята. От лекаря нямаше и следа.

— Лейла — попита Нефертити, — къде е Тутмос?

Сестра ѝ поклати глава, сякаш не разбираше за какво е всичко това.

— Излезе. Каза, че щял да приготви друг еликсир, който трябвало да помогне на татко. Ще се върне след залез.

Джейк се обърна към Нефертити.

— Явно тогава възнамерява да даде втората доза на фараона.

— Кои са тези? — попита Лейла. Тихият ѝ глас бе наситен с тревога. Определено не притежаваше самообладанието на по-малката си сестра.

Нефертити огледа Джейк и приятелите му, чудеше се как да ги представи.

Пиндор излезе напред. След като видя отново Нефертити, доброто му настроение се върна.

— Ние сме приятели — запелтечи той. — Нали?

Очевидно искаше да бъде нещо повече от приятел на принцеса Нефертити.

— А аз съм от семейството — каза Шадуф и пристъпи напред.

Когато Лейла осъзна кой стои пред нея, изражението на лицето ѝ се смени от смайване през ужас до радост. Подобно на сестра си, тя го прегърна сърдечно и остана в обятията му, сякаш можеше да поделити с чичо си товара, който носеше.

Срещата им бе толкова трогателна. Марика плъзна ръка в дланта на Джейк и стисна пръстите му, сякаш за да сподели радостта на Лейла и Шадуф.

Но Лейла бе също толкова принцеса, колкото и Нефертити. Гневен облак премина през обилно напудреното ѝ и тежко гримирано лице.

— Трябва да известим стражата на фараона. Ще наредя незабавно да арестуват Тутмос!

— А също и Кре — настоя Нефертити с не по-малко жар в гласа.
— И всичките му жреци!

Лейла се запъти към вратата. Посочи меча на сестра си:

— Пази татко!

Излетя навън с решимостта на сокол, зърнал плячка.

Шадуф отиде до леглото и се взря тъжно в брат си. И двамата бяха пострадали от ръцете на Кре, но Джейк знаеше кой е истинският господар, скрит зад цялата тази жестокост на Кръвта на Ка — Калверум Рекс, Кралят на черепите.

Нефертити застана до вуйчо си:

— Ще се събуди ли?

Шадуф я прегърна със здравата си ръка.

— Разбира се. Дори само за да ме укори, че съм умрял преди него.

Старецът отново се изкикоти лудешки, но бързо потисна смеха си.

Ба'чук се изправи на крака. Миг преди това бе пропъзлял на четири крака край леглото. Дълбоко разположените му очи се взираха в Джейк изпод тежките му вежди. Нещо не беше наред, но Ба'чук не искаше да го каже на всеослушание.

Джейк отиде при него, последван от Марика и Кейди.

Ба'чук ги накара да клекнат и посочи нещо под нощната масичка. На пода лежеше черната стъклена с форма на сълза. Беше празна. Върху тъмната ѝ повърхност се открояваше бял като пудра отпечатък.

Джейк си спомни лицето на лекаря. Той носеше червен руж.

Кейди също разбра какво означава това.

— Лейла носеше същата бяла пудра.

Не се съмняваше в преценката на сестра си. Ставаше ли въпрос за гримове, тя можеше например да разпознае от сто крачки всеки нюанс на червения гланц за устни.

Джейк скочи на крака. Всички погледи се насочиха към него. Той посочи към изхода.

— Трябва да изчезваме оттук! Веднага!

В този миг вратата рязко се отвори. В стаята се втурнаха мъже в черни наметала, последвани от въоръжени дворцови стражи. Разделиха се на две, за да пропуснат магистър Кре.

До него вървеше Лейла, едната ѝ ръка бе обхванала кръста му.

Джейк си спомни думите на Шадуф как Кре се нуждаел от съюзник с царска кръв, за да осъществи плана си. Явно бе намерил въпросния съюзник.

Сестрата на Нефертити извика:

— Чужденците са дошли, за да отровят баща ми! Арестувайте ги!

Жреците и стражите се втурнаха към Джейк и приятелите му. Настъпи истински хаос. Мигом събориха Шадуф на земята. Стражите се нахвърлиха върху Ба'чук и Пиндор. Джейк чу Кейди да пищи, но за кратко. Хвана Марика за ръка и я помъкна към спалнята, но един от стражите я откъсна от него.

Секунда по-късно към главата му полетя бойна брадва. Той се скри в спалнята, а острието се заби до краката му. Просна се на пода, за да се озове лице в лице с Тутмос. Лекарят лежеше на земята, а на лицето му бе изписано учудване, вероятно заради кинжала, забит в гърба му.

Явно Кре прекъсваше всички нишки, които водеха към него.

Джейк се претърколи и се сблъска с Нефертити, която с яростта на дива котка се сражаваше с меч в ръка срещу двама стражи. Трети се хвърли към нея, но Джейк го блокира с удар по китката, последван от

ритник в капачката на коляното. Мъжът се строполи с вик на изненада и събори един от нападателите на Нефертити. Тя се възползва от предимството си и прободде другия в рамото.

В спалнята нахлуха още стражи и Джейк и Нефертити заотстъпваха назад. Бяха принудени да се оттеглят на балкона.

— А сега какво? — попита той.

Нефертити го сграбчи за наметалото и двамата скочиха през балкона. Докато падаха, вкопчени един в друг, една последна мисъл мина през ума на Джейк.

Смъртта също е начин да се измъкна от тази бъркотия.

20.

„КРИВИЯТ ГВОЗДЕЙ“

Джейк бе забравил една важна подробност. Сети се за нея, когато гърбът му се стовари върху камък и от силния удар остана без дъх. Току-що бе скочил от балкона на *пирамида*, геометрична фигура с наклонени като пързалка страни.

Нефертити се приземи върху него. Страните на пирамидата бяха стръмни, прекалено стръмни, за да успее да спре плъзгането. С Нефертити върху себе си, скоростта му нарасна още повече. Единствено грубият плат на наметалото спасяваше кожата му, която в противен случай щеше да бъде раздрана от неодялани камъни. Но колко дълго щеше да издържи то?

— Не мърдай! — извика му Нефертити.

Сграбчи наметалото му и се настани върху гърдите му. Седна и започна да използва краката си като спирачки, с които да насочва плъзгането им.

Джейк осъзна изведнъж какво прави тя.

Превръща ме в бобслей!

Извърна се, за да види докъде са стигнали.

— Не мърдай или и двамата ще загинем!

Като че ли и без друго нямаше да загинат!

Тя се наклони силно наляво и използва петите си, за да забави скоростта. Джейк усети тялото ѝ да се наклонява още по-силно. Сетне чу уплашен вик:

— Дръж се!

Джейк полетя във въздуха. Нефертити също. Той изкрещя. Нямаше представа какво става... и миг по-късно се приземи в басейн с вода. Нефертити цопна до него. Той потъна дълбоко, сетне започна да рита и се озова отново на повърхността.

Бяха паднали в басейн, разположен на просторна открита тераса. Джейк се изправи. От него се стичаше вода. Вдигна поглед и забеляза от покоите на фараона да надничат хора. Някой ги посочи с ръка. Бягството им бе разкрито.

Нефертити също изскочи на повърхността, сетне му посочи стълбището. Едва тогава той забеляза хората, събрали се в градината около басейна — слуги с робски яки на врата. Всички бяха замръзнали на място, онемели от необичайната им поява.

— Трябва да вървим! — подкани го Нефертити.

Джейк не възрази. Пързаянето по пирамидата им бе осигурило добра преднина и не биваше да я пропиляват. Трябваше да изчезнат преди новината за случилото се в покоите на фараона да достигне по-ниските етажи.

Излязоха от басейна мокри до кости. Джейк се отърси като Уотсън след баня. Нефертити едва сдържаше гнева си. Черната ѝ коса бе залепнала за главата. Джейк хвърли един поглед и разбра, че пламтящият в нея гняв е достатъчен да изсуши дрехите ѝ.

Хукнаха.

— След мен — извика принцесата и успя да грабне една оставена на земята роба. Загърна се в нея и си сложи качулката.

Джейк трябваше да тича, за да не изостава. Тя се движеше като лъвица — бърза, грациозна и опасна. Дори онези, които не успееха да я разпознаят, се отдръпваха, за да ѝ направят път. Джейк я следваше по петите.

Минута по-късно изхвърчаха през една странична врата и се озоваха под открито небе. Топъл бриз галеше камъните. Площадът пустееше, озарен от залязващото слънце. Явно стражите бяха разгонили тълпата след бягството на затворниците. Когато Нефертити хукна по-далеч от пирамидата, страхът за съдбата на приятелите му и сестра му наля олово в краката на Джейк.

— Насам! — извика му тя и се шмугна в сенките на най-близката уличка.

Той се подчини, но не защото бе принцеса и издаваше заповеди. Съзнаваше, че сам не е в състояние да спаси останалите. Нуждаеше се от помощ и знаеше къде да я намери.

Настигна Нефертити.

— Знаеш ли странноприемница на име „Кривият гвоздей“? Намира се близо до западната порта на града.

Тя сбърчи чело.

— Да. Защо? Това е свърталище на крадци и отрепки.

— Чудесно! В момента стоим по-долу и от най-долната отрепка.

Принцесата се усмихна леко. Това изненада Джейк. Не смяташе, че тя е способна да се усмихва. В този миг разбра интереса на Пиндор към египетската принцеса.

Тя закрачи уверено.

— Може би си прав. Освен това компанията дори на крадци е за предпочитане пред компанията на жреците на Кръвта на Ка.

Докато прекосяваха града — промъквайки се в сенките, далеч от любопитните погледи — над Ка-Тор се спусна нощ. Звездното небе искреше над главите им, а спектакълът, който създаваше, изпълни момчето с възхита и смирение. Джейк се взря в широката, блестяща от светлина, ивица на Млечния път, която народът на Марика наричаше *Белия път*.

Мисълта за Марика и останалите му приятели го върна обратно на земята. Страхът му растеше с всяка изминала минута. Дали ги бяха подложили на мъчения? Живи ли бяха? Искаше му се да вярва, че е така.

— Колко ни остава? — попита Джейк, когато спряха на едно кръстовище.

Тя посочи вляво. Бяха стигнали до западната стена.

Някъде зад тях прозвуча рог. Сигналът идваше от центъра на града. По време на бягството си неведнъж бяха чули този сигнал за тревога.

— Насам — каза Нефертити.

Тя хукна по една странична алея, толкова тясна, че трябваше да вървят един зад друг. Алеята свиваше ту наляво, ту надясно и над нея се носеше мирис на гнили зеленчуци и развалено месо. Нефертити повдигна с отвращение полите на робата си, за да прескочи локва, за която се надяваше да е мръсна вода, излята от някой леген.

Най-сетне спря. Джейк надникна през рамото ѝ и видя крива табела, увиснала на една верига. Нямаше име, а само рисунка на гвоздей с квадратна главичка, пречупен като светкавица.

— „Кривият гвоздей“ — каза тя. — Пристигнахме.

Отворените прозорци грееха озарени от светлината на огъня в камината. Ароматът на печено пиле (или по-скоро на някое пустинно

животно с вкусно месо) примами Джейк и той пристъпи напред. Не бе хапвал нищичко през деня.

Тъкмо достигнаха вратата, когато тя се отвори с трясък пред тях. На прага се олюля гигант с червеникава брада, който разливаше халба в треперещата си десница. Едрият мъж се подпря на срещуположната стена, приведе се и изпразни набързо съдържанието на стомаха си.

Нефертити побърза да отскочи назад и едва не събори Джейк.

Мъжът ги изгледа със замъглените си очи, оригна се, сетне изтри уста.

— Така е по-добре! Сега има повече място! — Той отпи от халбата си и се обърна, но се спря. Май не бе забравил напълно доброто си възпитание. Посочи вратата: — Влизате ли? След вас, тогава!

Нефертити побърза да се шмугне вътре, без да се допира до пияния. Джейк я последва, проявявайки същата предпазливост.

Странноприемницата бе пълна с представители на най-различни племена, но в грубоватия им вид имаше нещо сходно — белезите, суровите погледи, покритите с кърпки дрехи. Вътре бе ужасно горещо, а топлината се подсилваше и от огъня, който гореше в широката каменна камина на отсрещната стена. Над червените въглени бяха окачени железни гърнета и чайници, някои от които вече завираха.

По-голямата част от тълпата се бе събрала на бара край другата стена. Ехтеше смях, неколцина пееха неприлични песни.

Нефертити потъна в качулката на откраднатата роба.

— Твърдиш, че имаш приятели тук?

Силен вик заглуши глъчката сякаш в отговор на въпроса ѝ. Джейк се обърна към малка маса в дъното. Компанията, събрала се там, изглеждаше трезва и сериозна, разговаряше с наведени над масата глави. Един от мъжете стана и махна с ръка на Джейк.

Беше Джер, изкъпан, облечен в широка блуза и египетски килт, пристегнат с колан.

Нефертити прошепна на Джейк, докато двамата крачеха към Джер:

— Този е братовчед на Кре. Можем ли да му се доверим?

— Предвид мястото, на което се запознахме, да!

Джер ги пресрещна и прегърна силно Джейк.

— Успя! Бояхме се да не се е случило най-лошото. Откакто се мръкна, стражите не спират да надуват роговете. — Огледа Нефертити, която продължаваше да крие лицето си в качулката. — Къде са останалите ти приятели?

— Заловиха ги — отвърна Джейк с разтреперан от тревога глас.

— Съжалявам — каза Джер и го тупна по рамото в израз на съчувствие.

— Надявах се да ми помогнеш.

Джер приближи лицето си към неговото.

— Задължени сме ти, че спаси живота ни, но чухме, че царската пирамида е затворена, а охраната ѝ — усилена. Вече знаем причината. Няма да можем да ги изненадаме два пъти за един ден. Най-добре да изчакаме една или две луни, докато бдителността им отслабне и...

Джейк остана разочарован от плана му, тъй като не бе трудно да си представи на какви ли мъчения ще бъдат подложени приятелите му междуременно.

Нефертити също не остана доволна.

— Не — каза тя и отметна качулката си. — Това е неприемливо!

Странноприемницата се смълча, всички погледи се впериха в нея.

Джер едва успя да възвърне дар словото си.

— В името на всички звезди! Отвлякъл си принцеса Нефертити!

Избухнаха радостни възгласи. Тълпата надигна халбите си, за да отпразнува събитието. Нефертити помръкна от гняв. Очевидно се бе надявала на по-различно посрещане.

— Не съм отвлечена! — заяви тя и тропна с крак.

Но никой не ѝ повярва.

Джер прегърна Джейк през рамо.

— Най-добре да продължим този разговор на някое по-дискретно място.

Джер и събеседниците му се насочиха към старо дървено стълбище, което проскърца под краката им. Беше доста тясно и водеше до няколко стаи, разположени над кръчмата. Влязоха в стая за игри, в която имаше изподраскани маси и купища каменни пулове, използвани за някаква игра.

Джейк заговори първи, за да обясни положението.

— Не съм я отвлякъл.

Нефертити бе скръстила ръце пред гърдите си и гледаше мрачно, както може да гледа само една принцеса.

— Изправени сме пред далеч по-голяма опасност — каза Джейк и разказа случилото се през последните часове.

Когато свърши, Джер седна на един стол. Изглеждаше дълбоко угрижен.

— Значи онзи лудият бил братът на фараона? Смятах, че е мъртъв. — Спря погледа си върху Нефертити. — Чичо ти се бореше да направи всички жители на Дешрет равни, да ги обедини в едно. Благородна кауза. Нищо чудно, че братовчед ми го е хвърлил в затвора.

— А сега Кре планира да убие баща ми и да се провъзгласи за фараон. Качи ли се веднъж на трона, няма да остави чичо ми жив.

Обади се един от приятелите на Джер. Беше дребен старец с хлътноло лице.

— Кре е накарал мнозина да страдат заради това, че са му се опълчили. — Той огледа останалите. — Не след дълго или ще увиснем на бесилото, или ще бягаме, за да отървем кожата си.

Друг мъж кимна, за да изрази съгласието си, а една жена с руси коси, сплетени на плитка, и с вълнообразен белег на лицето, рече:

— Торкол е прав. Когато фараонът потъна в дългия си сън, над Дешрет падна мрачна сянка. Ако Кре се възкачи на трона, ще настъпи черна нощ.

— Затова трябва да го спрем — каза Джейк.

— Но фараонът може вече да е мъртъв — обади се млад мъж със сипаничаво лице.

Джер поклати замислено глава.

— Познавам братовчед си. Няма да предприеме нищо, докато Нефертити е на свобода. — Той взе един от каменните пулове, оставени върху масата и го претегли в ръка. — Тя е непредсказуем фактор. Той няма да предприеме толкова драстичен ход, докато ситуацията върху игралната дъска не се подреди според желанията му.

Някой почука на вратата, при което всички подскочиха стреснато.

Джер даде знак на мъжа със сипаничавото лице да отвори, а на Нефертити — да скрие лицето си под качулката.

Вратата се отвори, в стаята влетя дребничко момченце, осем-девет-годишно, преливащо от енергия, сякаш току-що бе изпило цяла

кана кафе.

— Разбрах защо свирят роговете!

Джер се обърна към Джейк и му обясни:

— Изпратих съгледвачи да разберат защо стражите надуват роговете. Искан да разбере участта ви.

— Обърна се отново към детето, извади от джоба си медна монета и я постави в дланта му. Монетата изчезна мигновено.

След като получи парите си, момчето заговори бързо, без дори да спре, за да си поеме дъх:

— Казват, че някой се е опитал да отрови фараон Неферхотеп. Чужденци. От Калипсос! — Момчето се изплю на пода. — Повечето били заловени, само един избягал. Всички стражи го търсят. За главата му е обявена награда от триста сребърни монети. Казват, че убил принцесата. Или че принцесата била омагьосана. А може и да му е помагала. — Момчето сви рамене. — Накарал я е да отрови собствения си баща.

Джер даде на момчето още една монета, сетне го отпрати.

— Благодаря ти, Рику.

Нефертити свали качулката си. Джейк очакваше лицето ѝ да е зачервено от гняв, но тя изглеждаше съсипана, очите ѝ плуваха в сълзи, които съдържаха със сетни усилия.

— Нали не смятате, че съм го направила?

Русата жена каза:

— Дори светлото, попаднало в сянката на Кръвта на Ка, става тъмно.

Джейк изпита жалост към Нефертити. Тя беше горделива и своенравна, но дали Кре наистина бе успял да поквари духа ѝ? Спомни си я каква му се бе сторила в пустинята, далеч от сянката на чудовището дива и свободна.

На вратата се почука отново. Нефертити едва успя да вдигне качулката си навреме. Беше същото момче, Рику. То се плесна по челото.

— Забравих да ви кажа! Онези чужденци... Ще ги изпратят на Кървавите игри.

Джейк подскочи, готов да го пришпори за повече информация.

Джер го спря и коленичи до момчето.

— Кога ще започнат те?

— По изгрев слънце.

— Значи утре?

Последва енергично кимване.

— Принцеса Лейла е бясна. Искала да ги убият още днес. Твърди, че тя сама разобличила заговора на чужденците. Един ден от нея ще стане велика царица!

Джер прошепна нещо в ухото на Рику. Момчето кимна, прибра още една монета и изхвърча през вратата. Този път Джер заключи след него. Погледът му бе натезал от тревога.

— Братовчед ми е хитрец. Извлича максимума от ситуацията. Представя Лейла като спасителка. Никой няма да изрече дума против нея... или против него, когато се ожени за нея.

— Значи не сме направили нищо друго, освен да разчистим пътя му към трона — горчиво заключи Джейк.

— За да седне на трона, трябва да преодолее още две препятствия. — Джер погледна Джейк и Нефертити. — Ще остави фараона жив, докато ви залови. Предполагам, че това е причината да насрочи игрите за утре сутрин.

Джейк разбра.

— Иска да ни подмами. Знае, че ще опитаме да спасим останалите.

— Именно.

— Какво ще правим тогава? — попита Нефертити.

— Първо, ще ви скрием на сигурно място. После ще спасим приятелите ви.

— Как?

Вместо да отговори, Джер се обърна към останалите.

— Съпротивата отдавна очаква подобна възможност.

Старецът на име Торкол рече:

— Едно е *възможност*, Джер, друго е *безразсъдство*. Не сме достатъчно силни. Прекалено разпокъсани сме, не ще успеем да се организираме толкова бързо.

Джер сви рамене.

— Ако не действаме сега, никога няма да успеем. Ако Кре и подчинените му жреци вземат властта, ще изгубим битката, преди още да сме я започнали.

Обсъждането продължи дълго, везните се накланяха ту на едната, ту на другата страна, но Джер успя бавно, постепенно, да ги спечели на своя страна. Ако Кре приличаше поне малко на братовчед си, Джейк не би трябвало да се учудва, че Кръвта на Ка се е сдобила с такова влияние.

Най-накрая Джер се обърна към Джейк и насочи вниманието си изцяло към нето.

— По-рано попита как.

Момчето кимна.

— Как ще спасим приятелите ми и сестра ми.

— При положение, че пирамидата е блокирана от стражите, най-добрият ни шанс ще бъдат игрите, които ще започнат утре сутрин. Всъщност те ще са единственият ни шанс.

— Това не обяснява как ще го направим — настоя Джейк.

Джер се усмихна одобрително.

— Не пропускаш нищо, нали млади човече? Питаш ме как? Отговорът е лесен: *с малко помощ от небето.*

Някой потропа на вратата с юмрук. Начинът, по който се разтресоха дъските, показваше, че това не е момчето. Джер отключи и отвори. Оказа се, че е червенобрадият гигант, когото бяха срещнали по-рано в алеята до странноприемницата. Вече не се олюляваше, а погледът му бе бистър и трезв.

Явно се бе преструвал на пиян.

Великанът смигна на Джейк, сякаш за да потвърди подозренията му.

Той бе съдържателят на странноприемницата и обичаше да следи кой души около заведението му. Джейк явно не бе успял да скрие изненадата си, защото огромният мъж се засмя. Смехът му приличаше на стърженето на два воденични камъка.

Джер се намръщи, че ги прекъсват в този момент.

— Какво има, Гримхорст?

Гигантът направи крачка встрани.

— Рику ми каза, че търсиш тези двамата.

Зад гърба на Гримхорст изникнаха двама мъже и влязоха в стаята. Единият бе висок и як, другият нисък и дебел. Джейк познаваше и двамата.

Хор, небесният капитан, и Политор, главният механик.

Спомни си думите на Джер относно спасителната операция.
С малко помощ от небето.
Джейк се усмихна. Най-сетне разбра какво е имал предвид.
Планът не беше лош.

21. ЛОШ ПЛАН

Утрото настъпи озарено в розово и донесе със себе си студ.

Завит в дебело кожено наметало, Джейк зъзнеше на борда на небесния кораб „Дъхът на Шу“. Това бе същият кораб, който ги бе довел в Ка-Тор предния ден. Повредите, нанесени по време на въздушната битка с харпиите, бяха отстранени, но тук-таме бяха останали следи от нея — белези и по самия кораб, и по телата на екипажа.

Небесният капитан Хор въртеше руля с една ръка, другата бе повесил в превръзка през рамо. Бяха се издигнали час преди изгрев под претекст да изпробват ремонтирания кораб. Въпреки че той си беше съвсем наред, а това бе само оправдание, за да го вдигнат във въздуха, Политор сновеше трескаво по палубата, за да се увери, че всичко работи както трябва.

Не след дълго Джейк разбра причината за тази суетня.

Погледна през парапета. Ка-Тор се простираше на две-три хиляди метра под тях, все още потънал в сенките на нощта. Видя очертанятията на града, осветени от огньовете, запалени по крепостните стени. Политор му бе казал, че корабите им рядко се издигат толкова високо. Било необходимо огромно количество гориво, за да се нагрее балонът, който да издигне кораба на такава височина. А за да се задържат на нея, екипажът непрекъснато помпаше духалата и хвърляше в пещта цели чували с червеникави плодове.

На тази височина въздухът бе разреден и студен. Главата на Джейк пулсираше от болка, симптом за височинна болест, предизвикана от недостиг на кислород. А може би причината за главоболието му се криеше в неспокойния му сън. Чувстваше се изтормозен от кошмар, в който майка му бе преследвана от огромен гракил, бълващ огън. Когато се събуди, не можа да заспи отново, остана с отворени очи, вперени в мрака, измъчван от тревожни мисли за Кейди и приятелите си.

Дочу зад гърба си тих глас:

— По-добре хапни нещо.

Обърна се и видя Нефертити, приведена над димяща купичка каша. Ароматът на канела и подправки долетя до него на крилете на хладния бриз. Египетската принцеса бе загърната в дебело наметало.

— Трябва да съхраниш силите си — каза тя и му подаде купичката. — Чичо Шадуф ми каза веднъж, че ловецът е силен само ако стомахът му е пълен.

Джейк взе купичката с каша и седна на палубата. Започна да се храни с пръсти, какъвто бе местният обичай. Кашата разля топлина в тялото му и прогони усещането за студ.

Нефертити седна до него, обгърна коленете си с ръце и впери поглед в небето. Изглежда, че и тя не бе спала добре. Хапеше долната си устна, а цялото ѝ лице излъчваше тревога.

— Ще ги спасим — каза Джейк. — Ще успеем.

Тя дълго мълча.

— Ами ако нещо се обърка? — Нефертити преглътна и сведе поглед към коленете си. — След като татко потъна в големия си сън, аз започнах да прекарвам повечето си дни в пустинята. Ловувах. А междувременно Кре е плел мрежата на своя заговор. Как можах да го пропусна?

Джейк предположи, че тези излети в пустинята са били нейният начин да преодолее загубата на баща си. Нефертити и Лейла бяха останали сам-самички и Кре бе успял да запълни празнината в живота им благодарение на красивата си външност и сладкодумните си приказки.

— Вината не е само твоя — изрече нечий дрезгав глас, долетял отвъд парапета.

Джейк и Нефертити се обърнаха и погледнаха надолу. Политор се бе надвесил навън през един люк и пристягаше някакви кабели по корпуса. Не откъсваше поглед от работата си, но думите му бяха предназначени за тях.

— Виновни сме всички. Онези, които носим яки — той почука с гаечния ключ бронзовия пръстен на врата си, — и онези, които не носят. Престорихме се, че не виждаме какво се случва около нас. Също като вас.

Джейк си спомни как всички в града се преструваха, че не забелязват изоставените къщи със зазидани прозорци, белязани със

знака на Кръвта на Ка.

— Така човек губи свободата си — продължи Политор. — Зрънце по зрънце всеки ден.

Джейк си спомни нещо, което баща му бе казал по същия повод. Изрече го на глас.

— За да победи злото, достатъчно е добрите хора да не правят нищо.

— Ха, добре казано. — Политор кимна към момчето, сетне извърна небесносините си очи към Нефертити. — Народът на Ка-Тор, всички ние, бяхме заспали също толкова дълбоко, колкото баща ти.

Нефертити скочи на крака и отвърна с пламенен глас:

— Значи е време да се събудим!

От кърмата долетя вик.

— Започва се — каза Политор и се прибра в люка.

Джейк се изправи и откри Джер, застанал до небесен капитан Хор. Беше се надвесил над перилата, вдигнал далекоглед пред едното си око. Забърза към тях, като вземаше по две стъпалата, които го отделяха от средната палуба. Нефертити не закъсня да го последва.

— Народът се тълпи на арената — каза Джер. — Скоро първите лъчи на Ра ще докоснат обелиска и игрите ще започнат.

— Може ли да погледна? — попита Джейк.

Джер му подаде далекогледа. Хор измъкна още един изпод наметалото си и го подаде на Нефертити.

— Пригответе кораба! — извика капитанът.

Докато екипажът изпълняваше заповедите, момчето се надвеси над парапета и вдигна далекогледа. Необходими му бяха две-три секунди, за да фокусира лещите и да открие широката пясъчна арена, заобиколена от каменни трибуни.

— Някога тук се поставяха пиеси, гледахме циркови представления — тъжно промълви Нефертити.

— Сега това място е станало отвратително, кръв напоява пясъка и над него витае страх.

Далекогледът се оказа удивително мощен и показва на Джейк арената от птичи поглед. От всички посоки по тъмните още улици се стичаха хора. Като че цялото население на града идваше да наблюдава игрите, да стане техен свидетел. Скоро разбра, че този силен интерес

съвсем не е доброволен. На светлината на факлите Джейк видя войници, които подкарваха хората като стадо към стадиона.

— Кре е решил да ознаменува с кръв възкачването си на престола — заяви Нефертити. — Исква да демонстрира силата си, да сплаши всички.

Нямаше сили да гледа повече, но Джейк продължи да наблюдава арената. Тя бе с размерите на футболен стадион, формата ѝ бе овална, а полето, отредено за игрите, бе застлано с пясък. В центъра ѝ се издигаше черен обелиск с позлатен връх, устремен към небесата. Мястото напомняше на колизеума в Калипсос с тази разлика, че игрите, които се организираха тук, бяха далеч по-смъртоносни.

— Вдигнете платната! — извика Хор.

Джейк се надвеси достатъчно, за да види как се отварят крилата на кораба, задвижвани от механизмите на средната палуба, задействани от екипажа. Костените ребра тракаха ли, тракаха, докато гумените платна най-сетне заеха местата си.

Джер се присъедини към момчето.

— Ще имаме само една възможност. Не бива да пропуснем подходящия момент.

Застанали рамо до рамо, те наблюдаваха града, ширнал се в нозете им. Джейк видя как първите слънчеви лъчи на новия ден пропълзват първо през пустинята, сетне изкачват крепостните стени, прекосяват града и накрая достигат до арената.

Зрителите изпълваха стадиона, който бе обкръжен отвън от множество войници. Кре предизвикваше бунтовниците да направят опит да спасят пленниците. Никой от войниците обаче, не поглеждаше *нагоре*. А дори някой да вдигнеше поглед, небесният кораб летеше толкова високо, че нямаше да види нищо повече от точица в небето и да реши, че това е някой ястреб, който кръжи бавно в търсене на плячка.

Джер смушка Джейк и му посочи някакво място встрани от стадиона. Той насочи далекогледа си натам. По безлюдните улици, които водеха от западните квартали към арената, се движеше група мъже, предвождани от великан, когото Джейк позна въпреки разстоянието. Това беше Гримхорст, червенобрадият съдържател на „Кривият гвоздей“. Опърпаният на вид отряд, който той водеше след себе си, не би могъл да разгроми царската гвардия. Стражите ги

превъзхождаха числено в съотношение четири към едно. Целта бе да отвлекат вниманието им, да ги подмамят, да ги ангажират. Надявах се това да продължи толкова, колкото е необходимо на екипажа на „Дъхът на Шу“ да спаси затворниците.

Джейк отново насочи вниманието си към арената. Докато наблюдаваше стадиона със затаен дъх, видя как първите лъчи на утринното слънце докосват върха на обелиска. Той засия с невидан блясък.

Зрителите по трибуните станаха на крака.

Малка групичка излезе на арената през една от портите.

В далечината прозвуча сигнална тръба.

Това бе сигналът, който Хор очакваше. От мястото си зад руля, той извика гръмогласно:

— Наведете носа! Пикирайте!

— Дръжте се! — предупреди ги Джер.

Джейк и Нефертити послушаха съвета му. В същия миг носът на кораба се наклони под опасен ъгъл. Нескончаемото бучене на пещта, разположена под балона, секна. Корабът потъна в мълчание, сетне се наклони под още по-остър ъгъл и се устреми надолу, пикирайки като ястреб, зърнал плячка.

Вятърът брулеше палубата. Една зле завързана бъчва се откъсна от въжетата си, затъркаля се по средната палуба и се разби на трески. Хор въртеше руля с една ръка и полагаше неимоверни усилия да превърне стремглавото им падане в спираловидно кръжене.

Джейк се държеше здраво за парапета, ушите му писнаха, когато в тях засвири вятърът. Трябваше да се сети да извади от раницата тапите си за уши, но тя бе завързана зад него, а той нямаше да пусне парапета, за да я вземе.

Единствената им надежда бе елементът на изненада. А за да изненадат Кре и стражите, атаката им трябваше да е мълниеносна. Джейк се извърна и видя на средната палуба отряд от петима души. Всеки от тях носеше на гърба си чифт крила.

Небесни ездачи.

Джейк продължаваше да сдържа дъха си. Имаше чувството, че пропадането им няма край, а то едва ли продължаваше повече от минута. Струваше му се, че всеки момент ще паднат на земята и ще се разбият на безброй тресчици като онази бъчва.

В този миг Хор извика с напрегнат глас:
— По мой сигнал! Изправете кила! Сега!

Носът на корабът изскърца, но се повдигна нагоре. Джейк усети, че стомахът му се преобръща. Крилата от двете страни на кораба затрептяха и разтресоха целия му корпус. Пещта избълва огън, който изпрати облаци горещ въздух във вътрешността на балона. Черното каучуково покритие на балона засия в тъмнорубинен цвят. Джейк очакваше да избухне в пламъци, но балонът издържа.

„Дъхът на Шу“ продължи да се движи в равномерна спирала.

Джейк рискува и надникна между пръчките на парапета. Небесният кораб се издигаше над арената на височината на пететажна сграда. Зрителите бяха залегнали по трибуните, ужасени от неочакваната му поява. Отдолу долитаха викове и плач.

Извън стадиона прозвучаха рогове. Идваха от запад.

Представи си как Гримхорст и хората му нападат стражите, за да им спечелят малко време, през което да измъкнат затворниците от арената.

Джейк се изправи и се надвеси над парапета. Марика, Пиндор и Ба'чук тичаха по пясъка. В ръцете си стискаха сопи и копия. Кейди, въоръжена със своята сабя, помагаше на куцащия Шадуф да се измъкне в противоположната посока.

Джейк огледа пясъка, опитваше се да разбере какво ги е уплашило. Арената обаче беше празна. Нима появата на кораба бе уплашила и тях? Надвеси се още. Но никой от приятелите му не поглеждаше нагоре. Вместо това, те гледаха *надолу*.

Докато оглеждаше арената, една огромна перка проряза пясъка.

— Пясъчна акула! — възкликна Нефертити. — Кожата ѝ е здрава като камък, почти невъзможно е да я убиеш.

Джейк забеляза още две перки, които кръжаха около обелиска.

— Ще спасим приятелите ти — каза Джер и даде знак на Хор.

Последва пронизително изсвирване. Небесните ездачи скочиха от парапета и пикираха към арената. За секунда полетяха като камъни, сетне крилата им се отвориха широко, а от раниците на гърбовете им изскочиха пламъци. Така своеобразните планери се превърнаха в миниатюрни реактивни самолети.

Всеки небесен ездач се насочи към някого от затворниците.

Но щяха ли да ги достигнат навреме?

Гръбната перка на една от акулите изчезна под пясъка, когато хищникът наближи бягащото трио. Приятелите му видяха атаката ѝ, разделиха се и хукнаха в различни посоки, точно когато пясъкът се разтвори и разкри паст, пълна с остри зъби. Акулата подскочи нагоре, изложи на показ по-голямата част от змиевидното си тяло, сетне падна и се скри под пясъка.

Въпреки това Джейк успя да я огледа добре. Чудовището представляваше кръстоска между змия и някаква първобитна рибаръкоперка. Нямаше очи, само зъби, мускули и здрава люспеста кожа, съвършеният пустинен хищник.

Един от небесните ездаци се спусна, улови Пиндор за раменете и го вдигна във въздуха. Друг успя да сграбчи Ба'чук за едната ръка. Двата небесни ездаци отнесоха улова си на борда на кораба.

Третият се понесе над пясъка към Марика, но преди да успее да стигне до нея, друга акула изскочи от пясъка, привлечена вероятно от топлината, която пламъците излъчваха. Ездачът се опита да я заобиколи, но тя успя да захване едното му крило. Небесният ездач падна на земята и се претърколи сред пламъци и парчета от крилата. Удари се в каменната ограда на арената и не помръдна.

Джейк стисна парапета толкова здраво, че кокалчетата му побеляха.

Марика продължи да бяга, явно се опитваше да стигне до Кейди и Шадуф, но те се намираха в другия край на арената. Двата небесни ездаци не успяха да уловят Кейди и Шадуф при първото си заходане, тъй като в последния момент бегълците отскочиха встрани, за да избегнат две пясъчни акули.

Пясъкът експлодира, когато двата хищника се сблъскаха и започнаха да се бият помежду си.

Кейди и Шадуф запълзяха по пясъка в опит да се отдалечат от мястото на схватката.

Тогава изникна нов проблем.

Стражите нахлуха по най-долните редове и заобиколиха арената.

Вдигнаха лъковете си.

Стрелците започнаха да обстрелват кораба и небесните ездаци. Една стрела се заби в крака на Шадуф и го прикова към пясъка. Доловили миризмата на кръв, двете биещи се акули се втурнаха към стареца.

Друг небесен ездач се гмурна сред дъжд от стрели, сграбчи Кейди за яката на блузата ѝ и я вдигна във въздуха.

— Пусни ме! — извика тя и понечи да се отскубне, очевидно за да помогне на Шадуф.

Желанието ѝ се сбъдна. Стрела порази раницата на гърба на небесния ездач. Тя избухна в пламъци, а експлозията запрати и двамата на пясъка. Мъжът бързо свали крилата си и угаси пламъците, плъзнали по панталоните му.

Кейди потърси сабята, която бе изгървала, намери я и се втурна към Шадуф.

Ездачът понечи да я последва, но земята се разтвори под краката му. Извика от ужас, когато пясъчната акула го замъкна под земята.

Планът им се проваляше. Дори небесните ездаци, уловили Пиндор и Ба'чук, не можеха да се върнат на кораба, заради дъжда от стрели.

— Свали ни по-долу! — извика Хор от кърмата, където държеше здраво руля. — Хвърлете въжета!

Бученето на духалата заглъхна и сянката на големия кораб се спусна ниско над арената. „Дъхът на Шу“ продължи да се спуска, докато килът му не остърга върха на обелиска.

Част от моряците хвърлиха въжета, докато останалите започнаха да обстрелват стрелците, използвайки всичко, което им попадне под ръка, включително огнени кълба, които избухваха сред стражите. Неколцина стрелци паднаха на пясъка, обгърнати от пламъци.

Джейк забеляза Кейди точно под себе си. Сестра му бе помогнала на Шадуф да се изправи, но около тях кръжаха акули,

подплашени от пламъците и хаоса. Двамата не можеха да достигнат кораба.

Нефертити свали наметалото си. Беше облякла дрехите си за лов, а на кръста си носеше меч.

— Ще помогна на сестра ти и на чичо ми! Погрижи се за твоя приятел!

С тези думи тя спринтира към едно от въжетата и се преметна през парапета. Увлечен от устрема ѝ, Джейк се пресегна към друго въже, но спря за миг, за да пхне една запалителна бомба в раницата си.

Някой извика от палубата:

— Джейк! Недей! Това е сигурна смърт!

Джер стоеше на кърмата, вдигнал щит, за да предпази Хор от стрелците, които се опитваха да прострелят капитана на кораба. Щитът бе набоден със стрели като игленик.

Той извика отново:

— Трябва да тръгваме с тези, които успяхме да спасим!

Джейк не го послуша, а се надвеси над перилата. Видя Марика, опряла гръб в обелиска, а една акула се бе устремила към нея. Не можеше да остави приятелите си... нито един от тях.

Хвана въжето и се спусна на земята. В мига, в който краката му докоснаха пясъка, той хукна към Марика.

Забеляза Нефертити от лявата си страна. Тя бе завързала своето въже за кръста си. Когато то се опъна, тя подскочи във въздуха, прелетя над кръжащите акули и се приземи до Кейди и Шадуф.

Джейк насочи вниманието си изцяло към Марика. Извика ѝ:

— Ще подмамя акулата към мен! Тичай към въжетата на кораба!

В изумрудените ѝ очи проблесна ужас, но тя кимна.

Джейк свали раницата си и извади швейцарското си ножче. Отвори острието му и поряза дланта си, докато тичаше. Испита такава болка, все едно бе сложил ръката си върху горещ котлон. Когато приближи достатъчно обелиска, свърна встрани и се протегна. От свития му юмрук потече кръв и покапа по пясъка.

Погледна през рамо и видя кръжащата акула да се насочва в неговата посока, привлечена от прясната кръв.

— Тичай! — извика той.

Марика се подчини. Джейк послуша собствения си съвет. Хукна с намерението да заобиколи обелиска и да се върне обратно на кораба. Трябваше обаче да попречи на акулата да го последва.

Прибра ръка към гърдите си, за да спре кървенето. Бръкна в раницата за запалителната бомба.

Експлозията е най-доброто средство да прогониш хищник, тръгнал по дирите ти.

Стиснал огненото кълбо, той отскочи няколко стъпки встрани, досущ като куотърбек, който очаква пас.

Перката на акулата изскочи от пясъка на два метра от него. Явно хищникът се бе придвижил по-бързо от очакваното.

Не можеше да чака повече. Подскочи, завъртя се и хвърли бомбата към перката. Изгуби равновесие и се просна върху пясъка, разпиля съдържанието на отворената си раница, сетне запълзя на четири крака.

Доста непохватно, но поне мерникът му бе точен.

Огненото кълбо удари перката, сетне отскочи и се затъркаля безобидно по пясъка. Засечка.

Положението не беше никак розово.

22.

КАМЪКЪТ НА ВРЕМЕТО

В мига, в който чудовищната пясъчна акула се хвърли към него, Джейк отскочи встрани. За частица от секундата зърна зъбатата паст, зейнала в образувалата се пясъчна дюна. Звярът закачи крака му, когато прелетя покрай него, но той използва инерцията, за да се претърколи и изправи на крака.

Забеляза, че в другия край на арената Нефертити помага на Шадуф, който бе привързал въже под раменете си, да се добере до кораба. Марика също се бе озовала на борда му. Кейди бе увиснала на друго въже, затъкнала сабя в колана си. Тя му махна със свободната си ръка.

— Идвай насам!

Какво си мислиш, че се опитвам да направя?

Джейк хукна, когато забеляза необичаен блясък в пясъка от лявата си страна. На арената лежеше изумруд, който грееше, озарен от първите лъчи на слънцето. Той спря и се обърна.

Това бе кристалът от Анкх Тави, същият, който бе взел от пирамидата. Явно беше изпаднал от раницата му.

— Какво правиш? — извика Кейди.

Джейк се стрелна към кристала. Не можеше да го остави, не и след всичко, през което бе преминал, за да го открие. Както тичаше, се наведе и се протегна, без да спира, грабна изумруда с окървавената си ръка и продължи да тича.

Или поне такъв бе планът му.

Миг след като склочи пръсти около кристала, силите му изведнъж го напуснаха и той се строполи на пясъка, плъзгайки се по корем.

— Джейк!

Опита да се изправи, без да изпуска камъка. Тялото му се струваше с пъти по-тежко от обичайното. Ставите го боляха, сякаш бяха пълни с парченца стъкло.

Какво става?

— Зад теб! — изпищя Кейди.

Той се обърна и се претърколи по гръб. Към него се понесе стена от пясък. От нея изскочи едно от чудовищата и отвори широко уста, в която блеснаха няколко редици остри зъби. Акулата се приземи по корем, завъртя се и запълзя на зигзаг към момчето. Движенията ѝ напомняха за току-що скъсана жица на електропровод.

Кейди се пусна от въжето и хукна към брат си. Извади в движение сабята си. Уви, нямаше да стигне навреме.

Джейк вдигна треперещата си ръка, в която стискаше единственото си оръжие — кристала. Беше прочел някъде, че ако удариш акула по носа, тя ще изгуби чувството си за ориентация. Беше се надявал никога да не му се наложи да провери на практика дали тази теория е вярна.

Акулата се хвърли към него.

Той замахна с ръка и стовари кристала върху носа ѝ. Подготви се за сблъсък, но... сблъсък нямаше. Щом камъкът докосна акулата, тя замръзна във въздуха. Извитото ѝ като дъга тяло увисна за миг, сетне плътта ѝ посивя и се съсухри около костите, които след миг започнаха да се чупят.

Скелетът на чудовището се разпадна на пясъка и се превърна в облак прах. Джейк се закашля, тъй като вдиша от него. Кейди се появи сред облака прах; махаше с ръка пред носа си, а на лицето ѝ бе изписано смайване.

Зад гърба му прозвуча яростен писък.

Джейк се обърна, но все още се чувстваше слаб.

Забеляза на предните редове позната мрачна фигура — цялата черна, скрита под качулката на своето расо — да прелита над предпазната стена и да се приземява на арената. Беше Хека, вещицата на Кре. Костеливата ѝ ръка сочеше към Джейк.

— Намерил е втория камък на времето!

Джейк погледна кристала в ръката си.

Кре извика от трибуните:

— Стража! Убийте чужденеца! Веднага!

Но преди да успеят да изпълнят заповедта му, над стадиона прозвуча рог. С гръмогласен рев Гримхорст поведе войните си, мъже и жени, към трибуните. Те се изляха като порой от всички посоки.

Как бяха преминали през дворцовата стража, строена отвън?

Тогава Джейк забеляза, че голяма част от воините са най-обикновени граждани, както роби, така и египтяни. Всеки от тях се бе въоръжил с каквото му бе попаднало под ръка: сопи, ножове, дори счупени парчета от статуи. Пламъкът, запален от малцина, се бе разгорял и превърнал в грандиозен пожар.

Дворцовата стража сгъсти редиците си около Кре, за да го отдалечи от битката, но вещицата Хека закри по пясъка право към Джейк.

При появата ѝ всички акули отстъпиха назад и се отдалечиха на безопасно разстояние.

С едно-единствено движение тя разтвори расото си и извади от него своето оръжие; това не беше жълтеникавата пръчица с кръвния камък на върха, а дървен жезъл с размерите на бастун. На върха му бе инкрустиран камък с размерите на юмрук, който хвърляше безброй сияйни отблясъци. Това бе рубиненият кристал, който Джейк вече бе виждал. Същият камък, който майка му държеше на онази мозайка.

За миг изтръпна от страх. Възможно ли бе под това черно расо да се крие майка му? Или пък вещицата я бе убила, за да вземе рубинения кристал?

Отказа да повярва в което и да било от тези предположения.

Вещицата насочи жезъла си към него. Кристалът заблестя като рубинено око.

— Господарят ми не е приключил с теб!

Нещо в този шептящ, съскащ глас му се стори познато. Не, това не беше майка му..., а беше...

Тогава си спомни.

О, не!

Сякаш доловила, че истинската ѝ същност вече е разкрита, вещицата подскочи във въздуха и разпери полите на расото си досущ като черни сенки. Разгърна черните си крила, протегна ръце, завършващи със закривени нокти, а свинската ѝ муцуна изсъска и разкри остри като игли зъби.

Гракил!

Това не бе някоя от онези дребни харпии, от които най-вероятно бяха произлезли гракилите, а едно от творенията на Калверум Рекс. Гракилът несъмнено бе женски. Беше висока, ноктите ѝ бяха дълги и остри, а интелектът, който грееше в очите ѝ, бе по-силен и по-зъл от

този, на която и да било харпия. Гракилът обаче изглеждаше сериозно пострадал, целият бе покрит с белези. Едното му крило бе счупено и не можеше да се разпери докрай. Част от лицето ѝ бе обезобразено.

Тя се приземи на пясъка и въпреки че раненото ѝ крило пляскаше безпомощно, успя да забие жезъла си в арената.

Така създаде вълна, която напомняше вълните, образувани от камък, хвърлен в езеро. Вълната се разпространи във всички посоки, погълна всички цветове и ги замени с мъртвешко сиво. Една от акулите се опита да избяга, подскочи във въздуха, но вълната докосна опашката ѝ, сивият цвят пропълзя по цялото ѝ тяло и тя замръзна, превръщайки се в гротескна статуя.

Беше се вкаменила.

Вълната се разпространи във всички посоки и превърна в камък всяко живо същество, което докосна, независимо дали ставаше въпрос за приятели, или за врагове. Всички, попаднали в обсега ѝ, се вкамениха.

Щом вълната се понесе към Джейк, той положи неимоверни усилия да се задържи на крака. Успя да запази равновесие, но нищо повече. Вдигна собствения си кристал и го насочи към гракилската вещица.

Когато вълната го доближи, тя се раздели на две и го заобиколи, сякаш Джейк се намираше зад защитно поле. Той погледна камъка си.

Може би наистина ме защитава.

Да, но камъкът защити само него и никого другиго.

Зад гърба му прозвуча остър вик. Обърна се. Кейди се намираше едва на няколко метра назад. Сестра му видя какво приближава към нея и хукна, като махаше с ръце. Джейк се опита да я последва, да я настигне, да я скрие зад защитното си поле.

Но беше прекалено слаб, прекалено омаломощен. Каквато и магия да се криеше в кристала, тя бе изсмукала цялата му сила, превръщайки го в немоощен старец. Пясъкът под краката му беше твърд като камък.

— Кейди!

Погледите им се срещнаха. Кейди разбираше, че е обречена, но вместо уплаха, излъчваше тъга. Той разбра причината — тя трябваше да го остави.

— Джейк! — извика Кейди.

И тогава вълната я настигна... и я превърна в камък.

Джейк рухна на колене. Или по-точно, щеше да рухне, ако някой не го бе сграбчил за раменете и не го бе вдигнал във въздуха. Сигурен бе, че това е вещицата, която изгаря от нетърпение да разкъса гърлото му.

— Дръж се — извика похитителят му.

Джейк се извърна и видя мъж с крила, зад когото се точеше огнена дия. Беше го спасил един от небесните ездачи. От раницата му изригнаха пламъци и той го понесе към кораба.

Джейк продължи да се взира надолу.

Към каменната статуя на момиче със сабя в ръка.

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ

23.

ГАТАНКИ В ПЯСЪКА

Носеха се във въздуха почти цял ден, но Джейк сякаш не забелязваше нищо от това, което се случваше около него. Смазан от шок, потънал в скръб, той се скри в малка каюта на долната палуба. Бе изплакал сълзите си, седеше на леглото и се взираше в зеления камък върху масата. Той бе спасил живота му, но и го бе съсипал.

Пусна кристала и силите му бавно се върнаха. Отново го докосна, но само с върха на пръста си, за да провери дали въздействието му ще е същото. Нищо не се случи. Досети се каква е причината. Опипа превръзката на дланта си. Раната му пулсираше от болка, но камъкът се нуждаеше от кръв.

Не знаеше нищо друго за този камък. Писъкът на гракилската вещица прогаряше съзнанието му като горещ въглен. *Намерил е втория камък на времето!*

Спомни си рубинения кристал, увенчал жезъла ѝ. Това ли бе първият камък на времето? Един червен, един зелен. Калверум Рекс по следите на изумрудения кристал ли се бе впуснал? Явно бе намерил първия, но се нуждаеше и от втория. И бе изпратил тази вещица да премине през пясъчната буря и да го намери.

Джейк затисна ушите си с длани, опитвайки се да спре пороя от въпроси. Но спреше ли да си задава въпроси, мислите му се насочваха към Кейди, а пред погледа му изникваха очите ѝ, превърнали се в камък. Този спомен щеше да го преследва до края на дните му.

Знаеше, че има само един начин да облекчи болката, макар и в незначителна степен. Този лек изискваше кръв, кръвта на вещицата. Джейк възнамеряваше да я убие.

Използва студения си гняв като стълба, на който да се опре, за да се съвземе. След като насочи мислите си към отмъщението, най-накрая събра сили, за да се изправи и да събере вещите си. Макар по-голямата част от съдържанието на раницата му да се бе разпиляла, тя все пак бе останала на гърба му. Пъхна в нея камъка, не бе в състояние да го гледа повече, но и не искаше да се разделя с него.

Пое дълбоко дъх и постави длан върху златния часовник, окачен на верижка около врата му. Долови тихото тиктакане, все едно това бе собственото му туптящо сърце. Тръгна към вратата... после спря.

Защо часовникът продължаваше да тиктака? Джейк не го бе навивал, а когато бе погледнал циферблата му за последен път — в Храма на времето в Ка-Тор — стрелката бе спряла да се върти. След като бе извадил часовника от дупката в пирамидата, така и не бе проверявал дали механизмът работи.

Джейк свали верижката, измъкна го и отвори капака му. Секундната стрелка се въртеше ли въртеше. Джейк застана на едно място и се завъртя бавно. Когато се обърна на изток, стрелката се завъртя още по-бързо.

Джейк преглътна с усилие, осъзнавайки значението на този факт. Часовникът отново действаше като компас.

Това може да означава само едно...

Ако рубиненият кристал бе първият камък на времето, а изумрудът — вторият, трябваше да има и трети. Джейк не можеше да откъсне поглед от часовника, съзнаваше, че това е самата истина. Дори предположи какъв е цветът на този трети камък.

Свали раницата си и отметна капака ѝ, където бе закачил значката си на чирак алхимик. Върху сребърната ѝ повърхност бяха инкрустирани четири кристала. В центъра бе разположен бял, ярък като диамант, а по върховете на въображаемия равноностранен триъгълник около него имаше *три* други кристала: рубин, изумруд и леденосин сапфир.

— Има и трети камък на времето — прошепна Джейк.

А часовникът на баща му сочеше право към него.

Прекося забързано стаята. Пред очите му се появи синият сапфир. Трябваше да сподели откритието си с някого. Отвори вратата и Пиндор се строполи в стаята с вик на изненада. Явно бе стоял пред вратата през цялото време и в крайна сметка бе заспал.

— Джейк! — избоботи сърдито той и олюлявайки се, се изправи на крака. Огледа изпитателно лице му, явно се чудеше какво точно да каже.

От другия край на коридора се надигнаха Марика и Ба'чук. Те също бдяха пред вратата му, разтревожени за него. В лицата им откри

огледало на собствената си скръб, примесена с тревога за състоянието му.

Джейк смяташе, че не са му останали повече сълзи, но трогнат от загрижеността, проявена от приятелите му, очите му се овлажниха. Сърцето му заби силно.

— Има още един камък на времето — успя да каже той.

Марика се намръщи.

— За какво говориш, Джейк?

Всички го гледаха, сякаш бе изгубил разсъдъка си. Миг по-късно Джейк осъзна, че най-вероятно никой на борда на кораба не е чул думите на вещицата.

Покани ги в стаята и им разказа случилото се, макар това да бе изключително болезнено, особено когато стигна до участта на Кейди.

— Знаем какво стана после — каза Марика, за да го избави от необходимостта да го преживее отново.

Пиндор разтри брадичката си:

— Онова създание... Хека...

Марика присви тревожно устни.

— Гракилска царица майка. — Останалите я погледнаха и тя им обясни. — Никой не е виждал подобно създание, но се носят легенди. Това са най-злите и опасни гракили. Но какво прави тя тук?

Джейк знаеше отговора, който се криеше в раненото крило и покритото с рани тяло на гракила.

— Калверум Рекс трябва да я е изпратил през пясъчната буря. Знаем, че тези зверове притежават вроден имунитет към въздействието на пясъчните вихри. Нефертити спомена, че харпиите свивали гнездата си в покрайнините на Великия вятър. Калверум Рекс вероятно е избрал най-силния си гракил — една от цариците майки — и го е изпратил през бариерата. Въръжил я е с пръчицата с кръвния камък и жезъла с рубинения кристал. Но въпреки защитата на неговата алхимия, бурята едва не е убила гракила.

— Изпратил е вещицата — досети се Марика, — за да намери останалите два камъка.

Пиндор се намръщи.

— Тя знае, че разполагаш с изумруда. Сега ще положи двойно повече усилия да открие третия кристал.

— А това е кристал с цвят на син сапфир — каза Марика и докосна значката на чирак алхимик.

Джейк подскочи и отвърна с плам, който изненада дори самия него:

— Никога няма да ѝ позволя да го вземе.

— Ще ти помогнем — увери го Ба'чук. — Но първо трябва да намерим карта и да видим накъде сочи часовникът.

— Видях Политор да разглежда някаква карта — каза Марика. — Разговаряше с Хор и Шадуф на палубата. Обсъждаха накъде да тръгнем, кое селище ще ни предложи най-сигурното убежище.

— Няма да се крием — заяви Джейк.

Ба'чук го потупа по рамото.

— Тогава отивам да взема картата.

Споменаването на Хор и Шадуф напомни на Джейк за непосредствената опасност, която ги грозеше.

— Какво стана на земята?

Пиндор пристъпи още по-близо, сякаш искаше да прегърне приятелите си, както това правят футболистите преди мач. Станеше ли въпрос за стратегия, младият римлянин нямаше равен.

— Джер остана в Ка-Тор. Опитва се да организира бунт срещу Кре. Говори се, че всички от Кръвта на Ка са изчезнали, включително Кре и вещицата. Сестрата на Нефертити се е барикадирала в двореца, охранявана от стражи, верни на Кре.

Като че ли Пиндор искаше да каже още нещо, но погледна първо към Марика.

— Какво има? — попита Джейк.

— Онази зловеща алхимия, използвана от вещицата, е поразила голяма част от града. Вкаменила е стотици мъже, жени, деца...

Джейк потръпна и пое дълбоко дъх. Значи проклятието на вещицата бе поразило не само Кейди.

— Хората са уплашени — продължи Пиндор. — Този страх може да помогне на Джер, но може да се обърне против него. Някои ще го подкрепят в борбата му срещу злото. Мнозина обаче ще предпочетат да сведат глава пред властта на Кре и да изпълнят всяко негово желание.

Това бяха лоши новини. Съдбата на Дешрет висеше на косъм. При положение че Кре и последователите на неговия култ се намираха

на свобода и притежаваха силата да превръщат бунтовниците в камъни, бъдещето не изглеждаше никак розово. Джейк изпита вина, която го хвърли в отчаяние. Чувстваше се отговорен не само за съдбата на Кейди, но и за всички онези, които бяха загинали днес. Появата му тук бе равносилна на запалването на фитила на буре с барут.

Марика докосна ръката му. Жестът ѝ бе толкова лек и нежен, че приличаше на погалване с перце.

— Ще спрем Кре.

— И вещицата — добави Пиндор.

Вратата се отвори рязко и в каютата връхлетя Ба'чук със свитък в ръка.

— Намерих карта — заяви той.

Бе намерил и още нещо — Нефертити. Тя го последва в каютата, погледна Джейк, сетне извърна очи. Той прочете в тях чувство за вина и тъга. Не я обвиняваше за нищо. Тя бе скочила от кораба, за да спаси Кейди и чичо си. В края на краищата, принцесата също бе жертва на Кре и вещицата.

Когато Нефертити влезе, Пиндор изправи рамене и прокара пръсти през косата си, но от това тя щръкна още по-буйно. Принцесата не му обърна никакво внимание.

— Защо ви е картата на небесния капитан? — попита тя.

Джейк я покани да дойде край масата. Всички се струпаха около нея, а Ба'чук разви свитъка, който се оказа карта на цял Дешрет. Очертанията по периферията ѝ бяха неясни и замъглени. Те символизираха Великия вятър, който ограждаше тази сурова земя. Останалата част бе изпъстрена с градове и села, реки и езера, скали и пясъчни дюни. Грубо нарисувани черепи маркираха опасните зони, а около един от тях танцуваха пламъци.

Джейк извади часовника на баща си, отвори го и го постави на дланта си. Всички се приведоха напред, вперили погледи във въртящата се секундна стрелка.

— Върти се по-бързо, когато я насоча на северозапад — показа им Джейк. — В тази посока трябва да вървим.

Ба'чук забодя пръст в една точка югоизточно от Ка-Тор.

— Според небесен капитан Хор в момента се намираме тук.

Джейк го помоли да мърда пръста си, докато той прокараваше линия, която водеше на северозапад от сегашното им местоположение.

Маршрутът им не прекосяваше градове и села, макар да минаваше съвсем близко до пламтящия череп. Джейк продължи чак докато стигна края на картата, където бушуваше Великият вятър.

Няколко йероглифа отбелязваха място, скрито под бурята. Джейк знаеше кое е то, нищо че не можеше да разчете египетските знаци.

Нефертити произнесе името му на глас:

— Руините на Анкх Тави.

— Третият камък на времето трябва да е скрит там — каза Джейк. — Най-вероятно в пирамидата. Трябва незабавно да тръгнем натам.

Нефертити скръсти ръце.

— Никой не може да влезе в Анкх Тави. Бурята е прекалено силна. Пясъкът ще остърже плътта от костите му. Мнозина са опитвали, но никой не е успял да премине през Великия вятър.

— Ние ще успеем — Джейк затвори часовника на баща си и го вдигна високо. — Това е Ключът на времето. Помагал ни е преди, ще ни помогне и този път. Убеден съм, че часовникът ще ни преведе отвъд Великия вятър. В противен случай не би сочил натам.

— Ако се надяваме да попречим на онази вещица да превърне в камък всеки жител на Дешрет, ще трябва да съберем цялата мощ, която успеем. Само един камък не е достатъчен — каза Пиндор. — Ако Хека намери третия камък преди нас...

— Тогава всичките ми хора ще бъдат обречени — довърши думите му Нефертити. Тя обмисли ситуацията, сетне кимна. — Ще наредя на небесен капитан Хор да ни отведе там.

— Ще успееш ли да го убедиш да следва плана ни? — попита Марика.

Въпросът ѝ като че ли обърка Нефертити, която нито за миг не бе забравила, че е египетска принцеса.

— Та аз съм дъщеря на Славата на Ра! Капитанът ще направи каквото му кажа!

Напусна каютата с енергична крачка и затвори вратата зад гърба си.

— Не е ли страхотна! — възкликна Пиндор.

Джейк се върна при масата и се подпря с юмруци върху нея. Впери поглед в картата.

— Всичко сочи към Анкх Тави. Дори съдбата на майка ми е преплетена с тази история.

— Страната ни също — добави Марика. — Съдбите на Калипсос и Дешрет се преплитат.

Думите ѝ напомниха на Джейк един въпрос, който го измъчваше от момента, когато бе зърнал лика на майка си върху онази мозайка.

— Защо местните са решили, че майка ми е дошла от Калипсос?

— Може би е пристигнала в компанията на други хора — предположи Пиндор. — Както ние се появихме редом с теб.

— Но когато попитах старейшините в Калипсос дали са виждали родителите ми, дали са чували някакви истории за тях, те ми отговориха отрицателно.

— Анкх Тави е бил разрушен преди векове — обясни Марика. — Ако майка ти и баща ти са пристигнали в Калипсос по онова време, появата им лесно би могла да бъде забравена, а древните хроники да се изгубят.

Джейк отказваше да го приеме. Кой би могъл да забрави родителите му. Извика образите им в съзнанието си, където те заемаха ключово място. От друга страна обаче, той бе техен син и преценката му бе субективна.

Ба'чук се намръщи и отхвърли обяснението на Марика с махване на ръка.

— Ур винаги са живели в дългото време. Щяхме да знаем. — Той се обърна към Джейк. — Никога не са идвали в Калипсос.

В това нямаше никаква логика. Беше изправен пред още една загадка, която не бе в състояние да разреши в този момент. Отново се зае с картата. Преди да пристигнат в Анкх Тави, искаше да научи колкото се може повече за града. По-късно щеше да прибегне до помощта и на Нефертити.

Пиндор застана до него и изрече опасенията си на глас:

— Смяташ ли, че онова чудовище продължава да живее в Анкх Тави?

— Сфинксът ли? — Джейк си спомни крилатият звяр, изобразен върху мозайката. Дъхът му предизвикваше такава разруха. — Нямам представа. Възможно е Сфинксът да е легенда. Египтяните са обожествявали сфинксовете. Една огромна статуя на сфинкс е оцеляла дори в моята епоха.

— Що за звяр е той? — попита Марика.

— Обикновено става въпрос за животно с човешка глава. Най-често звярът е лъв, но понякога го изобразяват и като змия с нокти. На някои фрески и статуи има дори крила.

Пиндор пребледня и седна на койката.

— Не само египтяните разказват легенди за подобни зверове — продължи Джейк. — Такива истории се срещат по цял свят, но най-прочутите произхождат от Гърция.

Пиндор изсумтя презрително.

— Пак тези гърци! Въобразяват си, че знаят всичко!

— Какво гласи легендата? — попита Марика.

— Според древните гърци страховит сфинкс пазил град Тива...

Марика кимна.

— Като сфинкса, който пази Анкх Тави.

— Точно така! Сфинксът задавал на пътниците гатанка, преди да им позволи да влязат в града. При грешен отговор удушавал пътника и го изяждал.

— Олеле! — простена Пиндор.

Марика му направи знак да замълчи.

— Каква била загатката?

— Тя се променя според легендата. — Джейк се замисли за миг коя бе най-разпространената версия. — Кое животно сутринта пълзи на четири крака, по обяд ходи на два, а привечер — на три... и колкото повече крака има, толкова по-слабо е?

Той огледа приятелите си, за да види дали някой ще се досети за отговора. Тъкмо щеше да им го каже, когато Ба'чук посочи към него:

— Ти. Ние. Пълзим като бебета, вървим на два крака в разцвета на силите си и се подпираме на тояжка или бастун, вместо на трети крак, когато остареем.

— Точно така! — каза Джейк. — А колкото повече крака имаме — като бебета или като възрастни — толкова по-слаби сме!

Марика плесна с ръце, очарована от гатанката.

— Кажете ни още някоя.

Джейк бе чувал поне още една гатанка, свързвана с тази легенда. Порови в паметта си и я откри.

— Добре. Има две сестри. Едната е родила другата, втората също е родила първата. Кой са те?

Пиндор скръсти ръце.

— Нямам представа, но това ми звучи извратено.

Джейк погледна Ба'чук. Той беше сбърчил замислено вежди, но накрая сви рамене и се предаде.

— Денят и нощта — каза Джейк.

Марика се усмихна:

— Денят ражда нощта, нощта ражда деня.

Пиндор не изглеждаше доволен.

— Това не е честно!

Ба'чук също не бе щастлив. Нещо повече, беше разтревожен.

— Какво има? — попита Джейк.

— Тези гатанки — каза той. — Свързани са с времето.

Джейк се напегна. Ба'чук беше прав. Времето бе ключът към всичко: загадъчните кристали се наричаха *камъни на времето*, майка му бе попаднала в капана на миналото, а сега и гатанките на сфинкса. Усецаше, че зад това се крие нещо важно.

Преди да успее да помисли върху този въпрос, корабът се наклони внезапно и те полетяха към вратата. На борда прозвучаха викове и рогове.

Джейк помогна на Марика да се изправи на крака, но само след миг и четиримата бяха запратени в противоположната посока.

Паднаха един върху друг и Пиндор извика:

— Какво става?

Отговорът долетя от прага на каютата. Нефертити нахлу в стаята. Думите ѝ не им предложиха никаква утеха.

— Атакуват ни!

24.

ОГНЕНИ ГОРИ

Джейк изскочи на борда и се озова в сърцето на истински хаос.

Екипажът се щураше напред-назад, за да подготви небесния кораб за битката. На борда му се появиха сандъци с мечове и бойни брадви. Оръжейниците сглобяваха на бакборда и щирборда огромни арбалети с размерите на пристанищни оръдия. Други въртяха манивела, с чиято помощ изправяха още по-голям катапулт на носа на кораба.

Какво ставаше?

Джейк се огледа, потърси врага, но не забеляза никаква заплаха.

— След мен! — извика Нефертити и го поведе заедно с останалите към кърмата, където Хор, Политор и Шадуф бяха събрали глави и обсъждаха нещо.

Когато Джейк изкачи стъпалата, които водеха към мостика, най-сетне видя причината за тази суматоха. На осемстотин метра зад тях летеше огромен кораб, чийто силует се очертаваше съвсем ясно на фона на слънцето.

Джейк се опря на парапета и го огледа по-добре. Беше го виждал и преди — на летището в Ка-Тор. Това бе царската ладия с трите си огромни балона и палубата с размерите на боен кораб.

Шадуф се присъедини към тях.

— По всичко изглежда, че на Кре и на останалите черноризци са им пораснали крила.

— Как се осмеляват да крадат ладията на баща ми? — попита гневно Нефертити.

— Можем ли да им избягаме? — поинтересува се Джейк.

— За известно време. — Шадуф придружи отговора си с вдигане на рамене. — Може би ще успеем да се доберем до Великия вятър. Но по това време те вече ще са се залепили за опашката ни.

Джейк погледна в другата посока. Неясните очертания на пясъчната буря се намираха на много километри пред тях.

— Какво можем да направим?

Шадуф посочи с ръка готвещият се за битка екипаж:

— Да положим всички усилия да оцелеем. — Подаде на Джейк далекогледа, преди да се върне при Хор и Политор. — Виж сам. По всичко изглежда, че Кре отчаяно иска да ти вземе камъка.

Джейк вдигна далекогледа и регулира фокуса. Приятелите му застанаха от двете му страни. В окуляра се появи царската ладия. На борда ѝ като че ли се бе събрала цяла армия, десет пъти по-многобройна от екипажа на „Дъхът на Шу“. Забеляза стрелци с арбалети, три катапулта на носа, дузина огромни арбалети с размерите на оръдия.

„Дъхът на Шу“ отстъпваше не само по отношение на екипажа, но и на въоръжението.

На носа на ладията стояха две фигури — Кре и Хека. Докато Джейк ги оглеждаше, забеляза, че вещицата вдига рязко глава и вперва поглед право в него.

Той се напрягна, но не трепна, крепеше го омразата му към нея.

Хека измъкна от една гънка на расото си малката костена пръчка и я вдигна високо. Погали я с костеливата си ръка, завършваща със закривени остри нокти. Въпреки разстоянието Джейк добре виждаше кръвния камък на върха на пръчицата. Нещо капна от един от ноктите ѝ върху кристала. Не бе трудно да се досети какво е това. Нещо, което камъкът винаги бе жадувал.

Кръв.

От края на пръчицата заизлизаха дим и сенки. Вещицата се наведе напред и духна лекичко кристала, сякаш се опитваше да угаси свещ. От върха на вълшебната ѝ пръчка изскочи облак дим, който се разпадна, превърна се в безброй сенки и изчезна.

Джейк нямаше представа що за алхимия е това, но тя определено не вещаеше нищо добро. Той свали далекогледа.

Пиндор протегна ръка. Беше негов ред да го вземе.

— Толкова ли е зле, колкото изглежда?

— По-зле.

Пиндор надникна в далекогледа, сетне го подаде на Марика. Очевидно не искаше да гледа повече.

— Готови за завой на щирборда! — изрева Хор от мостика, без да изпуска кормилото. — По мой знак! Сега!

Заскърцаха макари и въжета, крилата промениха положението си и корабът се наклони надясно.

— Защо завиваме? — попита Джейк. — Това само ще ни забави!

Нефертити се надвеси над парапета и посочи пред кораба.

— Огнените гори. Никой не лети над тях. Трябва да ги заобиколим, за да достигнем Великия вятър.

Джейк не виждаше никаква опасност. Нещо повече, той не виждаше никакви гори. Земята пред тях бе покрита със скални образувания от бели на цвят кристали, нещо като гигантска версия на солните кристали, които бе наблюдавал в часовете по природни науки. Някои се издигаха на десетки метри във въздуха и отразяваха слънчевите лъчи.

Докато изучаваше необикновения пейзаж, видя, че въздухът над кристалните скали е замъглен и трепти от горещина. Към небето изневиделица се устреми огнен стълб, завъртя се като торнадо от пламъци, задържа се няколко секунди и се разпадна. Миг по-късно забеляза още два подобни огнени гейзера, като единият се издигна на същата височина, на която летеше и небесният им кораб.

Спомни си Опасната зона, отбелязана на картата с черепа, заобиколен от пламъци. Сега разбра защо се налага да заобиколят. Сведе поглед към необикновените скални образувания и проумя защо ги наричат *гора*. Огромните кристали, които стърчаха под най-различни ъгли от земята, наистина приличаха на разкривени дървета. На някои от по-ниските клони забеляза гроздове червеникави плодове.

— Тук берем огнени плодове — обясни му Нефертити и кимна към червените кратунки, които екипажът мятеше в корабната пещ. — Това е опасно занятие. Нужни са специални умения и уверена ръка. Ако откъснеш някой презрял плод или удариш един грозд в друг... *Бум!*

Джейк свали далекогледа и погледна пламъците, които бушуваха под балона и го изпълваха с топъл въздух.

— Легендите разказват, че някога тази гора била много по-голяма и по-гостоприемна, тъй като била засадена от великите магистри на Анкх Тави и те се грижели за нея. Но след като градът бил разрушен, била занемарена и се превърнала в непристъпно диво място, което в крайна сметка ще се самоунищожи. — Нов огнен стълб полетя към небето. — Накрая цялата гора ще изгори.

Разнесоха се викове на носа на кораба и привлякоха вниманието им напред. Далеч пред тях се изви черна буря: мощни димни вихри се издигнаха към облаците. Всички бяха наясно, че това природно явление не е с естествен произход.

Джейк си спомни, че преди броени минути Хека бе направила някаква магия и бе хвърлила мрачни сенки във вятъра. Семената ѝ явно бяха покълнали и родили нещо чудовищно. Но какво именно?

Пронизителен писък проряза разстоянието, разделящо двата небесни кораба. Хека крещеше, застанала на носа на царската ладия. Отразен от буреносните облаци, писъкът ѝ отекна, подет от хиляди гърла.

— Харпии! — изрева небесен капитан Хор.

Джейк вдигна далекогледа и го насочи към бурята.

Нагласи фокуса и видя, че капитанът е прав. Небето бе изпълнено от грозноватите тела на хиляди крилати зверове. Вещицата бе призовала ятото на харпийте от гнездата им в сянката на Великия вятър.

Как Марика бе нарекла вещицата?

Гракилска царица майка.

Джейк се взираше в бурята, която ги връхлиташе, буря, жадна за кръв. Хека — досущ като пчелна царица — бе призовала своя кошер на бой.

Джейк се обърна и видя, че царската ладия ги настига.

В очите на Пиндор проблесна страх, но това нямаше да му попречи да оцени подходящата за случая стратегия.

— Това е капан — заяви той — и ние ще попаднем право в него. Притиснали са ни до Огнените гори. Няма къде да избягаме. Смъртта е навсякъде около нас...

— А може би не — каза Джейк и се втурна към Хор. Останалите го последваха.

Небесният капитан, който бълваше команди към екипажа си, се намръщи при появата на Джейк.

— Какво искаш?

— Мисля, че открих начин да се измъкнем от този капан.

Хор се канеше да го отпрати, но Шадуф го призова да прояви търпение.

— Изслушай момчето.

Когато Джейк изложи идеята си, недоверието, изписано на лицето на капитана, отстъпи място на неподправен ужас.

— Това е чиста лудост! — заяви Хор.

Шадуф, който и без друго бе мъничко луд, се ухили.

Политор кимна:

— Може да проработи. И без друго нямаме кой знае колко варианти.

Останал малцинство, Хор огледа бордовете на кораба. От едната им страна се издигаха Огнените гори, отпред приближаваха харпиите, а царската ладия скъсяваше разстоянието отзад.

Най-накрая небесният капитан въздъхна и призна сериозността на положението. Пое дълбоко дъх и изрева на екипажа:

— Остър завой ляво на борд!

Всички небесни моряци се обърнаха към него, сякаш капитанът им бе полудял. В тази посока се издигаха Огнените гори.

— Чухте ме! По мой сигнал! Сега!

Екипажът се втурна да изпълни командата му и завъртя бясно манивелите. Въжетата се опънаха до скъсване и „Дъхът на Шу“ се завъртя рязко наляво около едното си крило. Всички приятели се вкопчиха в перилата. За миг се озоваха очи в очи с пустинята. Главата на Джейк се замая, зави му се свят.

После килът се изравни и светът се върна в хоризонталното си положение.

Шадуф посочи носа на кораба.

— Предлагам да отидете там. Това ще е най-безопасното място, докато летим над пламъците.

Джейк намери съвета му за разумен и каза:

— Да вървим.

Четиримата приятели слязоха по стъпалата на мостика и прекосиха палубата. Минаха покрай моряци, които търкаляха бъчва след бъчва огнени плодове с рубиненочервен цвят. Планът му трябваше да проработи, в противен случай корабът им бе обречен на гибел сред огнените пламъци.

За да успеят обаче, трябваше да развият колкото се може висока скорост.

— Готови за пикиране! — изрева Хор.

Джейк вървеше към носа, когато предната част на кораба се гмурна надолу и палубата под краката им силно се наклони. Той се плъзна към парапета и се вкопчи в него. Приятелите му се удариха в перилата от двете му страни.

Бученето на корабната пещ заглъхна и „Дъхът на Шу“ полетя надолу с наклонен напред нос. Джейк отново впери поглед в земята, която сякаш полетя срещу него. Вятърът рошеше косата му и пищеше в ушите му. Пясъчната пустиня под тях отстъпи място на гората от гигантски кристали.

— Изравнете! Сега! — изкрещя Хор.

Дървеният корпус изстена, възетата се изопнаха като струни на пиано и носът на кораба започна да се повдига.

Но бавно, прекалено бавно.

Земята летеше срещу им.

Пиндор замърмори под нос. Думите му прозвучаха едновременно като молитва и проклятие. Марика прегърна силно Джейк.

Най-сетне корабът се изравни и увисна едва на няколко метра над кристалната гора. Екипажът се стече на кърмата и започна да хвърля бъчва след бъчва от огнените плодове. Те падаха зад кораба и дърветата под тях започнаха да избухват в пламъци. Не след дълго гората от пламъци изпълни целия хоризонт и се превърна в огнена стена.

Горещината облъхна кораба като дъха на дракон.

Джейк успя да види как царската ладия обръща рязко назад, прогонена от пламтящите кристални дървета. Ордата харпии се рееше високо над дима и топлината и не смееше да се спусне по-надолу.

— Получи се! — извика Пиндор.

Нефертити злорадстваше:

— Доста време ще им отнеме да заобиколят Огнените гори. Дотогава ще стигнем Великия вятър много преди тях.

Джейк не споделяше нейната увереност. Вдигна далекогледа и го насочи към пламъците. Ръката му не трепваше, докато проследяваше с поглед оттеглящата се ладия. Между катапултите тичаха черни фигури, сетне ладията се завъртя с нос към гората.

О-хо!

— Обстрелват ни! — извика Джейк, без да отлепя око от далекогледа.

— Разстоянието е прекалено голямо — каза Пиндор. Звучеше изненадан от отчаянието в гласа на Джейк. — Никога няма да ни уцелят.

Врагът обаче бе на друго мнение. Задействаха катапулта, който запрати огромна канара към техния кораб. Сетне дойде ред на втория катапулт, на третия.

Джейк свали далекогледа и устреми взор към пламъците. Първата канара прониза огнената стена и прелетя високо, много високо над тях. Пиндор беше прав. Приличаше на прощален изстрел. Канарата мина над главите им и се разби в гората пред тях.

При удара обаче избухнаха огромни пламъци, които извиха огнени спирали към небето.

Екипажът нададе викове на изненада.

Джейк знаеше, че Кре не би стрелял току-така подире им. Преследвачите им не се нуждаеха от кой знае каква точност. Особено след като „Дъхът на Шу“ летеше над огромно буре с барут.

Вторият и третият изстрел също поразиха гората пред тях, вдигнаха нови пламъци във въздуха и подпалиха съседните дървета. В резултат на тази верижна реакция огнената буря обхвана нови и нови площи.

Хор извика:

— Надолу! Надолу!

Сърцето на Джейк ускори ритъма си от изненада. *Надолу?* Защо не опитат да се издигнат над пламъците?

Проумя плана на капитана, но едва след като носът на кораба се гмурна отново. Никога нямаше да успеят да преминат през огнената буря. Единствената им надежда за оцеляване изискваше да увеличат скоростта, да полетят право напред и да разчитат на късмета си.

Нямаше време да се спуснат в трюма, затова Джейк извика на приятелите си:

— Залегнете!

Той се хвърли върху Марика и я притисна здраво към земята. Пиндор прикова Нефертити към палубата. Ба'чук намери прикритие зад редица бъчви, завързани с въже.

Когато корабът се блъсна в огнената стена, Джейк вече лежеше на палубата, покрил телата им с наметалото, което притискаше над главите им. Марика потърси ръката му. Притиснаха се здраво един към друг. Светът около тях пламна в ярка светлина и опари очите им. Взривът дойде с оглушителен шум, а непоносимата горещина заплашваше да ги опече на палубата.

Джейк затаи дъх, тъй като се опасяваше, че топлият въздух ще свари дробовете му.

В този миг го обгърна мрак.

До слуха му достигнаха виковете на екипажа. Той отметна наметалото и се изправи на крака. Бяха преминали през огнената буря.

Корабът обаче не се бе отгървал така лесно. На места по палубата танцуваха пламъци и екипажът се хвърли да ги гаси. Това обаче бе най-малкият им проблем. Корабът им се бе килнал на едната си страна. Бърз поглед през перилата бе достатъчен, за да разкрие причината — каучуковото покритие на едното крило се бе разтопило и от него бе останал само скелетът му, направен от огромни кости.

Политор изскочи от долната палуба, а от люка излязоха гъсти облаци дим. Механикът се строполи на палубата и се закашля тежко.

Силно съскане прикова погледите им нагоре.

Въздухът напускаше балона с все по-голяма скорост и върху палубата заваляха парчета разтопен каучук.

Джейк наблюдаваше как балонът започва да се къса с пукот и миг по-късно се разпадна.

Хор извика от кърмата:

— Падаме!

Предупреждението му беше излишно.

25.

АВАРИЙНО КАЦАНЕ

Небесният кораб издаде последно дихание, когато балонът му изчезна в пламъци. Джейк приклекна редом с останалите на палубата. Всички се свиха в очакване на сблъсъка.

Хор полагаше сетни усилия да накара горящия кораб да прелети колкото се може по-голямо разстояние. Политор вършеше чудеса с помощта на оцелялото крило, за да превърне смъртоносното им падане в дълго пикиране. Джейк видя, че напуснаха пределите на Огнените гори, но това съвсем не означаваше, че опасността е отминала.

Пред тях изникнаха надиплените пясъчни дюни на пустинята. На техния фон човек лесно можеше да си представи, че небесният кораб е най-обикновен плавателен съд, който се носи сред бурното море. След миг килът остърга първата дюна. Целият кораб се разтресе, всички изпопадаха и се затъркаляха по палубата. „Дъхът на Шу“ обаче отново се издигна във въздуха, полетя напред, плъзна се върху друга дюна, сетне остърга още една, и още една... Скоростта му падаше, но въпреки това продължаваше да лети бързо.

— Готови за сблъсък! — извика Хор.

Следващият удар разпори корпуса на кораба и остави след себе си диря от счупени дъски и разкъсани тръстикови въжета. Джейк прелетя цял метър върху палубата — за миг дори увисна във въздуха досущ като кораба — след което се строполи.

— Дръжте се! — изрева Хор, който продължаваше да върти безстрашно руля, докато „Дъхът на Шу“ се удари в следващата пясъчна дюна. Корабът подскочи и се наклони назад толкова силно, че всички се затъркаляха към кърмата. Носът се устреми към небето, заплашвайки да ги преобърне. Небесното возило застърга пясъка, нададе последен стон и спря намясто.

— Напуснете кораба! — извика Хор.

Не беше нужно да подканя екипажа си втори път. Всички наскочаха през борда право върху пясъка, сетне тръгнаха към хребета

на дюната. Никой не искаше да поеме риска корабът да се претърколи върху главата му.

Когато изкачи върха на дюната, Джейк се събра отново със своите приятели. Марика и Ба'чук изглеждаха уплашени, но не бяха ранени. Нефертити подкрепяше Пиндор, който бе ударил силно главата си. Над едната му вежда изникваше цицина с големината на гъше яйце.

— Не беше нужно да ме прикриваш! — укоряваше го Нефертити.

— Не можех да позволя онази бъчва да те удари — отвърна замаяно Пиндор и се отпусна внезапно на земята.

Нефертити му се намръщи и постави юмрук на кръста си. Но преди да му обърне гръб, го погали по главата, сякаш поощряваше любимото си кученце. Когато се извърна, в ъгълчетата на устните ѝ танцуваше усмивка.

Марика дойде при Джейк.

— Историята се повтаря — каза тя.

Той вдигна въпросително вежда.

Момичето посочи с ръка дюните:

— Озовахме се сред пустинята... нали така започна цялото това пътешествие?

Помъчи се да се усмихне, но Джейк прочете в изражението ѝ страх.

— Ще се оправим — опита се да я успокои, макар обстоятелствата да не подкрепяха думите му. — Хайде!

Той последва Нефертити, която се присъедини към Хор и Шадуф. Край тях стоеше Политор и се взираше в кораба. Изглеждаше натъжен, сякаш бе загубил близък приятел.

— Какво ще правим сега? — попита Джейк.

Шадуф вдигна рамене.

— Няма да полетим, освен ако не ни пораснат крила.

— Разполагаме със сериозна преднина пред силите на Кре — каза Хор. — А и Анкх Тави се намира на един преход оттук.

— Но пътят дотам е осеян с опасности. — Нефертити обхождаше района с поглед. Принцесата отново се бе превърнала в ловец. — За да достигнем Великия вятър, трябва да преминем през Процепите и то пеша.

— Какво представляват тези Процепи? — попита Джейк.

Нефертити му посочи хълмистото море от пясък. На километър-два пред тях се издигаха назъбени черни скали. Изглеждаха така, сякаш някой бе начупил с гигантски чук цяла планина от асфалт.

Нефертити кимна към изпепеления от слънцето пейзаж:

— Прощепите са лабиринт от скали, пясък и сенки. Много лесно е да се загубиш там. Още по-лесно е да загинеш. Най-различни пустинни създания намират спасение от слънцето в дебелия сянка на скалите.

Шадуф изглеждаше разтревожен.

— И това не е най-лошото.

Марика пристъпи към Джейк и попита:

— Защо?

— Прощепите достигат почти до Великия вятър. Лежат в сянката на Анкх Тави. Именно от тази сянка трябва да се боиш най-много. Защото в нея се крият същества, подобни на харпиите, които не биха оцелели на друго място.

Нефертити въздъхна демонстративно.

— Това са само приказки.

Марика погледна Джейк. Не една и две *приказки* бяха оживели пред очите им. Въпреки това в нейните той прочете решимост. Каквито и опасности да ги очакваха, нямаха друг избор, освен да стигнат до Анкх Тави.

Джейк се обърна към останалите:

— Какво чакаме?

Половин час след като напуснаха разбития кораб, бяха успели да изминат два километра през пустинята. Краката им потъваха в пясъка и това забавяше темпото им.

Слънцето изгаряше всяко кътче незащитена от дрехи кожа. В момента Ра се издигаше на западния хоризонт и отказваше да залезе, сякаш за да им се присмее. Цялото тяло на Джейк беше плувнало в пот. Краката започваха да го болят от непрестанната борба с пясъка.

Поне разполагаха с достатъчно вода, взета от останките на круширания кораб. Бяха взели и оръжия, както и куп неща, необходими за оцеляването им в пустинята — наметала, палатки, ловни приспособления, готварски принадлежности. Кой можеше да каже колко дълго ще останат в пустинята?

Докато Джейк крачеше към следващата дюна, почувства, че пясъкът се променя, става по-твърд и по-лесен за ходене. Неспирното *шляп-шляп* се превърна в *хрус-хрус*, сякаш стъпваха по плаж, застлан със счупени черупки от раковини.

Присви очи, за да ги предпази от блясъка, наведе се и гребна шепа пясък, след което го остави да изтече между пръстите си. Зрънцата не бяха по-едри от фин барут. В шепата му останаха само светли парченца с различна големина и форма.

— Кости — обясни Нефертити, забелязала интереса му към пясъка. — Излъскани от вятъра, смлени от пясъка.

Ужасен, Джейк захвърли парченцата кости и изтри дланта в ризата си. Когато изкачиха и тази дюна, зърнаха черните скали на Процепите да се издигат на стотина метра пред тях.

Спуснаха се по склона и видяха, че в тях с празните си очни кухини се взират избелени от слънцето черепи, някои с големината на цяла канара. Прекосяваха огромно гробище. Разпилените наоколо ребра образуваха сводести катедрали или миниатюрни затворнически килии. Гръбначни стълбове на различни животни се виеха като змии край пътя им. Мястото беше златна мина за всеки търсач на фосили от палеолита, но при вида му Джейк го побиха тръпки.

— Защо са толкова много? — попита Марика.

Нефертити сви рамене.

— Някои от тези създания са били домъкнати от по-дребни хищници, които ловуват в Процепите. Други трупове обаче са били прекалено големи, за да влязат в тесните коридори между скалите, затова са били оставени да изгният тук. — Тя посочи с ръка полето от кости. — Много животни са дошли сами и са умрели, тъй като не са могли да изкачат скалите.

— А защо идват тук? — попита Джейк и се намръщи при вида на непокътнатия скелет на птеродактил, чиито разперени крила бяха запазени в идеално състояние.

Шадуф пристъпи напред, заслушан в разговора им.

— Никой не знае със сигурност. Повечето вярват, че са привлечени от руините на Анкх Тави. Както вече казах, сянката, която този необикновен град хвърля, е мощна и необикновена.

Най-сетне достигнаха подножието на скалите. Те се издигаха почти отвесно и само тук-таме в тях се виждаха пукнатини или

каньони. Откъм пустинята черните канари приличаха на непреодолима бариера.

— Казвате, че тук има проход? — попита Пиндор, без да прикрие съмнението в гласа си.

— Ако успеем да го намерим — отвърна Нефертити.

— Каньоните се вият във всички посоки, спускат се, изкачват се, пресичат се дори. Едни завършват без изход пред някоя огромна скала, други — с бездънна пропаст.

— Минавал съм през тях — увери ги Шадуф, — когато търсех кристали и камъни, които бурята е изхвърлила тук от Анкх Тави.

Поведе цялата група към най-големия каньон, прорязал скалите. През него би могъл да мине дори слон. Скоро обаче той се стесни и над главите им се показваше съвсем тънка ивица небе. Шадуф взе няколко зрънца и ги остави да се търкулнат между пръстите си, като наблюдаваше накъде ще ги отнесе лекият бриз, който духаше в каньона.

— Трябва да следваме дъха на Великия вятър — обясни той. — Той духа право през Процепите. Ще ни показва верния път.

Започнаха да се спускат по пресъхнало речно корито, което се виеше между надвисналите скали. Групата им наброяваше трийсетина мъже и жени, смесица от моряци на Хор и бунтовници на Джер. Мнозина куцаха, други носеха превръзки. Всички обаче държаха оръжия в ръце.

— Не се отдалечавайте един от друг — предупреди ги Шадуф. — Ако кривнете дори няколко стъпки встрани, лесно можете да се изгубите. Хищниците, които се крият в Процепите, може да се страхуват от нас, защото сме многобройни, но ако ви сварят сами...

Не бе необходимо да довършва изречението си. Джейк сведе поглед надолу, където няколко миниатюрни парченца кост се бяха заплели във връзките на ботите му.

На местата, където каньонът се стесняваше, трябваше да вървят в редица по двама. Далеч пред тях небето се превърна в съвсем тънка синя цепнатица. Сенките станаха по-плътни. Беше почти студено след жегата в откритата пустиня, но вместо да ги освежи, този хлад носеше със себе си някаква заплаха, досущ като студа и влагата, излъчвани от току-що изкопан гроб. Небрежните разговори бързо секнаха.

Когато навлязоха във вътрешността на каньона, откриха, че той се разклонява на няколко ръкава. Чичото на Нефертити спираше на всеки кръстопът, проверяваше с помощта на шепя пясък дали са на прав път, сетне ги повеждаше напред. Не след дълго други каньони започнаха да пресичат техния — изкачваха се нагоре или потъваха под земята, където се превръщаха в тунели.

Когато слънцето се скри зад хоризонта, в каньона настъпи нощ. Неколцина от тях бяха взели дълги прави кости от гробището и ги бяха превърнали във факли, привързвайки огнени плодове в единия им край. Джейк също взе една факла. Забеляза, че близо до дръжката на плода бяха пробити миниатюрни дупчици, за да насочат пламъците нагоре. Задържа факлата си високо горе и закрачи след Шадуф, Политор и Хор. Приятелите му вървяха до него.

— Едва ли е далече — каза Шадуф, когато спряха на кръстопът, пресечен от пет каньона, но в гласа му не прозвуча кой знае каква увереност.

Зад тях настана суматоха. Нефертити, която вървеше в ариергарда, се втурна към челото на колоната. Задъхана, тя отметна качулката на ловните си одежди.

— Следят ни — обяви принцесата. — Чух съскане и драскане по скали. Идва от различни посоки.

Сякаш в потвърждение на думите ѝ от един каньон *пред* тях долетя шум от свличащи се камъни. От друг каньон пък се разнесе кашляне на животно.

— Не каза ли, че хищниците не биха нападнали толкова голяма група? — попита Пиндор.

Шадуф сви рамене.

— Обикновено не го правят. Нещо трябва да ги е подразнило или възбудило. Или пък са много гладни.

Това определено не бяха думите, които Пиндор искаше да чуе. Джейк също не остана очарован от тях.

— Какво ще правим? — попита Марика.

Нефертити и Шадуф ѝ отвърнаха едновременно, макар отговорите им да бяха коренно противоположни.

— Ще се бием — обяви принцесата и вдигна копието си.

— Ще бягаме — заяви чичо ѝ и посочи напред.

Оказа се, че решението не зависи от тях.

Джейк видя нечия сянка да се стрелва в каньона пред тях. Нямахше да я забележи, ако точно в този момент не гледаше през пламъците на факлата си. Завъртя се, огледа се, но не можа да открие на кого принадлежи сянката.

Дали пък не му се бе привидяло?

Преди да отсъди, от всички посоки се разнесе чуруликане досущ като на пойни птички. От околните ниши, тунели и каньони наизскачаха динозаври. Те тичаха на два крака, съскаха, блъскаха се един друг. От задната част на глезена на всеки от тях стърчеше закривен сърповиден нокът.

Джейк не можеше да ги сбърка, все едно бяха негови стари приятели.

Велосираптори.

Тези хищни динозаври обаче бяха измършавели от глад и осакатени от битки, бледо подобие на глутницата, нападнала ги в Дешрет. Имаше и още една разлика — в погледите на тези раптори искреше злоба и коварство. Шадуф ги бе предупредил, че създанията, които живеят в сянката на Анкх Тави се различават от останалите.

Започна хаотична битка. Първоначално Джейк и приятелите му бяха притиснати към една стена, но народът на Дешрет бе водил подобни битки векове наред. Копията, мечовете и сопите отблъснаха първата атака.

От друг каньон долетя силен рев. Някой даваше воля на гнева си. Тежки стъпки започнаха да приближават в тяхната посока.

Велосирапторите се разбягаха като ято уплашени птици.

Нефертити и Шадуф се спогледаха. Този път бяха на едно мнение.

— Бягайте! — извикаха едновременно.

За нещастие, не уточниха *накъде*.

Групата им се пръсна във всички посоки. Джейк хукна след Нефертити и Марика, без да изпуска факлата от ръка. Ба'чук и Пиндор тичаха след него.

Джейк усети странен повей на вятър, нещо прелетя току над главата му. Стресна се, отскочи встрани, където очакваше да стъпи на скала, но намери само сянка и... дълбока яма. Падна с главата напред и се плъзна по стръмен улей. Падането му причини свличане на камъни и пясък.

— Джейк! — извика Марика.

Останал без дъх, той се приземи в нещо като пещера, където се плъзна по застланото с пясък дъно. Изправи се бързо на крака. Не бе изпуснал факела си и го насочи към отвора на ямата. Високо над себе си видя надвесено лице.

— Марика!

— Добре ли си? — извика тя.

Той опипа тялото си. Всичките му крайници бяха по местата си.

— Да! Но не мога да се покатеря обратно. Прекалено е стръмно!

— Ще намерим въже — извика Пиндор.

За нещастие, виковете им не останаха нечути. Някъде отгоре отекна силен рев. Идваше отблизо и се приближаваше.

— Вървете! — извика им Джейк. — Ще намеря начин да ви настигна!

За да бъде сигурен, че приятелите му няма да останат край ямата и да се опитат да го спасят, той тръгна към мрачния тунел, който откри в единия край на пещерата. Протегна факела напред, освети пътя си и навлезе в него.

Надяваше се да открие проход, който да го изведе нагоре, но подземната галерия, по която беше поел, се спускаше все по-надолу. Всяка нова крачка го караше да се облива в пот. Напрегна слух, за да долови и най-слабия признак за опасност, и най-лекия звук, който да му подсказва накъде са поели приятелите му.

Не след дълго тунелът се раздели. Единият ръкав слизаше надолу, но другият се изкачваше нагоре.

Най-последно!

Тъкмо пое нагоре, когато нещо избръмча и го стресна. Нещо прелетя покрай ухото му. Джейк се обърна, но не забеляза нищо. Сякаш бе затворен заедно с комар в тъмна стая.

Поклати глава и продължи.

Насекомото отново го нападна.

— Стига вече! — извика Джейк и размаха факлата. Протегна я напред и закри с наведена глава.

Стигна до поредния завой, където две огромни очи отразиха светлината на пламъка. Нещо изпръхтя и изпрати зловонен повей към Джейк. Сетне изрева, разроши косата му и едва не угаси факела му.

Джейк се обърна и хукна.

Последва го тежко топуркане на огромни крака — отначало беше бавно, но бързо набра скорост. Изрева повторно и дъхът му отново облъхна Джейк.

Когато стигна кръстопътя, момчето сви по тунела, който слизаше надолу. Нямаше представа къде ще го отведе, но не смееше да спре. Докато тичаше, над рамото му се разнесе познато жужене, което отмина напред, сякаш насекомото му сочеше пътя.

Каквато и животинка да му досаждаше, тя очевидно продължаваше да го следва. През главата му премина необичайна мисъл, когато си спомни как това създание се бе втурнало към него преди малко. Дали не се бе опитало да го предупреди да не влиза в другия тунел?

Ревът на огромното животно, което го преследваше, ангажира цялото му внимание.

Джейк хукна още по-бързо и достигна края на прохода. Той отвеждаше до друга пещера. Добре, че не бе попаднал в някой задънен. В другия край на пещерната зала имаше тунел, който водеше нагоре. Джейк усети свежия бриз, долитащ оттам, дъхът на Великия вятър. Това трябва да бе пътят към повърхността.

За нещастие, между него и тунелът се намираше цяла глутница раптори. Явно бе попаднал в едно от гнездата им. Десетки очи, в които проблясваше хищен глад, се впериха в Джейк.

Той отстъпи крачка назад.

Този път май се беше озовал в задънена улица.

26.

ПРОРОЧЕСТВОТО НА ЛУПИ ПИНИ

Когато велосирапторите хукнаха към него, Джейк отстъпи назад и опря гръб в стената. Динозаврите разтвориха паст в хищна усмивка, разкривайки остри зъби, които можеха да го разкъсат за миг. Един раптор вдигна нос и подуши въздуха, след което наклони глава първо на едната, после на другата страна.

Джейк вдигна факела, който бе единственото му оръжие.

Или почти.

В раницата си още носеше зеления кристал, но докато се обърне да го извади, рапторите щяха вече да са му се нахвърлили. От друга страна, едва ли щеше да се справи с такъв многоброен противник без помощта на камъка, макар докосването му да го бе омаломощило предния път.

Ръката му затрепери и тогава отново чу познатото жужене над главата си.

Вдигна поглед и видя на две-три педи от носа му да кръжи крилата змия, която въртеше и извиваше тялото си във въздуха. Беше дълга около метър, тялото ѝ бе по-тънко от градински маркуч, а шарките по гърба ѝ светеха в искрящо зелено. Крилата ѝ, наподобяващи мембрани, трептяха във въздуха. Главата ѝ бе малка, с формата на диамант, а зад нея бе разположена клиновидна качулка. Крилатата змия съскаше по посока на рапторите, оголвайки закривения си зъб.

За миг — може би заради трептенето на факела — на Джейк му се стори, че необикновеното създание мени формата си. Сетне то се втурна напред и полетя сред рапторите. Хищниците се завъртяха, заподскачаха, затракаха с челюсти, опитвайки се да го хванат и съвсем забравиха за Джейк.

Като че ли се опитва да ме предпази...

В тунела зад гърба му отекна гръмогласен рев.

Този път рапторите не се разбягаха, тъй като бяха увлечени в лова си.

Джейк отлетя встрани, когато в отвора на пещерата се пъкна динозавърска глава с размерите на бъчва за бира. Титанозавър. Подобно на останалите динозаври тук, и той бе дегенерирал и туловището му бе толкова слабо, че му позволяваше да се промъква в по-широките тунели.

Стрелна с поглед Джейк, но — досущ като рапторите — насочи вниманието си към крилатата змия. Изцрака със зъби като питбул, когато летящото създание се стрелна под носа му.

Един от рапторите подскочи в напразен опит да улови летящата змия, но вместо това сам се превърна в плячка. Огромните остри зъби на титанозавъра се забиха в задния му крак. Огромният хищник отметна рязко глава назад и запрати велосираптора в стената.

Уплашен да не се окаже следващата жертва на титанозавъра, Джейк угаси факела и приклепна. Свали раницата си от рамо и пъкна ръка в нея. Потните му пръсти напипаха кристала и той го извади с разтуптяно сърце. Нуждаеше се от кръв, за да го събуди. Възнамеряваше да разкъса превръзката на порязаната си длан, но щом ръката му докосна гладката повърхност на изумруда, силите му се стопиха и камъкът му се стори десет пъти по-тежък от обичайното.

Едва не падна по лице от изненада, но успя да се подпре с другата си ръка. Явно не само кръвта събуждаше необикновените свойства на камъка. Джейк го завъртя във влажната си длан и разбра.

Кръвта бе солена. Потта също.

Пронизително писукане привлече вниманието му отново към пещерата.

Един от рапторите бе успял да ухапе крилатата змия за върха на опашката ѝ. Дребното създание правеше напразни опити да се освободи, махаше трескаво с крила и извиваше тялото си във въздуха.

Глутницата раптори се скупчи около плячката си.

Крилатата змия се бе опитала да го защити, затова Джейк трябваше да ѝ върне услугата.

— Хей! — извика той. — Намерете си някого с вашите размери!

Прозвуча глупаво, но свърши работа.

Рапторите извърнаха погледи към него. Крилатата змия се възползва от разсейването им, измъкна се от ухапката и полетя нагоре.

Джейк последва примера на Хека и удари кристала в земята. От камъка под краката му тръгна вълна, която заля пещерата във всички

посоки. Където докоснеше плът, тя посивяваше и мумифицираше за секунди. Сетне дори костите се превръщаха в прах.

След броени секунди в пещерата не остана нито едно живо същество, ако не броим Джейк и крилатата змия, която се рееше във въздуха. Летящото създание се върна назад, спусна се надолу и направи няколко кръгчета около зеления кристал. Изглеждаше омагьосано от блясъка му..., а може би от собственото си отражение в гладката му повърхност.

— Внимавай — предупреди го Джейк. — Не би искал да го докоснеш.

Прибра камъка в раницата си и огледа по-добре летящото зверче. Забеляза по-малките крила, разположени в края на опашката му, бодлите по качулката му, които приличаха на миниатюрни перца. Странно, но създанието му се струваше познато, а това беше невъзможно.

И тогава си спомни.

Бе зърнал подобно животно, изобразено на металния поднос в пирамидата на фараона: крилата змия, захапала собствената си опашка. Как я бе нарекъл Шадуф?

Уислинг.

Зверчето дишаше тежко, раздвоеното му езиче се стрелкаше напред-назад. Несъмнено бе изтощено от трескавия полет. Миниатюрните му очички, досущ като кристали, се взираха изпитателно в лицето на Джейк. Летящата змия изви глава настрана, тялото ѝ се изви във формата на въпросителен знак.

— И аз искам да ти задам много въпроси — каза тихо Джейк и внимателно вдигна ръка. Уислингът изсъска, спусна се и го ухапа, забивайки зъбите си дълбоко в пръста на Джейк. Сетне изчезна. Буквално. Секунда преди това беше там, сетне изчезна.

— Къде...?

Джейк се огледа и тръсна ръка, от която паднаха няколко капки кръв. Дали змията не бе отровна? Той изстиска още няколко капки, но не усети нито паренето, нито пробождането, характерни за действието на токсини.

— Извинявай! — извика Джейк.

В този миг нещо стегна гърлото му. Летящата змия се появи изневиделица и се уви около врата му. Джейк едва се сдържа да не сграбчи зверчето с пръсти и да не го откъсне от врата си, но чу познатото жужене на крила, които гъделичкаха лявото му ухо. Пред очите му изникна дребничкото лице на крилата змия; беше достатъчно близо да близне клепачите му с тънкото си езиче.

Джейк замръзна като истукан, страхуваше се да направи дори най-леко движение.

Летящата змия отърка глава в бузата му, сетне отхлаби примката около врата на Джейк. Прибра крила и се отпусна спокойно.

— Добре... — прошепна той. — Изглежда, че ще си правим компания.

Вдигна раницата и факела много предпазливо. Запъти се към тунела в далечния край и пое по стръмния наклон. Усещаше свежия полъх на бриза, но на няколко пъти се натъкваше на кръстопътища. Поемеше ли в грешна посока, примката около врата му се стягаше. Това му бе достатъчно и той следваше напътствията на крилатата змия.

След петнайсетминутен преход, се измъкна от подземния мрак и се озова под ярко осветеното нощно небе. Слънцето бе залязло, но далеч на запад хоризонтът още розовееше.

— Джейк!

Обърна се и видя Марика да тича към него. Пиндор и Ба'чук я следваха по петите. Той отстъпи назад, тъй като не знаеше как ще реагира уислингът. Летящата змия разви снага от врата му, изсъска и полетя към небето. Джейк изви глава, за да проследи полета ѝ, но тя беше изчезнала в мрака. Докосна врата си — чувстваше се необичайно гол, както и необичайно разочарован.

В този миг приятелите му се хвърлиха да го прегръщат.

— Ти си жив! Успя да се измъкнеш! — извика Пиндор.

Джейк продължи да гледа нагоре.

— Видяхте ли...? — Той завъртя ръка и я изпъна нагоре, имитирайки движенията на уислинга.

— Какво? — попита Марика.

Ба'чук го изгледа разтревожено, сякаш Джейк бе изгубил ума си.

Джейк въздъхна. Може би наистина си бе изгубил ума. И без друго нямаше да му повярват.

Приятелите му го прегърнаха и го отведоха зад голяма канара, където се бяха събрали останалите. Джейк мигом забеляза две неща. Групата, насядала в пясъка, бе доста по-малобройна. Мнозина не бяха успели да преминат Процепите. Отсъствието на един човек му направи особено впечатление. Не видя високата едра фигура на небесен капитан Хор. Политор бе застанал встрани от останалите, навел глава и потънал в скръб.

Толкова много смърт, за да стигна до това място.

С натежало от скръб сърце Джейк се обърна към следващото нещо, привлякло вниманието му. Всъщност нямаше начин да не го забележи.

Пустинята свършваше на петдесетина метра пред тях. Там се издигаше огромна мрачна буря, която образуваше завихрена стена от пясък, устремила се към току-що изгредите на небосвода звезди. Този чудовищен ураган изхвърляше пясъчинки, които се забиваха в лицето и очите на Джейк. Огромна светкавица проряза мълчаливо пясъчната буря и проблесна като ярък зрелищен фойерверк.

Джейк знаеше, че пясъчните бури обикновено са заредени със статично електричество, но не бе предполагал, че то може да достигне такива мащаби. И той си бе въобразявал, че ще успее да премине през подобна буря? Чиста лудост!

Обърна се и видя Политор, паднал на колене, покрил лицето си с длани, потънал в скръб. Това бе отговорът. Много хора бяха изгубили живота си. Нямаше право да се откаже точно сега.

Въпреки това бе изпаднал в отчаяние.

— Може би ще искате да видите това — извика им Шадуф. — Все пак е свързано с вас.

Джейк с радост загърби бурята. Шадуф и Нефертити бяха застанали пред отвесна скала, същата, която бяха заобиколили преди малко. Старецът освети с факела си скалната повърхност.

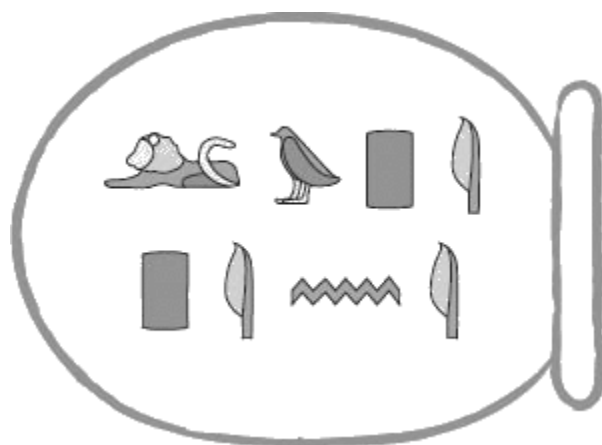
Водени от любопитство, Джейк и приятелите му се присъединиха към принцесата и чичо ѝ. На светлината на факела проблясваха няколко реда йероглифи, издялани в камъка. Не бяха украсени, нито запълнени с боя, затова изглеждаха груби, изписани много набързо. Въпреки това, йероглифите излъчваха някаква семпла елегантност, която допадна на Джейк. Неясно защо очите му плунаха в сълзи.

Почувства се глупаво, затова ги изтри с ръка, но не бе в състояние да се отърси от чувството за тежка загуба. Тъгата го връхлетя внезапно. Той поклати глава. Част от него отказваше да приеме смъртта на Кейди. Беше се опитвал да я потисне, да я изтика на заден план, изместена от друга мисъл — за убийството на онази отвратителна вещица, но напразно.

Шадуф вдигна факела си.

— Тук е записано пророчеството на Лупи Пини.

Джейк пристъпи напред. Доста бе слушал за това пророчество и искаше да го види по-отблизо. Светлината на факела озари красива елипсовидна фигура.

Египтяните използваха подобни йероглифи, затворени в елипсовидни пръстени, за да изписват имена на фараони, царици и богове. В случая пръстенът очертаваше името на човека, записал това пророчество.

Шадуф прокара факела си по протежение на йероглифите и пред написаното.

— Пророчеството гласи: „От Калипсос ще пристигне малка група странници. Когато денят изгрее, великата буря ще спре и пред всички народи на Дешрет ще се разкрийт нови светове.“

Шадуф ги погледна с навлажнени очи:

— Заради това пророчество толкова много хора проляха кръвта си, не само заради свободата, но и заради надеждата да построят нов свят.

Зърнал влагата в очите на стареца, Джейк се засрами от моментното отчаяние, в което бе изпаднал. Тези хора бяха чакали толкова дълго. Нямаше право да ги подведе.

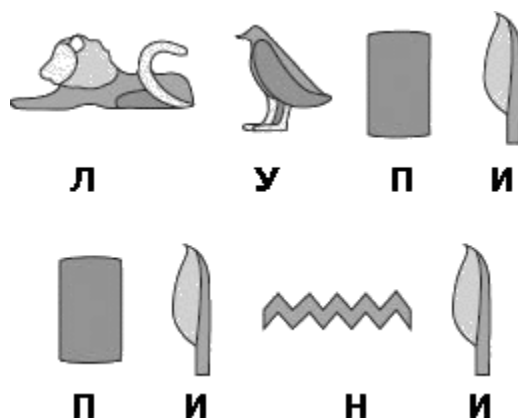
— Но кой е написал това? — попита Марика. — Откъде сме сигурни, че става въпрос за нас?

— Може някой луд просто да е драскал по камъка — съгласи се Пиндор.

Ба'чук погледна Джейк, сякаш очакваше да им отговори, да им обясни защо трябва да рискуват живота си в опит да прекосят бурята заради думите на някой отдавна мъртъв прорицател.

Та аз не знам нищо за това пророчество!

Джейк се вгледа в йероглифите, затворени в елипсовидната рамка. Преведе си наум буквите, общо осем на брой, записани на два реда.

Той поклати глава. Написаното потвърждаваше думите на Шадуф. Пророчеството на Лупи Пини. Но то не означаваше нищо за него. Понечи да се обърне, когато забеляза, че всички йероглифни фигури — лъв, пъдпъдък, тръстика — са обърнати *наляво*. Това

прикова вниманието му. Огледа ги по-внимателно и се почеса по главата. Посоката, в която бяха обърнати изображенията, обикновено указваше начина, по който да бъдат прочетени. Този принцип обаче се променяше с времето. В епохата на Новото царство египтяните разчитали йероглифите от горе на долу, но по време на Старото царство правели точно обратното.

Ако това пророчество наистина е било издълбано в скалата още преди векове, може би името трябваше да се прочете отдолу нагоре. Той обърна наум реда на буквите.

П И Н И
Л У П И

Джейк произнесе името с разтреперан глас:

— Пини Лупи.

Марика сбърчи чело, доловила нарастващата му болка.

— Какво?

Той задиша тежко, сякаш в дробовите му не бе останала нито глътка въздух.

— Не са прочели правилно името. Древноегипетската азбука не е имала букви за звуците Е и О. Затова съвременните египтолози често заменят тези букви с йероглифите за И и У.

— Не разбирам — каза Пиндор. — Какво означава това?

Всичко!

Джейк замени наум сгрешените букви с правилните — превърна И в Е, а У в О, и получи:

П Е Н И Е
Л У П И Е
О Е

След като приключи, прошепна името на пророка, изписал тези слова:

— Пене Лопе.

Сега разбра защо йероглифите го бяха поразили толкова дълбоко, бяха му въздействали така емоционално. Това нямаше нищо общо с Кейди. Откакто се помнеше, обичаше да се рови в стари дневници на археологически разкопки, водени от майка му и изпълнени с рисунки,

скици и илюстрации. Подсъзнателно бе разпознал стила ѝ, начина ѝ на рисуване, на писане. На разума му бе необходимо доста повече време, за да осмисли видяното.

— П-п-пенелопе — заекна Джейк, — е името на майка ми. Тя е написала това послание.

Нямаше сили да погледне смаяните им лица, затова обърна поглед към бурята. Над пустинята се бе спуснала същинската нощ. В мрака проблясваха мълнии, които заслепяваха като светкавица на фотоапарат, прорязваха бурята и чезнеха в нея.

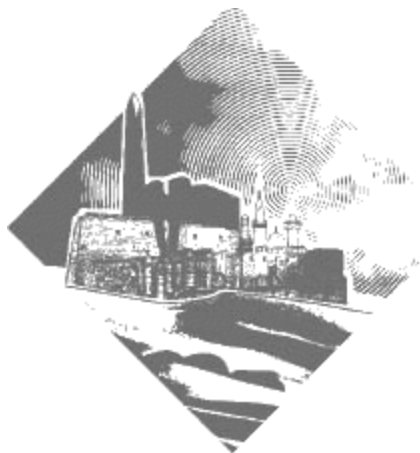
Джейк се загледа в дивия танц на светкавиците, озаряващи дълбините на пясъчната вихрушка. За миг дълбоко в сърцето на бурята се появиха призрачните очертания на кули и сгради.

Анкх Тави.

Знаеше, че трябва да достигне този изгубен град.

Не заради свободата или заради отмъщението.

А защото такава бе желанието на майка му.

КЛЮЧЪТ НА ВРЕМЕТО

— Трябва да тръгна сам — заяви Джейк.

Всички бяха застанали на петдесетина крачки от пясъчната вихрушка. Проблясваха светкавици и осветяваха нощта, а поривите на вятъра сякаш ги удряха с безброй камшици от пясъчинки. Бяха нахлупили качулките на наметалата си и се бяха обърнали с гръб към бурята, за да защитят очите и кожата си.

— Не можеш да преодолееш сам тези ветрове — възрази Марика.

Джейк вдигна джобния часовник.

— Не сме сигурни дали това ще ни осигури безпрепятствено преминаване.

— Би трябвало — каза Шадуф. — Искам да опитам. Аз съм стар. А ти си млад.

Джейк поклати глава. Това бе часовникът на неговия баща. Той бе единственият оцелял представител на семейство Ренсъм и негов дълг бе да опита. Според легендата тази буря била предизвикана от майка му. От него зависеше дали ще успее да я спре, или не. Джейк тръгна, преди още някой да възрази. Марика понечи да го последва, но бързо проумя, че това е лудост, и спря.

— Внимавай! — извика тя.

Джейк се обърна, усети, че в тази една-единствена дума, изразяваща загриженост, Марика е вложила цялото си сърце, прочете нещо още по-дълбоко, нещо, което му даде сили да ѝ обърне гръб и да поеме към бурята.

Не можеше да се провали.

Закрачи по опустошените от вятъра покрайнини на пустинята, които завършваха току пред стената от пясъчни вихри. Едва бе изминал десетина крачки, когато Политор извика:

— Огън в небето!

Джейк спря и погледна нагоре. Нощното небе бе осеяно с искрящи звезди, но не те бяха привлекли вниманието на механика.

Високо над главите им като украсена със свещички торта за рожден ден грееше небесен кораб, по чиито перила бяха поставени запалени фенери.

— Царската ладия! — извика Политор.

Джейк се напрегна. Кре ги бе настигнал. Явно бяха летели без светлини и сега ладията се спускаше надолу, повтаряйки плана на небесен капитан Хор за спасяването на затворниците от арената. Кре обаче не бе дошъл сам.

Черен облак скри звездите зад царската ладия. Сянката се разпростря встрани и се спусна надолу редом с кораба. И да не бе чул писъците, Джейк пак щеше да се досети какво е това: ято харпии, следващо волята на вещицата.

— Тичай! — извика му Пиндор. — Тичай към бурята!

Не искаше да изоставя приятелите си, но Пиндор беше прав. Трябваше да премине пясъчната бариера, това бе единствената надежда тези земи да се освободят от игото на Калверум Рекс, който контролираше вещицата и скоро щеше да властва над всички живи същества тук.

Джейк хукна към бурята. Но огнените плодове, изстреляни от арбалетите на борда на ладията, го принудиха да се върне.

Един избухна на метър от него и го заслепи, след което го запрати да се търкаля в пясъка. Огнени дири над главата му бележеха полета на небесните ездачи, които скачаха от перилата на кораба и се спускаха надолу.

Те обаче не стигнаха първи до земята. Уродливите харпии накацах по пясъка, подобно на гарвани, нападнали царевична нива. Прииждаха на талази, кръжаха във въздуха, драскаха по пясъка. Заобиколиха малкия лагер и затвориха в капана си всички, освен Джейк.

Нямаше друг избор, освен да отстъпи към останалите.

Преди да успее да стигне до тях, между него и приятелите му застана огромна сянка, заби нокти дълбоко в пясъка и разпери крила. Джейк спря. Гневът, който изпита при вида на гракилската вещица, накара във вените му да потече кръв, гореща като разтопена лава. Изгаряше от желание да извади зеления кристал от раницата си и да го удари в пясъка, за да я превърне в прах. Знаеше обаче, че това ще убие не само враговете му, но и неговите приятели.

Миг по-късно към Хека се присъедини Кре. Когато кацна на гърба на един от небесните ездачи, оцени ситуацията със стоманения си поглед. Небесни ездачи свалиха и останалите членове на мрачния му култ. Джейк остана изумен от промяната, която бе претърпял Кре. Красивото му някога лице бе подуто и разкривено, а двете му вежди липсваха. Третото му око обаче беше на мястото си.

Когато Кре забеляза Джейк, закрачи гневно към него. Извади нещо от расото си и го хвърли на пясъка. Беше мобилният телефон на Кейди.

— Това не е Ключът на времето.

Е, значи бе разбрал измамата. От състоянието на лицето му Джейк можеше да заключи, че магистърът на Кръвта на Ка се е опитал да го използва, за да прекоси Великия вятър, и е понесъл последствията.

— Ще получа Ключа! — извика Кре и посочи останалите. — Или искаш да превърна всичките ти приятели в статуи, с които да украся новия си дворец?

Хека закуцука напред. В ръката си държеше жезъла с рубинения кристал на върха. Очите ѝ проблясваха на светлината на пламъците и излъчваха задоволство.

— Този път ще получа какво искам! — обяви Кре. — Ще призова Ка, който ще те накара да се подчиниш!

Кре пристъпи към Хека и вещицата вдигна пръчицата, която държеше в другата си ръка. Захапа единия си пръст и остави кръвта да покапе върху черния кристал. Когато кръвта докосна кръвния камък, тя се обърна към Кре, който разпери ръце и оголи чело. Хека протегна ръка и камъкът докосна татуираното му око.

Кре задиша тежко и падна на едно коляно, сетне сведе глава в агония. Джейк затаи дъх, тъй като знаеше какво предстои. Кре вдигна бавно лице и се обърна към Джейк. Третото му око бе отворено и в него гореше черен огън.

Истинският господар на Кръвта на Ка бе пристигнал.

Не ставаше въпрос обаче за египетския бог на душата Ка. В това отношение Кре бе надхитрен от вещицата. Първите две букви от името съвпадаха, но Кре нямаше представа кого е боготворил до този момент.

Ка означаваше Калверум Рекс.

— *Край на игричките...* — обяви Кралят на черепите. Дрезгавият му глас прозвуча от устата на Кре. Вдигна ръка и посочи към приятелите на Джейк. — *Убийте някой пришълец от Калипсос...*

Двама жреци на Кръвта на Ка сграбчиха Ба'чук за ръцете и го помъкнаха напред. Момчето от племето ур рядко проявяваше страх, но в този момент очите му бяха облепени от ужас. Причината за това бе съвсем основателна.

Хека закуцука към Ба'чук. Вдигна в движение жезъла с рубинения кристал.

— Не! — изкрещя някой от пленниците. — Моля ви, недейте!

Марика се отскубна от останалите и се втурна напред. Падна на колене между Джейк и създаването, обсебило Кре. Погледът ѝ сновеше между чудовището и Джейк.

— Дай му каквото иска — замоли го Марика. — Прекалено много хора загинаха.

Джейк нямаше намерение да я слуша, но видя сълзите, които напиреха в очите ѝ, и разбра, че тя е права. В края на краищата щяха да го убият, да преровят вещите му и да вземат Ключа на времето. Достатъчно кръв бе пролята. Той огледа обкръжилата ги армия и призна истината.

Бяха победени.

Джейк протегна ръка и разтвори пръсти. На дланта му лежеше златният часовник и отразяваше светлината.

— Вземи го — каза той.

Кре пристъпи напред:

— *Ключът на времето... най-послед...*

Пръстите на Кре, извити като ноктите на граблива птица, взеха часовника от ръката на Джейк.

— *Най-послед мой...*

Джейк отпусна ръка и призна поражението си. Не оказа никаква съпротива, когато един от стражите го побутна към останалите. Марика закричи до него, свита и смълчана. Когато се озоваха сред пленниците обаче, тя улови ръката му и го задърпа навътре към центъра на групата, теглеше го толкова силно, че едва не измъкна ръката му от рамото.

Край тях седнаха Ба'чук и Пиндор, а останалите пленници ги скриха с телата си.

— Взе ли го? — попита Пиндор.

Марика отвори длан и показа мобилния телефон на Кейди. Джейк се облещи от изненада. Явно Марика бе успяла да го вземе, когато бе паднала на колене. Смаяният му поглед я накара да се усмихне.

— Не се отказвам толкова лесно — каза момичето.

Продължаваше да държи ръката му и преди да я пусне, го стисна леко по пръстите. Завъртя се на място и извади нещо от другия си джоб. Парче зелен кристал.

— Далекотоворителят — каза Джейк. Спомни си, че го бе изпуснал на пода в килията, но явно Марика го бе взела.

Тя му подаде телефона и кристала.

— Какво очакваш да направя?

— Обади се за помощ.

— Да, определено се нуждаем от помощ — добави Пиндор.

Марика не сваляше поглед от Джейк.

— Плуваме в прекалено дълбоки води. Не можем да се справим сами.

Въпреки че току-що бе проявила такава храброст, пребледнялото ѝ лице свидетелстваше, че в този момент изпитва страх. Джейк не знаеше дали може да призове помощ по телефона, но ако не друго, то поне можеше да позволи на Марика да чуе гласа на баща си за последен път. Подобен жест си заслужаваше усилието.

Той коленичи на пясъка, отвори мобилния телефон и видя, че батерията е на мястото си. Надяваше се в нея да е останал достатъчно заряд.

Закрепи кристала към батерията, затаи дъх и включи телефона. Снимката на мажоретките се появи отново. В центъра им стоеше Кейди, предизвикателна и смела, вдигнала високо сабя. А сега сестра му бе превърната завинаги в сив камък. Същото проклятие сякаш бе поразило и него. Не можеше да помръдне, да откъсне очи от снимката.

В този миг телефонът завибрира и прозвуча тих шепот:

— Джейкъб... Джейкъб, ти ли си?

Джейк се сепна, излезе от унеса си и вдигна телефона до ухото си, като се наведе още по-ниско. Останалите сведоха глави към него, за да не пропуснат разговора.

— Аз съм, магистър Балам. — Бащата на Марика сигурно не се бе отделял от своя далекоговорител, след като предишният им разговор бе прекъснат така внезапно. — Имаме проблем. Достигнахме бариерата около Анкх Тави, но попаднахме в плен на слугите на Калверум Рекс. Не знаем какво да правим.

Последва продължителна пауза. Джейк не можеше да вини бащата на Марика. Новините бяха шокиращи.

— Магистър Балам...

— Да, Джейкъб... момент...

Джейк надзърна между телата на пленниците. Калверум Рекс, обсебил тялото на Кре, се съвещаваше с гракилската вещица. Джейк нямаше представа с колко време разполага. Изглеждаше, че Кре се подготвя да прекоси бурята. Джейк напрегна слух и чу Балам да разговаря с някого, после магистърът прошепна в слушалката.

— След предишния ни разговор помолих магистър Захур да прегледа легендите за Анкх Тави. Той откри един ръкопис, стар, колкото народа му. В него се разказва за тази буря... Легендата най-вероятно е записана от един древен магистър от този изгубен град... Името му е Улоф. Авторът явно е изгубил разсъдъка си, но е категоричен по един въпрос...

— Кой е той?

— Бурята, за която говориш, не е буря, не е природно явление.

Джейк знаеше това. Погледна светкавиците, които прорязваха виещия вятър.

— В своята същност — продължи Балам — бариерата не е буря, а река.

Джейк се намръщи:

— Река?

— Точно така. Река на времето, водовъртеж, в който се събират минало, настояще и бъдеще и образуват вихър, в центъра на който се е озовала тази прокълната земя.

Джейк обмисли думите на магистъра и макар да му прозвучаха странно, реши, че това е самата истина. *Времето* беше в основата на всичко. Спомни си, че Кейди бе използвала същите думи. Времето тече като река.

Балам продължи с обясненията:

— Всеки, който принадлежи към конкретния период от време — тоест към настоящето — и се опита да навлезе в бурята, ще бъде заличен, все едно никога не е съществувал. Но има един ключ...

Джейк затвори очи обезсърчен.

— Да, зная, Ключът на времето. Джобният часовник на баща ми.

— Какво? Не. Според древния ръкопис, ключът не е нещо, което някой може да направи, конструира или построи.

Джейк отвори очи изненадан.

— А какво е тогава?

Пращането на статично електричество заглуши последните думи на магистър Балам. Батерията отслабваше, сигналът чезнеше.

— Как да преминем? — попита високо Джейк, рискувайки да ги чуят, но трябваше да получи отговор.

— Въпросът не е *какво*, Джейкъб, а *кой*.

Джейк сбърчи чело. Сигурно не беше чул добре.

— Повторете.

Отговорът долетя накъсан, едва доловим:

— След като става въпрос... река от време, само някой *извън* това време... да премине безопасно.

Връзката прекъсна с остро пращане, а телефонът се самоизключи, изчерпал последните частици енергия, останали в батерията. Джейк го затвори, но го задържа в ръката си.

— В това няма никакъв смисъл — каза Пиндор. Ако часовникът на баща ти не е Ключът...

Джейк поклати глава, тъй като най-сетне бе проумял истината.

— Часовникът е просто компас. Конструиран и надарен с алхимични свойства, които да ни помогнат да открием изгубените камъни на времето. Той не е нищо повече от това.

Джейк си спомни как се бяха озовали в Дешрет. Когато се пренесе на това място от Американския природонаучен музей в Ню Йорк, компасът би трябвало да го е насочил насам, да го е притеглил към камъните на времето. Магнетитните гривни са привлекли останалите към него. В края на краищата обаче, не часовникът им беше позволил да преминат без нито една драскотина през бариерата.

Само някой извън това време...

Джейк замръзна. Всички други бяха следвали него. Той беше единственият човек тук *извън* времето.

— Ключът на времето не е часовникът на баща ми — каза той, вперил смаян поглед в своите приятели. — Аз съм.

28.

ПЯСЪЧЕН ГРОБ

Да бъдеш погребан жив едва ли можеше да се наречен добър план за бягство.

Джейк лежеше по гръб в плитка яма, изкопана набързо в пясъка. Скупчените едно до друго тела на останалите пленници прикриваха действията им. Пясъкът го покриваше от врата до петите. От двете му страни бяха заровени приятелите му, които ги очакваше същата участ. Пиндор се размърда нервно, когато Нефертити хвърли шепа пясък върху врата му.

— Стига си мърдал като пясъчен червей! — смъмри го тя.

— Сърби ме! Имам пясък дори в... — Пиндор запелтечи и се изчерви. — Навсякъде!

— Ще оцелееш!

Джейк се надяваше да стане така. Завъртя глава и двамата с Марика се спогледаха угрижено. Тя като че ли не бе убедена, че планът им ще проработи. До нея Ба'чук лежеше кротко по гръб, тъй като съзнаваше, че нямат друг изход.

За да могат да спрат Калверум Рекс, Джейк трябваше да направи опит да прекоси бариерата, издигната от Великия вятър. За целта трябваше да отвлекат вниманието на стражите и да се измъкнат от пленническия лагер. Планът за бягство бе предложен от Нефертити. Идеята ѝ бе щура, но Джейк не бе в състояние да измисли нещо по-добро.

Принцесата се върна от мястото, където бяха струпали пустинното облекло, спасено от руините на „Дъхът на Шу“. Коленичи в пясъка до Джейк.

— Побързай. Някои от стражите стават подозрителни.

Тя се пресегна и дръпна кожената качулка върху лицето му. Джейк усещаше тежестта на пясъка с цялото си тяло, пред очите му се спусна мрак и той изпита кратък пристъп на клаустрофобия, сякаш тя бе покрила главата му с погребален саван.

Ръцете ѝ нагласиха очилата, вградени в кожената качулка, и ги постави на очите му. А когато той надникна през перископа, видя огъня, който гореше край пленниците. Това бе една от онези качулки, използвана от Нефертити и ловната ѝ дружинка, когато устройваха засада на велосирапторите. С помощта на такива качулки ловците се бяха крили под пясъците.

Нефертити постави тръбичка на устните му.

— Дишай през кухата тръстика. Следи обстановката. Излез само когато си убеден, че е безопасно.

В цялото това начинание нямаше нищо *безопасно*. Джейк опита тръстиковата сламка. Е, поне тя работеше.

Нефертити се наведе и изпълни зрителното поле на перископа му. Обичайната самоувереност, която звучеше в гласа ѝ, отстъпи място на нещо по-нежно и по-искрено.

— Джейк Ренсъм..., ако това се окаже по силите ти, моля те, спаси народа ми.

При положение, че устните му стискаха тръстикова сламка, той можеше само да кимне.

Щеше да положи всички усилия.

Нефертити допря лице до неговото, сякаш искаше да му благодари. Вместо това му каза да не мърда и покри лицето му с няколко шепи пясък, завършвайки погребението му.

Приятелите му споделиха същата участ. Джейк беше настоявал да предприеме пътешествието сам, но те не пожелаха да го чуят.

Пиндор предложи най-разумния довод:

— Ако не успеем да преминем през бариерата заедно с теб, ще можем поне да ти пазим гърба.

Джейк отстъпи, тъй като нямаше време за спорове.

— Пригответе се — каза Нефертити и отиде при Политор и чичо си.

Екипажът на кораба и бунтовниците си размениха безмълвни сигнали. Скришом сграбчиха камъни. Някои измъкнаха скрити кинжали. Нефертити постави ръка върху меча си.

Никой не си бе направил труда да ги обезоръжи. А и защо да го правят? Силите на Кре — както на земята, така и на борда на ладията на фараона — надвишаваха многократно шепата затворници. Освен това целият лагер бе заобиколен от ято озъбени харпии.

Дори Калверум Рекс и вещицата му не им обръщаха никакво внимание. Двамата стояха встрани, съсредоточили вниманието си изцяло върху джобния часовник като две свраки, които си играят с нещо лъскаво. Калверум Рекс бе издирвал Ключа на времето прекалено дълго и след като сега го държеше в ръката си, не се интересуваше от своите пленници.

Джейк извърна глава настрани, при което пясъкът напълни яката на ризата му. Раницата му лежеше на няколко крачки от него, охранявана от двама жреци на Кръвта на Ка. В нея се намираще изумруденият кристал.

Рязък вик привлече вниманието му.

— Сега! — извика Нефертити и измъкна меча си.

Всички пленници се втурнаха към Процепите, сякаш възнамеряваха да се скрият в сенчестите каньони и тъмните тунели. Пометоха охраната, изпречила се на пътя им, като таран. Изненадани, силите на Калверум Рекс се разпиляха и отстъпиха.

Нефертити се възползва от моментното объркване и поведе хората си към кордона от войници, който не успя да ги спре. Между тях и скалите обаче ги очакваше летяща орда, въоръжена с остри зъби и нокти. Нефертити продължи напред и битката се измести в тази посока, тъй като принцесата увлече всички след себе си.

Стражите хукнаха след избягалите пленници, някои от тях дори стъпиха върху пясъчните гробове, в които се бяха скрили Джейк и приятелите му. По петите на стражите се втурна и ятото харпии. След броени секунди около Джейк не остана абсолютно никой.

Не биваше да чака повече.

Надигна се и се измъкна от плиткия гроб. Изтръска се от пясъка и свали качулката. Останалите последваха примера му. Приличаха на прашни зомбита, които излизат от гробовете си.

Марика се засуети, но Джейк я сграбчи за ръката и ѝ помогна да се измъкне. Пиндор и Ба'чук извадиха оръжията си: меч и железен кривак.

Джейк се обърна и видя, че на пост край раницата му е останал само един жрец. Останалите бяха хукнали след избягалите затворници. Забулената в черно расо фигура посегна към дръжките на раницата, но Марика протегна ръка, метна кинжал и посече китката на жреца.

Той извика и се строполи по гръб.

Джейк вече спринтираше към него, грабна раницата в ръка и продължи да тича. Бягаше в посока обратна на сражението, в посока, която щеше да го отведе в сърцето на бурята. Приятелите му го следваха по петите. Жрецът се опита да извика, за да предупреди своите, но гласът му се изгуби във виковете, писъците и трясъка на оръжията в битката.

Над цялата тази суматоха отекна един по-остър писък, който долетя от небето.

Джейк вдигна поглед. Какво бе смайването му, когато видя, че битката се води и на три метра над главата му. Нефертити, която висеше на ноктите на една харпия, се сражаваше с три други харпии, хванала меч в едната си ръка и кинжал в другата. Принцесата се праметна като на гимнастически лост и изрита в лицето харпията, която я бе сграбчила. Противният звяр изпищя и я пусна. Тя тупна тежко върху пясъка на трийсетина метра от тях и се изправи на едно коляно.

Харпиите се спуснаха към нея, а на помощ им се притичваха и други.

Нефертити нямаше да издържи дълго.

Пиндор изостана, не бе в състояние да откъсне поглед от схватката. Джейк видя болката, изписана на лицето на приятеля си, разкъсван между две желания.

Джейк го разбра и посочи към Нефертити:

— Отивай!

Пиндор въздъхна облекчено, обърна се и хукна да помогне на принцесата.

Джейк бе изминал половината разстояние, което го делеше от пясъчната буря, когато рискува да хвърли един поглед през рамо. Калверум Рекс вече бе забелязал бягството им. Черните му очи светеха като два кръвни камъка и излъчваха такава омраза, че Джейк се препъна. Ба'чук улови ръката му и му помогна да се изправи на крака.

Кралят на черепите запристъпва подире им, но не владееше добре тялото на Кре и никога нямаше да успее да ги настигне навреме. Когато осъзна това, той махна с ръка на Хека.

Тя изсъска толкова силно, че заглуши шума от битката, подскочи във въздуха и полетя към тях.

— По-бързо! — подкани ги Джейк, докато тичаше по твърдия пясък.

Марика ги изпревари, бързонога като сърна, докато Ба'чук тичаше рамо до рамо с Джейк. На няколко метра пред тях светът на Дешрет свършваше и започваше истинския маелстръом от пясъчни вихри, виещи ветрове и ослепителни светкавици. Всеки здравомислещ човек би побегнал по-далеч от тази буря, а не към нея.

Джейк погледна през рамо, но не видя вещицата. Обърна се отново напред, където Марика изпищя и заслони очите си с ръка. Момичето бе достигнало периферията на бурята. Тя се обърна с разтреперени крака. Лицето ѝ бе ожулено от пясъка.

В този миг Джейк застана до нея. Той също почувства силата на бурята. Прегърна Марика с едната си ръка и заедно продължиха напред, приведени ниско, брулени от вятъра. Ба'чук вървеше до него, дишаше тежко и изглеждаше объркан.

Щяха ли да успеят да преминат през това?

Дали бащата на Марика не грешеше?

А може би Джейк не бе истинският Ключ на времето?

Зад тях прозвуча пронизителен писък.

Обърнаха се навреме, за да видят как Хека каца тежко върху пясъка.

Тя се присви като хищник, който се готви за скок, усмихна се и оголи зъби. Крилата на раменете ѝ пърхаха, брулени от силния вятър в периферията на бурята. Беше прекосявала тази смъртоносна бариера преди и знаеше, че ги е хванала в капан, тъй като нямаше начин да преминат през тези ветрове, които жулеха плътта и оголваха костите.

Хека пристъпи напред. Хвърли бегъл поглед към пясъка и вдигна жезъла, увенчан с червения рубин. Явно възнамеряваше да сложи край на преследването.

Джейк нямаше време да извади своя кристал, затова направи единственото, което можеше да направи при тези обстоятелства. С едната си ръка хвана Марика, с другата сграбчи китката на Ба'чук. Джейк бе причината приятелите му да успеят да преминат бариерата при пристигането си в Дешрет. Сега трябваше да ги преведе отново през нея или да загине.

Обърна гръб на бурята и направи крачка към сърцето на Великия вятър, сетне втора, трета. Пясъчните вихри жулеха като шкурка,

разкъсваха дрехите им, пареха кожата им. Над главите им проблесна светкавица.

Приятелите му се притиснаха към него.

Хека извърна глава настрани като любопитна птица, която изучава червей, но това любопитство им спечели няколко секунди.

Сетне вещицата вдигна ръка и заби жезъла си в пясъка.

29.

ПРЕЗ БУРЯТА

Вкаменяващата магия се понесе на вълни и превърна златистия пясък в тъмносив. Няколко харпии бяха кацнали зад гърба на вещицата. Крилатите създания я бяха последвали чак до периферията на бурята. Магията ги порази и ги превърна в статуи, на чиито уродливи лица бе изписано смайване. Една от харпиите се опита да отлети, но вълната я достигна, миг преди да подскочи във въздуха, и я превърна в камък, който се разби на парченца при падането си на земята.

Джейк се подготви за същата участ.

Но когато вълните на зловещата магия достигнаха периферията на бурята, те спряха. Вълната навлезе на броени сантиметри във вътрешността на Великия вятър, но се изправи като тебеширена линия върху футболно игрище, сякаш се страхуваше да навлезе в бурята. Това можеше да означава само едно.

— Ние сме в бурята — каза Марика.

— Времето е река — добави замислено Ба'чук.

Джейк почувства, че Ба'чук разсъждава върху нещо важно, но сега не бе моментът да задава въпроси. Погледна Хека. Вещицата изглеждаше изненадана не по-малко от тях, че са навлезли в бурята и все още са живи. За да бъде сигурен, Джейк поведе останалите още по-навътре. Ветровете свиреха, пясъкът жулеше откритите части на телата им, но бяха живи.

С всяка следваща стъпка пясъчният вихър ставаше все по-гъст и по-гъст. Джейк изгуби от поглед лагера и битката. Слава богу, мястото на сражението се намираще извън обхвата на вкаменяващата магия.

Изведнъж Марика стисна здраво дланта му и посочи нещо с другата си ръка:

— Джейк!

Образът на вещицата изкристализира през пясъчния вихър. Тя ги беше последвала в сърцето на бурята. И не беше сама. С пронизителен крясък бе призовала цялата орда харпии. Черните силуети на летящите

чудовища проникнаха във Великия вятър. Харпиите гнездяха тук и сега се завръщаха по родните си места. Освен това очевидно не обичаха натрапниците.

Една харпия полетя с яростен писък, засмукана от Великия вятър. Джейк се наведе ниско и дръпна останалите да клекнат. Тя одраска с нокти гърба му, сетне изчезна в пясъчния вихър.

Джейк ускори крачка с надеждата, че харпиите няма да са в състояние да навлязат толкова дълбоко в бурята. Хека ги следваше по петите и дори започна да скъсява разстоянието между тях. Отново вдигна жезъла си. Рубиненият кристал проблесна, сякаш Великият вятър го бе заредил с енергия. Той ѝ проправяше път през бурята, но не успяваше да я защити напълно. Пясъците жулеха кожата ѝ. За да се защити от тях, вещицата обгърна тялото си с крила.

Вероятно по този начин бе успяла да премине бариерата първия път. Кръвта на харпия, която течеше във вените ѝ, и силата на камъка ѝ позволяваха да си проправи път, но всяка стъпка от този път бе мъчителна, много мъчителна.

Вещицата даде на Джейк една идея.

Той също разполагаше с камък.

— Да си разменим местата! — извика Джейк и даде знак на Ба'чук да хване другата ръка на Марика, след което пушна китката му. Тримата не смееха да прекъснат връзката помежду си.

Сега вече едната му ръка беше свободна и Джейк затършува за зеления кристал в раницата. Когато го вдигна и поднесе към вятъра, в сърцето на кристала пламна малък огън и камъкът засия в изумрудени отблясъци.

Ба'чук вдигна учудено ръка. Вярно, вятърът продължаваше да ги брули жестоко, но зрънцата престанаха да се забиват в лицата им. Все едно се бяха измъкнали от обхвата на бурята.

— Не спирайте! — подкани ги Джейк и продължи заднишком.

Ускориха крачка, но Хека и ордата ѝ не изоставаха.

— Джейк! — извика Марика. — Зад нас!

Той погледна през рамо. В пясъчната буря затанцуваха черни сенки досущ като листа, понесени от есенна вихрушка. Ето къде бе изчезнало ятото харпии, водено от безмълвната команда на своята царица. Хека се опитваше да ги вкара в капан.

— Какво ще правим сега? — попита Марика.

Отговорът дойде от най-неочаквано място. Изневиделица над камъка в ръката на Джейк се появи животинка, чието гъвкаво тяло се извиваше във въздуха. Зарей се над изумрудения кристал досущ като трептящо облаче зеленикав дим, който се издига от огъня, пламнал в сърцевината му.

Марика ахна от изненада и понечи да се дръпне, но Джейк я държеше здраво за ръка.

— Не се притеснявай! — успокои я той.

Тя приближи след миг, когато любопитството ѝ надделя над първоначалната уплаха.

— Какво е това?

— Уислинг... — Джейк нямаше време за по-подробни обяснения. — Приятел.

Или поне така се надявам.

Крилатата змия се въртеше около камъка. Джейк я бе виждал да го прави и преди. Явно нещо в кристала я привличаше. Може би затова го бе последвала в пещерите и каньоните на Процепите. Според чичото на Нефертити, тези създания били свързани с Анкх Тави също както и камъните на времето.

Джейк не разбираше природата на връзката, но не се съмняваше, че тя съществува.

Уислингът затрептя с крила, нави се около ръката на Джейк и вдигна глава, за да го погледне в очите.

— Да, камъкът ти харесва. Това ми е ясно, но нямам време. Защо не отидеш да досаждаш на другия камък? — Джейк кимна към вещицата, която се намираше на десетина метра от тях. — Иди да я уплашиш.

Крилатата змия наклони глава, сякаш обмисляше идеята. Сетне отлетя със съскане и изчезна безследно.

Този път ахна Ба'чук, но изненадата на Джейк не бе по-малка от неговата.

Къде отиде?

В отговор се разнесе писък.

Обърнаха се и видяха, че недалеч от тях Хека се бори с жезъла си и го размахва във въздуха. Джейк видя крилатата змия, увита по протежението му, да съска към вещицата. Миг по-късно уислингът изчезна от погледите им.

Отнасяйки жезъла и камъка със себе си.

Вещицата изпищя — този път не от ярост, а от болка. След като не разполагаше със закрилата на рубинения кристал, нищо не бе в състояние да я предпази от бурята. Великият вятър връхлетя върху нея с цялата си мощ. Тя подскочи, опита се да полети, но не беше харпия. Тялото ѝ започна да се гърчи от поривите на вятъра, които разкъсваха кожата по крилата и лицето ѝ. Когато все пак полетя, от гърчещото ѝ се тяло покапа кръв, която приличаше на черен дим, превръщайки я в пламтящо знаме на агонията.

Вещицата се преметна няколко пъти във въздуха и изчезна в сърцевината на бурята. Изпищя от болка, но скоро писъците ѝ заглъхнаха.

Джейк и приятелите му бяха зашеметени и не промълвиха нито дума.

Той се обърна назад и се огледа. Черните сенки на ятото на харпийците се разпаднаха и разпиляха на вятъра. В отсъствието на гракилската царица майка магията, която тя бе използвала, за да ги държи в подчинение, бе изгубила силата си. Почувстваха се най-последно свободни, харпийците се разлетяха с уплашени викове.

Пътят пред Джейк и приятелите му беше открит. Той посочи тъмните сенки в сърцето на бурята, където ги очакваха руините на Анкх Тави.

— Хайде...

Уислингът се появи изневиделица, закръжи пред лицето му, пърхайки с криле, без да изпуска жезъла на Хека. Но беше прекалено слабичък, за да го задържи и го изтърва.

Ба'чук се хвърли и го улови, преди да докосне пясъка.

Освободен от товара си, уислингът се заизвива във въздуха. Бурята като че ли не му влияеше по никакъв начин, той не ѝ обръщаше никакво внимание и продължаваше да лети пред лицето на Джейк. Дишаше тежко с отворена уста и стрелкащ се език, приличаше на куче, току-що донесло хвърлената му пръчка.

— Браво, момчето ми! — похвали го Джейк, но думите му прозвучаха повече като въпрос. Нямаше представа дали уислингът е момче, не знаеше нищичко и за намеренията му. Дали бе прочел мислите му? И затова ли бе отишъл да вземе камъка от вещицата? Или пък бе далеч по-интелигентен, отколкото изглеждаше?

Джейк не знаеше отговорите на тези въпроси, нито пък разполагаше с време да попита уислинга. Калверум Рекс все още не бе победен, а вече сигурно бе заловил избягалите пленници. Страхът за съдбата на Пиндор, Нефертити, Политор и останалите го караше да продължи напред. Някъде там, в далечината, се намираще единствената им надежда.

Напред го теглеше и друго, не по-малко силно чувство: стремежът да открие някоя улика, която да му подсказе каква е била съдбата на родителите му. Според мозайката в Ка-Тор майка му е била тук. Това му бе достатъчно, за да ускори крачка въпреки силния вятър.

— Трябва да стигнем Анкх Тави — каза той.

Джейк продължи да води приятелите си с кристала в ръка, а крилатата змия се настани на рамото му и се уви там като шал.

Марика го гледаше учудено.

Той сви рамене, в резултат на което уислингът изсъска недоволено.

— Какво мога да кажа? Животните ме обичат.

Преходът бе по-дълъг от очакваното. Сенчестите руини на Анкх Тави продължаваха да се издигат на хоризонта, но отказваха да се приближат.

Силуетът на изгубения град започна да расте пред очите им, ставаше все по-голям и по-голям, но не и по-близък. Разнебитен и очукан, той приличаше на долната челюст на огромно животно, счупена на парчета, с множество липсващи зъби. Отвъд крепостните стени се издигаха кули, стърчаха върхове на обелиски, виждаше се елипсовидната корона на стадиона. В центъра на града се издигаше позната стъпаловидна пирамида.

— Прилича толкова много на големия храм на Кукулкан — каза Марика.

— Липсва само драконът, кацнал на върха — каза Джейк. Крилатата змия, увила се около врата му, вече му тежеше. В този миг осъзна колко много прилича уислингът на каменната змия в Калипсос. Това не бе случайно, несъмнено имаше причина за това сходство. Според Шадуф легендата за уислинга датирала от основаването на Анкх Тави. Дали някога в Калипсос също не са живеели подобни създания? Дали Каменният дракон не бе по-голям братовчед на крилатата змия около врата му.

Отговорите ги очакваха в далечината.

Вървяха часове наред. В един момент на Джейк му се стори, че руините на Анкх Тави са мираж, илюзия, която да ги подмами все по-навътре и по-навътре в сърцето на бурята. Но точно тогава се озоваха в подножието на градските стени.

Пясъците се разделиха и Анкх Тави изникна на броени метри пред тях. Градът се появи толкова внезапно, сякаш тримата изведнъж се бяха събудили от сън. Това усещане бе подсилено и от обстоятелството, че бурята като че ли стихна. Само преди секунди вървяха сред пясъчна вихрушка, прорязвана от светкавици, а сега се бяха озовали в свят, в който цареше абсолютна тишина.

Нищичко не помръдваше в сянката на руините, нито едно зрънце пясък дори.

Звездите светеха, озарили небосвода над главите им, сякаш всичко бе наред.

Джейк поведе останалите напред. Продължаваше да държи ръцете им, вдигнал високо изумрудения кристал, докато Ба'чук носеше жезъла с рубина. Изучаваха с поглед смълчания град.

— Все едно сме попаднали в окото на бурята.

Ба'чук предложи различна интерпретация.

— Голям камък в река.

Джейк осъзна, че най-вероятно описанието на приятеля му е точно от неговото. Той се обърна назад и видя как бурята бушува отвъд пределите на града и вихрите ѝ заобикалят руините.

Наистина прилича на голяма канара, запратена сред реката на времето.

— Мисля, че можем да се пуснем — каза тихо Марика.

Джейк знаеше, че тя е права, но въпреки това се поколеба. Не беше заради опасностите, които може би ги дебнеха тук. Той погледна ръката ѝ и изведнъж осъзна колко топла бе дланта ѝ, колко приятно му бе да я държи.

Ба'чук не изпитваше подобни опасения. Пусна китката на Джейк. Тримата затаиха дъх, но не се случи нищо.

— Всичко е наред — обяви Ба'чук.

Джейк не можеше да измисли друга причина да държи Марика за ръка, затова я пусна. Посочи рухналата арка от лявата им страна.

— Май това е входът.

Следваха извивките на крепостната стена. Големи участъци от нея бяха хлътнали, други изглеждаха опушени от пожари.

— Това не е причинено от бурята — отбеляза Марика.

Джейк се съгласи.

— Явно тук се е водила война.

Масивните дървени врати, някога закрепени под свода, бяха разбити на трески. Джейк можеше да се закълне, че дори в този момент чува взрива, избухнал тук преди столетия. Тримата си проправиха път между купчините руини и влязоха в града.

През развалините минаваше широка централна улица, но от двете ѝ страни се виждаха само няколко къщи, успели да избегнат разрухата. Цели квартали бяха сринати със земята. От някои сгради бяха останали само опожарени фасади. Най-ужасяваща обаче бе гледката на хилядите скелети, които лежах там, където хората бяха намерили смъртта си. А причината за нея бе очевидна: смазан или липсващ череп тук, счупени крайници там или гръден кош, пронизан от копие. В един вътрешен двор не откряха нищо друго, освен разпилени човешки зъби.

Потресени от този ужас, Джейк и приятелите му не бяха в състояние да произнесат нито дума и ускориха крачка. Как красивата

му майка би могла да има нещо общо с това?

Най-сетне излязоха на централния площад. Окъпан от ярка слънчева светлина, той заемаше площ колкото десетина квартала, а в центъра му се издигаше стъпаловидната пирамида. Гигантските ѝ стъпала наброяваха десет. В подножието на върха забелязаха кръгъл отвор, идентичен с този, през който бяха влезли в пирамидата в Калипсос. Ако третият камък на времето наистина се намираше в Анкх Тави, Джейк не се съмняваше, че ще го открие във вътрешността на храма.

Не пирамидата обаче, а нещо друго прикова вниманието на Джейк. Той впери поглед в битката, разгоряла се в подножието на храма. Участниците в нея бяха замръзнали на място, вкаменени, досущ като диорама в естествена големина. Воините — египтяни и представители на други племена — охраняваха стълбите в подножието на пирамидата, които отвеждаха към нейния вход. Това очевидно бе последната отчаяна отбрана на защитниците на града. Много други войници лежах на площада със смазани или разкъсани тела.

На броени метри от пирамидата, изправено на задните си крака, стоеше огромно създание — също превърнато в камък — чиито криле покриваха половин футболно игрище. Издълженият му врат завършваше с глава, наподобяваща наковалня, и дълга крокодилска муцуна. Масивните му челюсти бяха застинали в безмълвен вик към небесата, сякаш призоваваше бурята да му се притече на помощ в битката.

— Какво е това? — попита Марика.

Джейк знаеше отговора, но все още не бе възвърнал дар словото си. Бе виждал това същество и преди — и като вкаменелост, и като създание от плът и кръв, което прелита над Свещените гори в Калипсос. Това беше птерозавър, най-страховитият сред всички крилати динозаври. Когато го бе видял за последен път, летящото чудовище бе покрито с броня от сенки и носеше на гърба си Калверум Рекс. Струваше му се невъзможно да го намери тук, загинало преди много векове, но Джейк знаеше, че това е същият звяр.

Обърна се към Марика и изрече думите, които му се струваха абсурдни:

— Това е гракилът, с който лети Калверум Рекс.

Объркването, изписано на лицето на момичето, отстъпи място на изумление.

Джейк обаче знаеше, че това е самата истина. В Калипсос се бе взирал в очите на крилатия звяр. Макар сега да се бяха превърнали в чифт черни диаманти, те си оставаха същите. Вкаменени или не, пак приличаха на отвор на бездънен кладенец, изпълнен с реки от кръв и викове на болка. Джейк никога нямаше да забрави онова усещане.

Сведе поглед към озъбената паст на крилатия динозавър, застинал в мълчалив вик.

Нито един друг птерозавър — освен чудовището, което Калверум Рекс яздеше — нямаше зъби.

— Как е възможно това? — зачуди се Марика. — Как е възможно Калверум да е бил тук преди векове?

Ба'чук отговори на въпроса ѝ, без да откъсва очи от Джейк:

— Времето е река. Някои могат да плават нагоре или надолу по течението ѝ.

Да, Джейк бе пътувал във времето. Защо това крилато чудовище да не бе сторило същото?

Прекосява площада, прескачайки телата, сякаш те бяха най-обикновени статуи, паднали от пиедесталите си.

— Някой трябва да е използвал тук рубинения кристал — предположи Джейк. — Така е превърнал всички в камък, включително това чудовище.

Докато крачеха към пирамидата, той не откъсваше поглед от птерозавъра, сякаш очакваше чудовището да оживее всеки момент. Дори крилатата змия стегна опашката си около врата на Джейк и изсъска предупредително към зловещото създание. Уислингът също изглеждаше разтревожен.

Когато минаха под едно от крилата на птерозавъра, Марика се обърна, върна се назад и вдигна поглед към него. Изглеждаше разтревожена.

— Какво има? — попита я Джейк.

— Трите мозайки в Ка-Тор, онези които пресъздаваха гибелта на Анкх Тави...

— Какво в тях?

— Спомняш ли си средната, на която един крилат звяр разрушаваше града...

Джейк разбра. Спря и погледна каменната фигура. Централната мозайка в триптиха изобразяваше огромно крилато създание, направено от миниатюрни керамични и стъклени плочки. Осъзна, че пред него стои същото чудовище, замръзнало на място, отправило несекващ писък към небето. Спомни си и другото изображение, на което птерозавърът сякаш призоваваше бурята.

Разбра какво означава това.

Дали египтяните, избягали от този град, бяха направили същата асоциация, че този звяр е предизвикал Великия вятър? Дали бяха дали на това чудовище име, заимствано от собствените им легенди?

Марика вече бе проумяла истината.

— Този звяр... това е Виещият сфинкс от Анкх Тави.

30.

КАМЪНИТЕ НА ВРЕМЕТО

Джейк стоеше на най-горното стъпало на пирамидата. Пред него, озарена от лунната светлина, се простираше панорама на града... и неговата гибел. Виждаха се рухнали кули, смазали редици от къщи. Цели квартали, опустошени от пожари. Покриви, паднали под огромни канари. Въпреки това, ако затвореше за миг очи, можеше да си представи как е изглеждал някога Анкх Тави: процъфтяващ град с проблясващи на слънцето върхове на кули, къщи с покриви от сини керемиди, искрящи фонтани и тучни градини.

Всичко това бе изчезнало.

Джейк гледаше надолу към Виещия сфинкс на Анкх Тави. Дори от това разстояние не можеше да не забележи черното коварство в онези черни диамантени очи.

Затова ли египтяните са изобразявали своите сфинкове с човешки лица, за да пресъздадат чудовищния разум на тези зверове?

Джейк поклати глава. Подобни въпроси трябваше да почакаат. В крайна сметка, много добре знаеше кой е отговорен за тази разруха.

Калверум Рекс. Кралят на черепите.

Той беше опустошил този красив, мирен град и Джейк можеше да се досети за причината. Погледна надолу към каменните воители, защитаващи пирамидата от това чудовище с ясното съзнание, че са обречени. Обърна се към кръглия вход на храма. Калверум Рекс се бе опитал да вземе нещо от тази пирамида, но някой му бе попречил и то когато е бил на милиметри от целта. Затова той правеше нов опит, макар и векове по-късно. Каквото и да се намираше тук, Джейк нямаше да му позволи да го вземе.

Но какво бе то? Какъв източник на мощ притежаваше пирамидата?

Отговорът се намираше във вътрешността ѝ.

Джейк протегна длан към входа. Храмът в Калипсос се охраняваше от защитно поле. Тук обаче не усети познатия

предупредителен сърбеж, от който настръхваха космите по цялото му тяло.

— Можем ли да влезем? — попита Марика, застанала заедно с Ба'чук едно стъпало по-надолу.

— Нищо не ни спира — отвърна Джейк. Това обаче го притесняваше. Пирамидата изглеждаше също толкова мъртва и изоставена, колкото и останалата част на града. Джейк разчиташе да намери нещо, да открие някакво оръжие например, което да използва срещу Калверум Рекс. Ами ако вътре нямаше нищо?

Тримата влязоха едновременно в потъналата в мрак пирамида. Джейк вървеше най-отпред с изумрудения кристал в ръка. Сиянието му озаряваше пътя им. Ба'чук вървеше след Марика, понесъл жезъла с рубинения кристал. Той също блещукаше със свое собствено сияние.

Тунелът, по който вървяха, се спусна под лек наклон надолу към сърцето на пирамидата. Стъпките им отекваха в мрака с кук и празен екот, отразен от стените. Не след дълго стигнаха до сводеста зала, наподобяваща пещера с размерите на бална зала и с таван, който се издигаше високо над главите им. Далечната стена отразяваше лунната светлина и подсказваше, че изходът не е далеч.

Светлината ги накара да прекосят помещението.

— Внимавайте — предупреди ги Джейк, но не забави крачка.

Когато приближиха, той забеляза, че сводът — достатъчно висок, та през него да премине слон — не води към друг тунел. Служеше като рамка за огромен метален лист, изработен от същата сплав, каквато бяха открили в пирамидата на фараона в Ка-тор. Върху него обаче нямаше нито йероглифи, нито изображение на уислинг. Беше абсолютно празен, макар отражението му да бе необичайно и да създаваше илюзията, че металът е течен или трепти във въздуха.

Колкото и необикновено да беше това, то не успя да задържи вниманието на Джейк. Момчето вдигна поглед *над* сводестата ниша, където на височина три метра, полувкопана в камъка, грееше кристална сфера със съвършена форма.

— Кристално сърце — каза Марика.

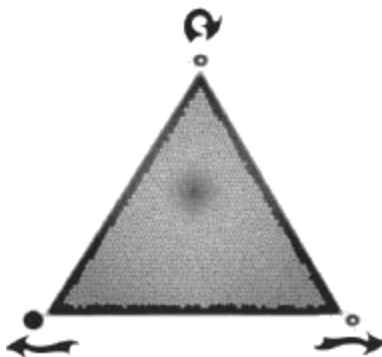
Джейк бе виждал подобно нещо и преди — в храма на Кукулкан. Там то бе поставено в аналогична зала и се въртеше бавно във въздуха. Светлината, която излъчваше, бе устойчива, но Джейк бе доловил пулсациите, съпровождащи всяко завъртане. Всъщност кристалното

сърце на Кукулкан се състоеше от три сфери, разположени една в друга, които се въртяха в различни посоки: едната се въртеше от ляво надясно, втората — от дясно наляво, а третата — от горе надолу. Повърхностите на трите сфери бяха покрити с букви от езика на Атлантида и при въртенето си те образуваха най-различни комбинации, досущ като кристален компютър.

Когато Джейк прекоси залата, откри същите букви и тук, но сърцето на кристала бе студено, мрачно и безжизнено.

Мъртво като града.

Блясъкът, привлякъл вниманието им, идваше не отгоре, а от пода. Там, в подножието на високия свод, бе начертан огромен триъгълник. Върховете му бяха отбелязани със загадъчни стрелки: едната сочеше наляво, втората — надясно, а третата се завърташе около себе си.

В бронзова купичка, вградена в единия връх на триъгълника — онзи до стрелката, която сочеше наляво — грееше леденосин кристал.

— Третият камък на времето — каза Марика, когато стигнаха до стената. — Сапфиреният.

Крилатата змия разви снага от врата на Джейк. Крилата ѝ затрептяха във въздуха, издадоха познатото жужене и уислингът полетя, за да закръжи бавно над сапфира. Огледа го внимателно първо с едното, после с другото си око.

— Какво трябва да се направи? — попита Марика.

Джейк заобиколи триъгълника и видя празните бронзови купички, разположени в горния и в десния ъгъл. Очевидно те бяха предназначени за двата други камъка на времето: рубинения и изумрудения. Схемата бе същата, изобразена и върху значката му на чирак алхимик.

— Мисля, че трябва да върнем изумруда и рубина на местата им, за да поправим това, което е било развалено — каза Джейк.

Всъщност не беше сигурен в това. Обърна се към останалите. Марика скръсти ръце. Изглеждаше разтревожена. Ба'чук само сви рамене. Оставяха решението на него.

Той пристъпи към горния ъгъл, коленичи и посегна да постави изумрудения камък в купичката, белязана с полукръглата стрелка. Крилатата змия следеше действията му, сякаш за да се увери, че знае какво прави. Когато кристалът се озова на няколко сантиметра от празната бронзова купичка, Джейк почувства, че някаква сила възпрепятства движенията му. Трябваше да се наведе с цялото си тяло, да използва и двете си ръце, за да натика изумруда на мястото му.

Крилатата змия изскочи пред лицето му и изсъска гневно.

— Не е там — каза Ба'чук и поклати глава. — Това не е правилният ъгъл.

— Може би си прав — съгласи се Марика.

Джейк прекрати опитите си да постави зеления кристал в бронзовата купичка и отиде при другия връх на триъгълника, онзи със стрелката, сочеща надясно. Понечи да постави кристала на мястото му, като очакваше да срещне същата съпротива, но този път невидимата сила сякаш изкопчи изумруда от ръката му и го притегли към мястото му.

Джейк изтри длани в панталоните си. Придърпването приличаше на магнитно притегляне, а звънът на кристала в металната подложка му напомни за затварянето на електрическа верига. Изправи се и отстъпи крачка назад, след което кимна на Ба'чук.

— Опитай с твоя.

Приятелят му от племето ур отиде до върха на триъгълника. Наведе жезъла към последната купичка. Когато камъкът я доближи, магнитната сила го отдели от жезъла и го постави на мястото му в третата купичка.

Щом и тази последна верига се затвори със звук, напомнящ изщракването на електрически ключ, тримата отстъпиха назад, тъй като не знаеха какво да очакват. Дори летящата змия се отдръпна с тях и се скри зад гърба на Джейк.

Тихо бръмчене изпълни залата. Първоначално Джейк не беше сигурен дали то се дължи на жуженето на крилата на уислинга, или на

нещо друго. Но когато звукът се усили, разбра, че източникът му не е летящата змия. Светлината, с която сияеха трите камъка на времето, стана още по-ярка.

— Джейк! — извика Марика. — Сърцето!

Той погледна нагоре. Сферата, вградена в стената над арката, също бе засияла. Тримата отстъпиха още няколко крачки назад. Тя заскърца сякаш в знак на протест, след което започна да се върти — отначало бавно и колебливо, сетне все по-гладко и по-бързо. Скоро разкри три различни пласта във вътрешността си, които се движеха в различни посоки като въртящ се жироскоп.

— Успяхме! — възкликна Марика.

— Но какво всъщност направихме? — попита Джейк.

— Чуй! — каза Ба'чук и наклони глава.

Джейк се заслуша и долови тих пулс, почувства туптенето му в гърдите си: ударите съвпадаха със завъртанията на сферата. Досуц като кристалното сърце на Кукулкан. Сферата бе оживяла. Сърцето ѝ отново биеше.

Но не това имаше предвид Ба'чук. Той се обърна към изхода:

— Чуй! — повтори момчето от ур. — Чуй воя на бурята!

Джейк не успя да чуе нищо. Миг по-късно проумя, че Ба'чук се опитва да му каже именно това. Несекващият писък и стон на пясъчната буря бе заглъхнал. Каквото и да бяха направили, то бе сложило край на Великия вятър. Това трябваше да се види!

Джейк хукна към тунела, а Ба'чук го последва по петите.

Марика остана в залата. Не можеше да откъсне поглед от въртящото се кристално сърце. То грееше толкова ярко, че металният свод под нея бе заприличал на вана с разтопено сребро. Момичето пристъпи към стената.

— Джейк... — извика с изпълнен с любопитство глас.

— Веднага се връщам! — отвърна ѝ той и навлезе в тунела, който водеше навън.

Двамата с Ба'чук стигнаха входа на пирамидата, озарен от лунната светлина. Когато се озова на чист въздух, Джейк застана на първото стъпало. Оттук огледа първо хоризонта отвъд града, сетне небето. Малкото доскоро късче звездно небе над Анкх Тави се бе разпростряло във всички посоки, чак до хоризонта. Далеч отвъд разрушените крепостни стени се стелеше лека мъгла, която забулваше

пустинята. Причина за нея бяха дребни пращинки, които продължаваха да се носят във въздуха. Пробляснаха няколко светкавици, но с това се изчерпаха последните запаси статична електрическа енергия на бурята.

Това беше всичко.

Великият вятър бе стихнал.

— Джейк... — извика Ба'чук, за да привлече вниманието му. Приятелят му не гледаше нагоре, а *надолу*.

Някакво движение в основата на пирамидата прикова погледа му. Каменните статуи помръднаха съвсем бавно, отначало дори незабележимо бавно. Сетне движенията им станаха по-очевидни. Някой премести ръка, друг вдигна меч. Джейк наблюдаваше как се връща цветът по лицата на войниците, сякаш невидима четка ги боядисваше щрих след щрих. Щом цветовете биваха завършени, движенията на фигурата възстановяваха пълната си свобода. Една от фигурите подскочи на площада.

— Вече не са вкаменени — каза Джейк.

— Реката на времето не може да спре — добави Ба'чук, проумял истината.

Воините под тях не са били превърнати в камък, а просто са били застинали във времето, толкова неподвижно, че плътта им не е била способна да помръдне. Дори слънчевата светлина трябва да е попаднала в капана на тази магия и тъй като не бе в състояние да отрази черния цвят, превърнала всичко в тъмно сиво.

Джейк разбра. Магията на рубинения камък не превръщаше хората в камъни. Тя просто спираше времето, караше засегнатия да замръзне така, че да заприлича на камък.

Изпълни се с надежда, когато си представи Кейди, застинала като статуя от сив гранит със сабя в ръка. Дали в този момент сестра му също се връщаше към живот?

Надеждата му се изпари много, много скоро.

Прозвуча оглушителен крясък, който го накара да подскочи. Оживяваха не само войниците. Виещият сфинкс също наведе глава и едното му черно око се вторачи в Джейк.

От гърлата на ранените, освободени от сковаващата хватка на магията, се разнесоха викове на болка.

Закресяха войници.

Битката продължи, макар и след вековно прекъсване. Ба'чук задържа Джейк към укритието, което им предлагаше пирамидата. На запад припламнаха светлини. В далечината се появи ярко осветен небесен кораб, който се носеше ниско над пустинята.

Царската ладия.

Тя се издигна все по-високо и по-високо и се понесе към града. Макар да не разполагаше с далекоглед, Джейк знаеше кой управлява кораба. Представи си как Кре стои на мостика, а средното му око блести с черен огън. След като Великият вятър бе стихнал, нищо не можеше да попречи на Калверум Рекс да влезе в Анкх Тави. Макар да се бе забавил с векове, сега той възнамеряваше да извоюва победата си тук.

Докато тичаше обратно към вътрешността на пирамидата, Джейк можеше да се закълне, че чува смеха на Калверум, който достига до ушите му чак от пустинята. Или това бе собственото му чувство за вина?

Какво направих?

Единствената му надежда бе да спре това, което бе започнал. Ако успееше да възкреси Великия вятър, може би имаше някакъв шанс. Щеше да използва рубинения кристал, за да спре битката, развихрила се в подножието на пирамидата, и да върне всичко в предишното му състояние.

А после какво?

Народът на Дешрет щеше да остане уловен в същия капан, управляван от черния юмрук на Калверум Рекс. Джейк бе дал дума на Нефертити да помогне на народа й. Но как? Ами Пиндор? Дали приятелят му бе пленник на борда на ладията?

Всички тези въпроси, заредени със солидна доза чувство на вина, се въртяха в главата му, докато тичаше в тунела обратно към залата с кристалното сърце. До него достигна поредния крясък на птерозавъра, по-силен и по-моцнен от предишния. Последваха го острите викове на войниците и писъците на умиращите.

При появата му Марика, която бе застанала в центъра на залата, се извърна:

— Джейк!

Тя стоеше в средата на триъгълника между трите камъка на времето, окъпана в сиянието на кристалното сърце на Анкх Тави.

Озарена от ярка светлина, кристалната сфера се въртеше бясно над покрития с метал свод. Самата ниша под свода пък се бе превърнала в огледало, в което се отразяваха залата, блясъка на трите камъка, дори Марика и наметалото, с което тя бе облечена.

Той извика, докато тичаше:

— Марика, извади рубинения камък! Веднага!

Тя вдигна ръце объркана.

— Но, Джейк!

— Направи го!

Вместо това, тя излезе от триъгълника и посочи огледалната повърхност под свода. Той не разбираше колебанието ѝ. Каквото и да се опитваше да му каже, то нямаше никакво значение в момента. Трябваше да стигне до тези камъни на времето и да ги извади, преди да стане прекалено късно.

Когато стигна на няколко крачки от триъгълника, забеляза нещо странно.

Огледалната повърхност продължаваше да отразява стаята, но не и Джейк. Според него загърнатата с наметало фигура на Марика продължаваше да стои в средата на триъгълника, макар момичето да бе излязло извън очертанията му.

Спря объркан.

Фигурата в огледалото се обърна. Беше облечена в египетска рокля, а лицето ѝ бе изящно гримирано.

— Джейк — каза жената с глас, изпълнен с обич, очите ѝ блеснаха от възмущение и плувнаха в сълзи.

Смаян, той падна на колене, осъзнал невъзможността на ситуацията.

— Мамо...

31. СЕМЕЙНА СРЕЩА

— Толкова си пораснал — възкликна майка му, излезе от триъгълника и пристъпи към него.

Джейк се задавяше от сълзи. Едва се изправи на крака и се втурна към нея... само за да се блъсне в огледалото. Опря длани в металната му повърхност. Майка му стори същото, но не бяха в състояние да се докоснат, тъй като ги разделяха векове. Тя се намираше в миналото, застанала на същото място, но преди стотици години. Въпреки това Джейк бе готов да се закълне, че дори през студения метал чувства топлината на дланите ѝ.

Той попи всяка нейна черта, сякаш тя бе слънцето, а той — зажадняло за светлина растение: как е завила тъмнорусата си коса под ушите, как искрят сини ѝ очи, когато се усмихне, как луничките блещукат по кожата ѝ...

Тя също го изучаваше напрегнато.

— Колко... колко време мина, откакто ви напуснахме? — попита тя, опитвайки се да запази самообладание, да преодолее шока.

— Три... три години — заекна той.

Тялото ѝ се отпусна... тя сякаш рухна, покосена от тъга, неспособна да повярва, че е изминало толкова много време.

— Колко много... — промълви майка му със затаен дъх. — Какво направихме?

— Не разбирам. Къде е...?

Тръбният рев на птерозавъра заглуши думите му. Звукът обаче не идваше зад гърба на Джейк. Той отекна откъм огледалото с образа на майка му. Тя погледна през рамо към изхода на залата в нейната пирамида. Джейк долови шума на битката и писъците зад гърба ѝ. Войната бе започнала в нейното време и щеше да завърши в неговото.

Когато майка му погледна отново към него, очите ѝ бяха угрижени.

— Още малко и ще преодолее последния бастион. Силите на Корнелий няма да го задържат още дълго. Скоро ще дойде тук.

— Кой? — попита Джейк, макар да знаеше отговора.

— Калверум — отвърна майка му, използвайки името по плашещо фамилиарен начин. — Идва за камъните на времето и огледалото на Тот.

Джейк не отлепваше дланите си от това огледало. Египетският бог Тот бе върховен господар на мъдростта и *времето*.

— Камъните на времето са изключително мощни оръжия — обясни майка му и отстъпи назад. Заговори по-бързо като непрекъснато поглеждаше към изхода, очевидно за да прецени с колко време разполага, преди силите на Калверум Рекс да нахлуят в пирамидата. — Не мога да им позволя да ги вземат.

Джейк разбра. Той също бе свидетел на мощта, скрита в тези камъни. Извърна поглед към рубинения кристал. Той можеше да спира времето. Сега разбра предназначението на зеления кристал. Стрелката до бронзовата му купичка сочеше *надясно* или *напред*. Спомни си разпадналите се на прах тела на засегнатите от магията му. Зеленият кристал бе в състояние да *ускорява* времето.

— Джейк — повика го майка му, за да привлече вниманието му. — Властта на времето е само малка част от могъществото на тези камъни.

— Какво искаш да кажеш?

Тя потупа огледалото, което ги разделяше.

— Когато камъните бъдат поставени на мястото си, те могат да бъдат използвани, за да контролират огледалото на Тот и да отворят прозорец, с чиято помощ да надзърнеш в бъдещето или в миналото — и във времето, и в пространството. С това познание той може да властва във *всички* времена. Това не бива да се случи.

Джейк бе напълно съгласен с нея.

— Какво можем да направим?

Ревът на крилатия динозавър отекна за пореден път през огледалото от страната на майка му. Отвърна му звярът, който се намираше от страната на Джейк.

— Трябва да скрия два от камъните на времето, преди да стане прекалено късно — каза тя. — Магистър Улоф промени алхимията на камъка, който ще оставим. Той ще превърне защитната бариера около тази земя във вихрушка на времето.

Джейк разпозна името: Улоф. Беше го чул от бащата на Марика. Това бе лудият автор на ръкописа, посветен на бурята. Нищо чудно, че египтянинът знаеше толкова много по въпроса.

— Улоф ще скрие камъните на времето и вече е настроил часовника на баща ти така, че да открие скривалищата им... в случай, че ни потрябват отново.

Това обясняваше поведението на часовника, но камъните не бяха изгубени. Джейк бе открил изумрудения кристал, а неизвестно как Калверум Рекс бе успял да се сдобие с рубина. Споменаването на джобния часовник повдигна друг въпрос.

— Ами татко? Къде е той?

По лицето на майка му премина сянка.

— Нямам представа. Потегли преди три месеца с часовника. Оттогава не се е обаждал. Но след като приключи тук, ще тръгна по стъпките му. Не се тревожи. Ще го открия.

Джейк искаше да каже на майка си, че е намерил часовника в Калипсос, но тя се обърна към кристалите.

— Ще използвам рубинения кристал на времето, за да спра битката отвън — каза тя — и да ти осигуря времето, от което се нуждаеш.

— Време за какво? — извика той. — Какво трябва да направя?

Тя се обърна, изглеждаше безкрайно тъжна.

— Не мога да повярвам, че си тук. Че това бремене се е стоварило на твоите плещи, Джейк. Магистър Улоф прекара дълги години в изучаване на огледалото на Тот, използваше го много предпазливо, но въпреки това изгуби част от разсъдъка си. Той видя в него война, видя и пристигането в Дешрет на хора от Калипсос. Написах пророчество, за да могат бъдещите поколения да съхранят надеждата.

Джейк кимна. Това бе пророчеството на Лупи Пини.

— Но нямах никаква представа, че това ще бъдеш ти.

Тя отново го огледа от главата до петите, сякаш се опитваше да запомни всяка черта, всяка подробност, след което зад гърба ѝ се появи египетски воин. Лицето на войника преbledня при вида на Джейк, но той очевидно нямаше време за губене:

— Магистър Пенелопе, трябва да тръгваме! Веднага!

Майка му вдигна длан към мъжа — жест, толкова познат, че сърцето на Джейк го заболя. Тя се обърна към огледалото и заговори

бързо.

— Джейк, според изчисленията на магистър Улоф съществува начин да бъде счупено огледалото на Тот. За да стане това, аз трябва да го изключа в миналото, а вие да направите нещо много опасно в бъдещето.

— Какво?

Погледна зад рамото на Джейк, където стояха Марика и Ба'чук.

— За това ще бъдат необходими усилията и на трима ви. — Тя посочи камъните на времето в краката си. — След като огледалото помръкне тук, вие ще трябва да извадите всички камъни на времето и да ги поставите в грешните ъгли. — За да подчертае думите си, тя завъртя ръце по посока на часовниковата стрелка и погледна Джейк. — Ще бъде трудно.

Джейк си спомни необикновената сила, възпротивила се на подобен опит, но кимна:

— Ще се справим!

На устните на майка му се появи горда усмивка.

— Но какво ще се случи след това?

Усмивката ѝ изчезна.

— Алхимията тук е много силна, тя засяга времето и пространството. Подобно действие би повредило времевата компонента. Но обратната реакция..., ако изчисленията на Улоф по отношение на разширяването на времето и пространствените полета са верни, тогава...

— Магистър Пенелопе! Веднага! — Думите на войника бяха подчертани от поредния рев на птерозавъра, достатъчно дълъг, за да писнат ушите им.

Майката на Джейк не му обърна внимание, а се наведе напред и притисна длани към неговите.

— Обичам те!

Впери очи в неговите, от което краката на момчето омекнаха.

— Мамо...

Сълзи покапаха по лицето му.

Преди да успее да каже още нещо, край ухото му се разнесе познатото жужене и крилатата змия полетя към огледалото. Явно не разбираше, че то не е врата към друга зала. Вместо да се удари в

повърхността му обаче, уислингът премина през него и закръжи около главата на майка му.

Тя отстъпи назад — отначало изглеждаше стресната, после объркването ѝ се замени с удивление.

— Уислинг! — отново погледна Джейк. — Къде го намери? Мислех, че последният уислинг е умрял преди векове.

Джейк искаше да зададе много по-важен въпрос и се приведе към огледалото.

— Но как успя да премине!

Майка му протегна ръка към крилатата змия и отвърна:

— Според легендата, тези създания са деца на времето. Улоф ги нарича *драконите на Тот*. Те могат да пътуват напред и назад във времето със същата лекота, с която рибата плува в реката. Никой не знае повече за тях.

Хрумна ѝ нещо. Вдигна ръце и свали от врата си плетена кожена връвчица. На нея бе окачена миниатюрна флейта, изработена от животинска кост. Внимателно постави връвчицата с флейтата на врата на уислинга.

Зверчето изсъска с оголени зъби.

— Тихо, мъниче — успокой го тя и посочи огледалото. — Време е да си вървиш.

Уислингът ѝ обърна гръб, изплющя сърдито с опашка и полетя към Джейк. Премина през огледалото, сякаш то бе облак дим, и се уви около врата на Джейк. Явно намираще товара си за прекалено тежък.

Джейк взе връвчицата и си я сложи. Огледа за миг флейтата и забеляза, че върху повърхността ѝ са инкрустирани миниатюрни златни букви. Приличаха на скандинавски руни.

— Какво е това? — попита той и я скри.

Преди майка му да му отговори, прозвуча оглушителен рев. Египетският воин се втурна напред. Мрачното изражение на лицето му подсказваше, че е готов да грабне майка му и да я понесе на гръб. Хвана я здраво за ръка.

Тя не се възпротиви и хукна към триъгълника. Коленичи край рубинения кристал и махна с ръка на войника да вземе изумрудения. През цялото това време не откъсваше поглед от Джейк.

— Прибери се у дома. — Тя заговори така, сякаш се опитваше да даде цял куп напътствия с възможно най-малко думи. — Флейтата ще

те закриля. Наближава голяма война, която ще се простре във времето. Остани си у дома. Двамата с баща ти ще те намерим.

Двамата с войника се наведоха над своите камъни на времето. По лицето ѝ се стичаха сълзи, но тя се усмихна на Джейк.

— Кажи на сестра си, че я обичам..., че ми липсва.

Думите ѝ потънаха в сподавени ридания.

Джейк се сети, че така и не бе успял да ѝ разкаже за случилото се с Кейди, но как би могъл да го направи, така че да не я ужаси? Дали Кейди още бе статуя? Дали възкресяващата магия бе стигнала чак до Ка-Тор? Докато търсеше думи, с които да обясни случилото се — през цялото това време не откъсваше поглед от майка си — египетският воин извади изумрудения кристал и огледалото помръкна.

Джейк притисна чело към него, раменете му се затресоха от плач...

— Не...

Марика и Ба'чук се втурнаха да го хванат, докато той се плъзгаше по металната повърхност, разтърсен от сподавени ридания. Задържаха го, а Марика допря лицето си в неговото. Дори уислингът го погали нежно с езичето си по ухото.

— *Колко трогателно...* — изрече някой зад тях.

Джейк се обърна и скочи на крака.

В залата влезе Кре. На челото му гореше огън. Подире му нахълтаха жреци в черни раса. Едва сега Джейк осъзна, че екотът на битката, която се водеше около пирамидата, е заглъхнал. Сякаш за да потвърди това, птерозавърът на Калверум Рекс нададе последен триумфален рев, за да възвести края на вековната битка.

Джейк и приятелите му бяха изгубени.

32.

ВРЕМЕ И ПРОСТРАНСТВО

Все още разтърсен от срещата с майка си, Джейк пристъпи напред с кипнала от ярост кръв. Измъкна най-близкия кристал — леденосиния сапфир — от бронзовата му поставка, с което предизвика взрив от енергия и ръката му изтръпна, прободена сякаш от хиляди искрици. Уислингът трепна от изненада, разви опашката си от врата с ядно съскане и изчезна във въздуха.

Нямаше право да обвинява крилатата змия. И той би направил същото, ако можеше.

Вместо това Джейк излезе от триъгълника и вдигна заплашително камъка. Голямата кристална сфера над главата му проскърца заплашително.

— Не мърдайте! — извика той.

Жреците на Ка не му обърнаха никакво внимание и продължиха напред с оголени мечове.

— *Спрете!* — нареди им създанието, обсебило Кре.

Колоната от черни раса спря, сякаш някой бе дръпнал синджира ѝ като на куче. Кре ги разбути и застана отпред.

Джейк махна с ръка към приятелите си.

— Разменете камъните — прошепна им той, здраво стиснал зеления кристал. — Побързайте!

Марика и Ба'чук се втурнаха напред. Всеки грабна по един камък. Когато ги извадиха от местата им, механизмът на голямата кристална сфера спря да се върти и тя помръкна. Това направи сенките в залата още по-мрачни, а черните пламъци на челото на Кре припламнаха по-ярко.

— *Каква глупост...* — рече Калверум Рекс с гласа на Кре.

Марика и Ба'чук размениха местата си зад гърба на Джейк, завъртайки се по посока на часовниковата стрелка. Понечиха да сложат кристалите в бронзовите купички, но невидимата сила се възпротиви на опитите им. Марика изохка, едва успяваше да удържи своя камък. Ба'чук пуфтеше от раздражение.

Кристалното сърце над арката реагира, сякаш някой бе включил дефибрилатор към него. То подскочи и изригна мълнии. Трите му слоя се завъртяха лудешки и започнаха да се трият един в друг. Звукът наподобяваше драскане с нокти по училищна дъска.

Кралят на черепите не обърна никакво внимание на случващото се, разпери широко ръцете на Кре и тръгна към тях. Нито за миг не откъсна погледа си от Джейк.

— *Толкова лесно ли се отказваш от тези, които обичаш и ги обричаш на смърт?*

Джейк погледна Марика.

— *Нямам предвид тези тук...* — Ръката на Кре посочи огледалото под свода. — *А онези, които си загубил отдавна...*

Джейк разбра. Калверум Рекс говореше за родителите му.

Кре протегна ръка към него.

— *Дай ми този камък... и аз ще ти дам клетва.*

— Каква клетва?

— Джейк, не го слушай — предупреди го Марика с напрегнат глас.

Той вдигна длан, също както майка му бе сторила това преди броени минути, и пристъпи към Калверум Рекс, за да чуе предложението му.

— *Овладееш ли алхимията на огледалото, всички пътища на този свят ще бъдат отворени пред теб. Дай ми камъка и аз ще ти позволя да тръгнеш по онзи път, който ще ти позволи да събереш семейството си, да го върнеш у дома... да избягаш завинаги от ужаса на тази земя.*

— Ти... ти можеш да направиш това? — попита Джейк и пристъпи още една крачка напред.

— *Мога... мога да направя и много повече.*

Джейк се поколеба, яростта, която бе събрал, се изпари.

Всичко това може да приключи.

— *Ако обаче ми откажеш, ще познаеш такова страдание, каквото никой не е изпитвал... Ще започна с онзи римлянин, когото държа в ладията...*

Джейк си представи приятеля си като пленник на Калверум Рекс.

— Пиндор е на борда на твоя кораб?

— *И той, и много други.*

Опитът за бягство очевидно се бе провалил. Пиндор и останалите отново бяха пленници. Джейк вдигна сапфирения кристал. Ако предадеше камъните на Калверум Рекс, щеше да получи това, което искаше, а приятелите му щяха да живеят. Изборът изглеждаше толкова лесен. Джейк се замисли за майка си, за баща си, за Кейди.

Изтри сълзите, които се стичаха по лицето му.

Калверум Рекс пристъпи напред. Застана на няколко крачки от него и протегна ръка.

— *Времето за сълзи може да свърши...*

Джейк сведе поглед към влажната си длан.

— Понякога сълзите се отразяват добре. Помагат ти да откриеш истинските си чувства. — Сетне погледна третото око, което пламтеше на челото на Кре.

— Освен това са много солени.

Той завъртя кристала в мократа си от сълзи длан, коленичи и удари камъка в пода.

— *Не!*

Джейк искаше Калверум Рекс да се приближи колкото се може повече. При положение, че Кре бе обладан от толкова мощна алхимия, момчето искаше да порази демона с цялата мощ на камъка.

Солта в сълзите му възпламени кристала, енергията му изригна и се понесе по каменния под. Преминавайки по плочите, тя заличи драскотините и белезите на времето и повърхността им стана блестяща и лъскава. Стрелката до бронзовата купичка на синия сапфир сочеше *наляво* или *назад* във времето.

Калверум Рекс се обърна и понечи да побегне, но Кре се оказа лоша марионетка. Магистърът на ордена на Кръвта на Ка изпадна в паника. Волята му се сблъска с волята на Калверум и тялото му се строполи на пода. В този миг го връхлетя вълната.

Тялото на Кре се съпротивляваше, той се извърна към Джейк. Чертите на Кре започнаха да се изглаждат и лицето му ставаше все по-младо. Черното око на челото му обаче продължаваше да грее с омраза, която изгаряше дори от това разстояние.

— *Ще те намеря... Ще те накарам да пициш...*

След което третото око изчезна от челото му и кожата му върна вида си отпреди татуирането на символа. Това прекъсна връзката с Калверум Рекс. Кре облещи очи, когато отново възвърна контрола над

собственото си тяло. Втренчи в Джейк поглед, изпълнен с учудване и ужас. Изпищя и покри лицето си. Крайниците му сякаш се смалиха, лицето му също. За секунди расото му стана прекалено широко и той потъна в него като удавник.

А може би наистина бе удавник, *удавник в реката на времето*.

Момчешкият му вик отстъпи място на бебешки плач.

Джейк вдигна камъка си от пода и се изправи.

Скоро прозвуча цял бебешки хор. Подът бе осеян с черни раса, върху които лежаха разплакани бебета.

Джейк се обърна, тъй като се страхуваше за съдбата на приятелите си. Те бяха поставили длани върху своите кристали. Неотдавна изумруденият кристал го бе защитил от магията на рубина, а сега тези два камъка бяха сторили същото за приятелите му.

Голямата кристална сфера над главите им продължаваше да се върти бясно и да хвърля искри. Изглеждаше, че всеки момент трите сфери ще се пръснат и парчетата им ще засипят залата.

Джейк нямаше никакво време.

Хукна към триъгълника, падна на колене и пхна сапфирения камък на времето в третата купичка. Трябваше да положи огромни усилия. Тримата приятели се бориха заедно. Общата им воля и обединените им сили преодоляха постепенно бариерата, която отблъскваше камъните. Всеки един от кристалите започна да потъва в бронзовата си поставка милиметър по милиметър.

Накрая съпротивата изчезна, като че ли невидимата сила бе решила да отстъпи. Кристалът на Джейк изскочи от дланта му и изтрака при удара си в бронзовата поставка. Звукът отекна два пъти по-силно, колкото тракането, долетяло от другите два върха на триъгълника.

Имаше обаче и четвърти камък.

Разнесе се оглушително *бам* като удар с чук по кристален гонг. Звукът долетя отгоре и разтърси залата. Косите на Джейк се изправиха, краищата им затанцуваха във въздуха. Същото се случи и с Марика и Ба'чук.

Джейк седна на пода и вдигна поглед. От кристалното сърце се стрелкаха синкави пламъци, които бързо изпълваха пространството под купола.

— Излизайте! — извика им той и запълзя към изхода, без да откъсва поглед от кристалната сфера.

Оказа се прекалено бавен.

Огънят обиколи купола и се върна в кристала, който сякаш го засмука обратно. Сега сферата грееше като слънце, толкова ярко, че Джейк трябваше да заслони очи. Но дори един толкова голям кристал не би могъл да удържи подобно количество енергия. Тя пропълзя по сводестата ниша и превърна металната ѝ повърхност отново в огледало. Проблеснаха образи, сменяха се толкова бързо, че погледът на Джейк не бе в състояние да ги следи. Металът започна да вибрира, тъй като потокът от енергия към него не спираше.

Джейк почувства напрежение в гърдите си, предчувстваше, че натрупалата се енергия ще се отприщи и ще избухне.

— Залегнете! — извика той и направи знак на останалите да се хвърлят на пода.

Докато се обръщаше, периферното му зрение долови един образ, застинал върху огледалото. Това бе самият Джейк, но в очите му пламтеше черен огън. След миг образът му изчезна. Погледна към Марика и Ба'чук. Те лежаха на пода и не го бяха видели.

Джейк се просна отчаян и покри главата си с ръце.

Какво означава това? Това в бъдещето ли е? Предупреждение ли е?

Избухна взрив, който помете всички мисли от главата му. Ударната вълна ги блъсна и запрати телата им на няколко метра по пода, след което изчезна и в залата отново прозвуча бебешки плач.

Джейк се надигна. Кристалното сърце се въртеше спокойно и светеше с приглушено сияние. Сводестата ниша се бе напукала, от нея дори бяха паднали няколко камъка и се търкаляха по пода. Камъните на времето продължаваха да греят в бронзовите поставки по върховете на триъгълника, но изглеждаха сякаш се бяха сраснали с пода.

— Не може да бъде! — възкликна Марика, докато се изправяше на крака.

Джейк знаеше какво е предизвикало учудването ѝ. В огледалото се появи позната гледка. Просторен двор, озарен от лунните лъчи. В средата му растеше огромно дърво, а в края му се издигаше каменен замък.

— Това е Калакрис! — каза Марика.

Тримата се втурнаха напред. Какво им показваше огледалото? Бързоногата Марика стигна първа до него. Протегна ръце, тъй като очакваше металната повърхност на огледалото да я спре, но вместо това премина през нея и се озова в двора на замъка Калакрис в Калипсос.

Смаяна от учудване, тя направи още няколко крачки, преди да спре. Завъртя се в кръг и каза, преливаща от радост:

— Аз съм си у дома!

— Но как? — възкликна Джейк, опитвайки се да проумее случилото се. Протегна ръка към сводестата ниша, в която доскоро бе окачено огледалото. Там нямаше нищо.

Ба'чук въздъхна:

— Времето е счупено.

Джейк го изгледа напрегнато. Ба'чук сви рамене, сякаш отговорът би трябвало да е очевиден за всички. Джейк сбърчи чело и се опита да си припомни думите на майка си.

Алхимията тук е много силна, тя засяга времето и пространството. Подобно действие би повредило времевата компонента.

Джейк проумя — или така поне се надяваше — случилото се. Действията им би трябвало да са разтърсили из основи механизма за контрол над времето, създаден в древна Атлантида. Но както майка му бе споменала, устройството контролира и времето, и пространството. Загледа се в портала, който водеше към двора на замъка Калакрис. След като мостът, хвърлен през времето, бе рухнал, цялата енергия на кристалното сърце се бе насочила към прокарването на мост, през *пространството*.

Мост към Калипсос.

— Но защо точно там? — промълви той.

Ба'чук сви рамене.

Дали защото Марика и Ба'чук бяха оттам? Това оказваше ли влияние върху местата, които мостът свързваше? Или магистър Улоф, който знаеше, че след време тук ще дойдат пришълци от Калипсос, бе настроил камъните така че да отворят портал, който води именно към Калипсос?

Джейк подозираше, че никога няма да научи отговорите на тези въпроси.

Когато пристъпи към прага, забеляза камъните на времето. Така се бяха споили с подложките си, че по всяка вероятност бяха фиксирани портала и той щеше да остане отворен единствено към Калипсос.

Марика се втурна обратно в пирамидата. Очите ѝ танцуваха от щастие.

В този миг прозвучаха бойни рогове. Тримата се обърнаха към изхода на пирамидата. За миг бяха забравили, че навън се води война. Царската ладия се рееше във въздуха и магията на сапфира не би могла да я достигне. Над главите им летеше цял вражески боен кораб.

Ослушаха се и чуха рева на още рогове.

Какво става?

Джейк се обърна към Марика:

— Събуди баща си! Вдигнете тревога!

Представи си армия от египтяни, верни на Кръвта на Ка, да нахлува през портала в сърцето на Калипсос.

— Хайде — подкани той Ба'чук.

Двамата прекосиха тичешком залата, като заобикаляха бебетата, и хукнаха към тунела. Джейк спря на най-горното стъпало. Над площада продължаваше да се рее царската ладия, осветена от факли, но сега тя бе заобиколена от седем по-малки кораба.

Джейк видя как екипажа на ладията хвърля оръжията си зад борда. От небето се изсипаха мечове и издрънчаха по каменните плочи на площада. От по-малките кораби долетяха триумфални викове.

Група войници изкачваше тичешком стъпалата на пирамидата.

Водеше ги позната фигура.

— Джер! — извика Джейк.

Целият в кръв и рани, египтянинът вдигна уморено меч, за да го поздрави. Явно въстанието в Ка-Тор бе завършило с успех. И след като бяха завзели столицата, въстаниците са се притекли на помощ на Джейк.

Той се втурна по стъпалата, за да ги посрещне, изгарящ от нетърпение да научи новините, да узнае най-вече съдбата на Кейди. Тревогата за сестра му явно бе изписана на лицето му, защото Джер го прегърна и го погледна в очите:

— Сестра ти е добре. Статуите, които оживяха, промениха хода на битката. Ка-Тор празнува!

Джейк — чийто организъм толкова дълго бе разчитал на прилива на адреналин — се отпусна омаломощен на стъпалото на пирамидата. Искаше да попита, да разкаже, да сподели толкова много неща, но сега се нуждаеше от няколко мига, в които да преживее радостта си.

Не му бе писано.

По стъпалата на пирамидата се изкачиха две фигури, които вървяха плътно една до друга.

— Сторете път! — Този глас несъмнено принадлежеше на принцесата.

Джер отстъпи встрани, за да направи място за Нефертити. А тя съвсем не приличаше на принцеса. Дрехите ѝ бяха разкъсани от нокти. По лицето ѝ кървяха драскотини, едното ѝ око бе подуто. Явно бе слязла от ладията, веднага след като екипажът ѝ се бе предал. Спря на стъпалото под Джейк, сложи ръка на кръста и го погледна.

— Радвам се, че поне един човек тук знае как се изпълняват царски заповеди! — на устните ѝ затанцува усмивка, която смекчи високомерното ѝ излъчване. — В знак на благодарност реших да ти върна твоя приятел. Благодаря ти, че ми го даде назаем.

Тя се извърна, за да направи път на Пиндор. Той куцаше, състоянието му не бе по-добро от нейното, но изглеждаше неимоверно щастлив от обстоятелството, че държи Нефертити за ръка.

Явно Пиндор си бе намерил нов приятел. Всъщност, приятелка.

Пиндор се качи на стъпалото до Нефертити. Направи това с известни усилия, тъй като носеше тежък товар. Под едната си ръка държеше огромно кафяво яйце, покрито с червени петънца.

Забеляза интереса на Джейк и кимна към площада.

— Намерих го там.

Джейк разбра какво държи приятелят му. Осъзна, че магията, върнала времето назад, е засегнала и площада, превръщайки птерозавъра в яйце.

Пиндор едва го мъкнеше.

— Умирам от глад — каза той.

Джейк се усмихна. Някои неща никога не се променят и остават неподвластни на времето и пространството.

— Слънцето ще изгрее скоро — каза Пиндор — мисля да си направя омлет.

Джейк се изправи, изгупа панталоните си и го потупа по рамото.

— Смятам, че идеята е чудесна!

33.

ПОСЛЕДНО ПРОРОЧЕСТВО

Седмица по-късно започнаха празненства, които обхванаха и двете земи — Калипсос и Дешрет.

Слънцето грееше ярко и Джейк се разхождаше сам в двора на замъка Калакрис сред цялата суета и глъчка, които съпровождаха сближаването на двата свята. Свиреха рогове и биеха барабани, а акомпанимент им правеха лютни и арфи. Стените на замъка бяха покрити с гоблени от Калипсос и Дешрет. Бяха наредени и банкетни маси, отрупани с деликатеси от двете земи, тъй като готвачите и от Калипсос, и от Дешрет искаха да покажат най-доброто от себе си.

Пред стъпалата на замъка Калакрис се издигаше подиум, на който бяха застанали членовете на съвета на старейшините на Калипсос, а мястото си до тях бе заела свитата на фараон Неферхотеп. Състоянието на възрастния фараон се подобряваше бавно след отравянето, но организъмът му все още бе доста слаб. Наложиха се да го пренесат през портала върху паланкин, отрупан с възглавници. Джейк наблюдаваше бащата на Пиндор, старейшина Марцел Тиберий, свел глава, увлечен в разговор със стария фараон. Тепърва щяха да се водят безброй разговори и преговори, преди двете земи да се опознаят добре, но все пак това бе началото.

На същия подиум бе застанал и Джер, който се смееше в компанията на Астрид Улфсдотир, старейшината от племето на викингите. Той определено изглеждаше заинтригуван от нея. Тя на свой ред не откъсваше поглед от бебето, което Джер дундуркаше на коляното си. Египтянинът бе решил да отгледа братовчед си Кре. С негова помощ и следвайки неговия пример, Кре най-вероятно щеше да израсне като много по-добър човек отпреди. В този момент обаче Джер изглеждаше доста ангажиран с малкия Кре и Джейк знаеше причината.

Горкичкият Кре, толкова го боли! Никнат му зъбки!

Джейк обаче не изпитваше никаква симпатия.

Той отиде в другия край на двора, където се издигаше дъсчен подиум, ограден с въжета. Там се редуваха да свирят музиканти от

двете земи. Смяхът избухваше най-силно, когато някой се опиташе да повтори стъпките на чуждоземен танц. Точно в този момент звучеше игрива песен — на Джейк му заприлича на шотландска — и танцьорите подскачаха на един крак със своите партньори.

Сред тях той откри и Пиндор. Приятелят му бе облякъл традиционната римска тога, но очевидно бе положил сериозни усилия да изглежда по-представително — сложил си бе кожен портупей, накичил се бе с бронзови медали, като не бе пропуснал и нагръдния знак на кавалерията на Калипсос. Несъмнено се опитваше да впечатли партньорката си в танците, нищо че през цялото време придържаше тогата си с една ръка, за да не би да се спъне и да стане за смях пред всички.

Партньорката му не обръщаше внимание на тези неща, тъй като полагаше сериозни усилия да разучи стъпките на танца. Нефертити се бе гримирала по египетски маниер, но бе облякла разкошен ловен костюм с наметало. Тя видя Джейк и се усмихна широко.

Усмивката ѝ обаче не бе предназначена за него.

Някой потупа Джейк по рамото и той се обърна.

Марика стоеше свенливо на крачка от него. Беше облякла дълга бяла ленена рокля и бродирано елече. Черната ѝ коса се спускаше свободно по раменете ѝ, хваната с панделка по средата на гърба ѝ. На врата ѝ грееше нефритено колие във формата на ягуар. Озарен от слънчевите лъчи, камъкът хвърляше изумрудени отблясъци, досущ като очите ѝ.

— Марика... — прошепна Джейк, изгубил дар слово.

Руменина обля лицето ѝ.

Зад гърба му прозвуча отчаян призив:

— Хайде де, покани я на танц!

Джейк се обърна и видя Кейди, хваната под ръка с Херонид, поголемия брат на Пиндор. Дватама бяха неразделни през последната седмица. Използваха всяка свободна минута, за да подновят приятелството си, а това бе свързано с много целувки.

Младият римлянин обаче не бе единствената причина Кейди да остане тук. При завръщането си в Ка-Тор Джейк бе прекарал цяла вечер, за да ѝ разкаже случилото се. Фокусът на неговия разказ бе изненадващата поява на майка им. Кейди го накара да повтори всичко — всяка нейна дума, всеки неин жест — от тази кратка среща. През

цялото време бе плакала със сълзи на щастие, но и със сълзи на разочарование.

Защо ти, а не аз?, бе простенала накрая тя, заровила лице в шепите си.

Джейк нямаше отговор. В крайна сметка и двамата трябваше да приемат горчивата истина. Образът в огледалото на Тор бе отдалечен с векове от тяхното време. В огледалото като че ли се бе появил призракът на майка им и нищо повече.

След този разговор Кейди май се бе отчуждила от брат си, може би защото присъствието му ѝ причиняваше болка. Дори в този миг Джейк забеляза, че в очите ѝ има тъга, примесена с ревност, че той бе зърнал майка им, а тя — не. Той нямаше представа какви думи да използва, за да облекчи тази болка.

Въпреки това Кейди го прегърна и допря лицето си в неговото.

— Танцувай — прошепна му тя с едва доловима тъга в усмивката. — Просто танцувай.

Хвана го за раменете и го завъртя към Марика.

Може би и двамата не бяха в състояние да направят нищо повече за момента.

Той протегна ръка.

Марика я пое.

Звучеше друга мелодия, по-бавна, но изпълнена с оптимизъм. Джейк тръгна към дансинга с Марика, прегърна я, сетне двамата затанцуваха и оставиха света да се завърти около тях.

Друго не можеха да направят.

Часове по-късно, когато нощта отдавна се бе спуснала над Калипсос, някой почука на вратата на стаята му.

Джейк се бе събудил от кошмар, в който очите му горяха и от тях излизаха черни пламъци, които поглъщаха всичко, до което се докоснеше. Подскочи в леглото, тъй като почукването отекна силно в помещенията, които делеше със сестра си. Опипа лицето си. Очите му бяха на местата си.

Е, поне една добра новина!

Този кошмар го преследваше нощ след нощ. И той добре знаеше причината. Не бе казал на никого за образа, който бе видял в

огледалото на Тот: самия себе си с очи, пламнали от черен огън. Може би това не означаваше нищо, може би бе плод на въображението му, изострено от целия този хаос. При всички случаи обаче щеше да запази тайната за себе си. А тя не спираше да го измъчва и да навестява сънищата му.

Почука се за трети път — вече доста по-силно и Джейк отметна завивките и тръгна към вратата, както си бе по боксерки и чорапи. Двете спални — неговата и на сестра му — бяха свързани с обща дневна. Видя Кейди, облечена в дълга нощница, да стои на прага.

— Кой ли ни притеснява по това време? — зачуди се тя.

Гласът ѝ явно бе достигнал до коридора.

— Аз съм... Шадуф.

Джейк се намръщи и отиде да отключи. Когато отвори вратата, чичото на Нефертити нахлу забързан в стаята. Беше облечен в прашно наметало и ръсеше песъчинки при всяка своя стъпка. Най-сетне бе избръснал брадата си, а това бе подсилило приликата с по-големия му брат, фараона. Погледът му обаче бе запазил лудешката си искра.

— Шадуф — попита Кейди, — какво има?

Той определено изглеждаше развълнуван. Отиде до масата и разстла върху нея навит на руло пергамент.

— Дойдох направо тук — каза. — Вие първи трябва да го видите.

Джейк застана до него. Кейди мина от другата му страна.

— Бях в пустинята — обясни Шадуф. — Проучвах района около Процепите.

Джейк знаеше, че сега Шадуф прекарва по-голямата част от времето си под открито небе. След като бе стоял две години в тъмницата на Кре, той не понасяше затворени пространства. Освен това Шадуф винаги бе проявявал интерес към пясъците около Анкх Тави и кристалите, които откриваше там.

— Разпънах палатката си в сянката на скалите, но скоро след като изгря луната долових някакво стържене, което ме накара да отида до стената. — Той погледна Джейк и Кейди. — Стената, на която е написано пророчеството на Лупи Пини.

Джейк се обърна към Кейди.

— Думите, които мама е написала...

— Да, да, точно така. — Шадуф определено бързаше. — Но когато стигнах до скалата, видях, че в камъка са издялани нови знаци. — Очите му се разшириха от учудване. — Стоях и гледах, а новите йероглифи се появяваха пред очите ми — чертичка по чертичка.

Той показа с ръце, а очите му блестяха от възбуждане.

— Появиха се точно под старото пророчество. — Шадуф посочи свитъка. — Ново пророчество..., за съжаление не успях да го прочета, затова го копирах и ви го донесох.

— Защо на нас? — попита Кейди.

Той се обърна към тях, беше възбуден, опитваше се да ги накара да разберат.

— Това е ново пророчество... ново пророчество на *Луни Пини!*

Шадуф кимна към Джейк.

— Смяташ, че майка ни е написала това ново послание? — попита Джейк.

— Да, разбира се. Че кой друг?

Сърцето му затуптя по-силно. Двамата с Кейди се спогледаха. Приведох се над масата.

— Покажи ни го — каза Джейк.

Шадуф кимна енергично, разгърна свитъка и го притисна към масата. Появиха се следните думи, написани с разкривен почерк.

ПАЗЕТЕ СЕ ОТ ЛОКИ

— Доста се затрудних да го копирам — обясни им Шадуф. — Струва ми се, че думите са написани от някой, който е бързал и освен това е бил уплашен.

Кейди се обърна към Джейк.

— Това е английски. Възможно ли е мама наистина да го е написала? Това послание от миналото ли е?

Джейк си спомни как майка му бе избягала от Анкх Тави броени минути преди падането на града. Вероятно след това се е сетила за нещо, което непременно е трябвало да му каже, да съобщи на двамата със сестра му. Единственият начин да го направи, е бил да се върне до скалата със старото пророчество и да изпише новото под него. Новите думи би трябвало да са пропътували през вековете, за да се появят върху скалата.

Думите наистина бяха написани набързо — а това бе толкова нетипично за майка им, — затова Джейк предположи, че тя е била отчаяна и е разполагала със съвсем малко време.

— Това трябва да е важно — промълви той.

За да го докаже, посегна към врата си и извади подаръка, който майка му му бе направила: миниатюрната флейта, изработена от рог. Присви очи, за да прочете златните букви, инкрустирани върху повърхността ѝ.

Това определено бяха скандинавски руни. Джейк вече бе направил опит да ги проучи с помощта на ресурсите, с които разполагаше. Посъветва се дори с викингите в Борнхолм, но и там удари на камък. Старейшина Улфсдотир заяви, че написаното е пълна безсмислица. Възможно е текстът да бе написан с азбука, която викингите в Калипсос не познаваха. Единственият знак, който имаше смисъл, бе голямата руна в центъра. Погледна я отново.

Тази руна се наричаше *алгиз* и представляваше вдигнат щит. Джейк си спомни думите на майка му: *флейтата ще те закриля*.

Отново се наведе към пергамента.

— Пазете се от Локи — прочете на глас той и погледна многозначително Кейди. — Локи^[1] е древно скандинавско божество на пакостите. — Той вдигна флейтата. — Мама ни даде това. Тази флейта е покрита със скандинавски руни. Едва ли става въпрос за случайно съвпадение.

— Какво ли се опитва да ни каже? — зачуди се Кейди.

— Не зная. Явно е бързала много. Не е имала време за по-дълго послание. — Джейк продължаваше да гледа сестра си. — Освен това ми каза да се приберем у дома. Може би трябва да я послушаме. Искаме ли да разберем какво е написано върху флейтата, трябва да се консултираме със специалисти по скандинавска писменост и езици.

— Значи искаш да се върнем у дома?

Той кимна бавно.

— Кога?

Отговорът дойде откъм вратата, а гласът прозвуча дрезгав и уморен.

— Трябва да си тръгнете още тази нощ, преди луната да залезе.

Тримата се обърнаха едновременно и видяха старейшината от племето ур, застанал прегърбен на прага, подпрял се на дебела тояга. Гъстите му тежки вежди бяха надвиснали над очите.

До стареца стоеше Ба'чук. Момчето влезе в стаята.

— Магистър Меруук разговаря с прорицателите на нашия народ, онези които сънуват в дългото време.

Старейшината на ур кимна:

— Нещо е размътило великата река. То идва за теб, Джейк Ренсъм. Трябва да си тръгнеш, преди това да се случи. За доброто на всички ни.

Кейди сграбчи ръката му.

Дори Джейк да бе изпитвал някакви съмнения, относно взетото решение, думите на Меруук ги разсеяха. Ур бяха първото племе, дошло на Пангея. Бяха живели в сянката на храма на Кукулкан по-дълго от всички останали. Бяха изключително чувствителни към енергията, излъчвана от технологията, дошла от древна Атлантида, чувствителни към потока на времето.

Щом те казваха, че е дошъл моментът да си тръгне...

Час по-късно лунните лъчи продължаваха да гаят каменната змия, кацнала на върха на храма на Кукулкан. Джейк и Кейди стояха на най-високото стъпало на пирамидата, заедно с Меруук.

Ба'чук ги бе придружил по пътя им през Свещените гори и бе застанал на стража в подножието на пирамидата. Джейк вече се бе сбогувал с него, но не бе имал време да стори това с Пиндор или Марика. Луната щеше да залезе скоро. Джейк и Кейди едва имаха време да се облекат.

А и без друго какво щях да им кажа?

Раздялата с Ба'чук бе достатъчно тежка. Джейк го бе прегърнал силно. В очите на приятеля му напиреха сълзи. Даде му обещание, което се надяваше да спази.

Ще се видим отново.

— Хванете ме за ръка — нареди Меруук.

Джейк улови дланта му, сетне хвана ръката на Кейди. Нуждаеха се от магистъра, за да прекосят бариерата, която пазеше сърцето на храма. Докато минаваха през прага, Джейк усети познатото гъделичкане.

Когато се озоваха във вътрешността, Меруук остана край входа, подпирайки се на жезъла си.

— Трябва да продължите сами.

Джейк кимна. Знаеше какво трябва да направи. Миналият път всичко стана случайно, но сега щеше да е различно.

— Хайде — подкани той Кейди.

Двамата се спуснаха мълчаливо — всеки бе потънал в собствените си мисли — по тунела, сетне прекосиха залата с кристалното сърце на Кукулкан. Джейк не забави крачка, а само хвърли бегъл поглед към огромната сфера, която се въртеше над главите им, идентична с онази в Анкх Тави. Спуснаха се по друг тунел, който ги отведе до зала, разположена под първата.

На нейния под лежеше механизъм, изработен от чисто злато. Стените около него бяха заети от карти на Пангея. Механизмът приличаше на нещо средно между маянски календар и гигантски часовник. Джейк пристъпи към центъра на двете големи златни колела, разположени едно в друго, свързани с безброй зъбни колела като скоростна кутия на автомобил.

Когато се озова в средата им, той спря и се огледа. Нещо важно го измъчваше, откакто бе видял за първи път птерозавъра на Калверум Рекс пред пирамидата.

Кейди застана до него. Явно бе прочела объркването на лицето му, защото попита:

— Какво има?

Той помълча, опитваше се да подреди пъзела в главата си, да реши загадката, която съперничеше на задаваните от Сфинкса. Подобно на гатанките, описани в древногръцкия мит, тази, която измъчваше Джейк, също се въртеше около *времето* и в нея също участваше *сфинкс*.

— Гракилтът, който Калверум яздеше — започна Джейк и се обърна към Кейди. — Опитвам се да проумея как това чудовище би могло да застине в далечното минало.

— И приятелят ти да го превърне на омлет преди една седмица — добави Кейди и сбърчи нос при мисълта за това.

— Калверум Рекс яздеше същия птерозавър, когато ни нападна в долината на Калипсос — обясни Джейк.

— За да застине на площада в Анкх Тави, той би трябвало да е пътувал в миналото, след като го спряхме в Калипсос. Претърпял неуспех тук, той е отишъл в Анкх Тави, за да намери ново оръжие. Възможно е да е бил привлечен от нещо, което мама е правела там. Само този ред на събитията има смисъл.

Джейк отново чу думите на майка си:

Наближава голяма война, която ще се простре във времето.

— Но мама успя да го спре там — каза Кейди с преливащ от гордост глас.

Джейк кимна.

— Кралят на черепите избяга, но птерозавърът му застина във времето. Ако съм прав, Калверум е отишъл в Анкх Тави заради мама. Според мен това означава, че тя е жива и се движи няколко стъпки пред него. Кое то на свой ред означава, че мама и татко могат да се намират на всяко едно място, във всяка една епоха.

— Как тогава ще ги открием?

Джейк вдигна часовника на баща им:

— Първо да се приберем у дома.

Изражението на Кейди подсказваше, че прави това с неохота. Когато тя погледна назад към входа, Джейк лесно се досети какви мисли минават през главата на сестра му. Бяха открили майка си на този свят, а сега трябваше да го напуснат.

Джейк я хвана за ръка.

— Мама и татко са там някъде. Изгубени във времето. Но аз усещам присъствието им. Не там, а тук.

Той стисна пръстите ѝ.

Кейди му отвърна със същото.

Очите им се срещнаха. Тя пое дълбоко дъх, от който цялото ѝ тяло потрепери. Кимна отново, този път изпълнена с решимост.

Със свободната си ръка Джейк извади часовника на баща им. Беше го взел от дипломите на расото на Кре. Надяваше се методът, който бяха използвали миналия път, да ги върне отново у дома им. Пъхна

нокът под коронката на часовника. Той служеше за навиване на пружинката, но и за сверяване на часа.

Огледа лицето на сестра си за последни признаци на съжаление.

Тя въздъхна ядосано:

— О, направи го най-после!

И той го направи.

Дръпна с нокът, коронката изскочи и огромните колела около тях се завъртяха — отначало бавно, а после все по-бързо и по-бързо, докато очертанията им се размиха.

Джейк стискаше здраво ръката на Кейди, тъй като силата, вградена в механизма под краката им, нарастваше главоломно.

— Дръж се!

В следващия миг светът експлодира и те полетяха сред ярка светлина. Очертанията на стаята се разпаднаха пред очите им и те се озоваха в друга.

Джейк задържа дланта на Кейди, за да запази равновесие. Тя също не искаше да пусне ръката му.

— Никога няма да свикна с това — заяви сестра му.

Кейди установи, че вече стои стабилно на краката си, пусна ръката на Джейк и се огледа.

Бяха се озовали обратно в Ню Йорк, в Американския природонаучен музей и по-точно във вътрешността на египетската гробница, изложена в една от залите му. Бяха заобиколени от стъклени витрини, в които грееха древни артефакти. Анубис им се мръщеше с главата си на чакал. Страховитата мумия с нейните отвратителни ръце, завършващи с нокти и съсухрени кожени крила, лежеше на масата в центъра на гробницата.

Джейк не искаше да вижда повече никакви гракили — нито живи, нито мумифицирани.

— Да се махаме оттук — каза той.

— Това е най-умното нещо, което си казвал от много време насам.

Втурнаха се едновременно към вратата на гробницата и се засуетиха за миг, докато минат през нея.

Навън едва не се блъснаха в Морган Дръмонд. Той разсипа картонената чаша с вода, която носеше, и намокри костюма си.

— Внимавайте къде ходите! — скара им се англичанинът и изтръска няколко капки вода, попаднали върху вратовръзката му. Изглежда сърдито Кейди и добави: — Млада госпожице, изглеждате прекалено жизнена и енергична за човек, който току-що е припаднал.

Джейк и Кейди се спогледаха. Както миналия път и сега се завръщаха в мига, в който бяха напуснали този свят. Тогава Кейди се бе престорила, че ѝ прилошава, а Морган бе отишъл да ѝ донесе чаша вода.

— Сигурно имам здрав организъм — отвърна Кейди и подмина Морган с бърза крачка.

Англичанинът се намръщи на Джейк, който само сви рамене и последва сестра си към изхода. Двата настигнаха чичо Едуард.

Той изглеждаше объркан:

— Тръгваме ли си вече?

— Видяхме достатъчно! — отвърна му Джейк и продължи, без да спира.

— Определено! — добави Кейди.

Едуард погледна часовника си.

— Минали са едва пет минути! — възкликна той и ги последва. — Пътувахме цели два часа, за да дойдем тук!

Морган въздъхна:

— Деца!

Същата вечер Джейк се бе разположил удобно в стаята си в имението Рейвънсгейт. След като се озова в позната обстановка, събитията от последните няколко дни започнаха да му изглеждат като сън, но изпиташе ли дори най-малкото съмнение в тяхната истинност, достатъчно бе да докосне флейтата, която носеше на кожена връвчица около врата си.

Стана от бюрото и отиде до леглото си. Стаята му и преди приличаше на огромна витрина с артефакти и всевъзможни любопитни експонати — фосили, инструменти за разкопки, схеми, карти, но сега в нея определено се забелязваше скандинавска нотка. Леглото бе осеяно с най-новите покупки на Джейк: книги и списания, посветени на скандинавската митология, руните и историята на викингите. Готвеше се да се потопи в тях, когато се появи Кейди и седна на леглото му.

Тя почука с пръст по една от купчините:

— Мислиш ли, че всичките тези книги ще ни помогнат да намерим мама и татко?

— Трябва да започнем отнякъде. Мама каза да се приберем у дома. — Той махна с ръка около себе си. — Ето, върнахме се тук.

Кейди сбърчи чело.

— Но тя каза да *стоим* тук, нали?

Джейк вдигна рамене.

— Може да не съм я чул правилно.

Кейди го погледна право в очите, после се усмихна.

— Знаеш ли, понякога ми се струва, че си по-умен, отколкото изглеждаш.

Тя се изправи, разчорли косата му и тръгна към вратата.

— Продължавай да четеш, Айнщайн! Не искам следващия път, когато се озовем в Пангея да се превърна отново в камък.

— Добре, а ти какво ще правиш?

Тя отвори вратата и излезе в коридора.

— Намерих в интернет най-сладкото зимно яке с качулка. Отивам да проверя дали имат моя размер.

Кейди се устреми към целта, която си бе поставила и затръшна вратата зад гърба си.

Джейк понечи да въздъхне дълбоко, но вниманието му бе привлечено от Уотсън. Старият басет, който се излежаваше в кучешкото си легло, го изгледа съжалително. Тъкмо се помръдваше, за да потърси друга удобна позиция, в която да се излегне, когато изведнъж наостри уши. Вирна нос и погледна Джейк, сякаш бе доловил миризмата на заек... на заек, който не му харесваше. Присви муцуна и издаде плътно ръмжене, при което оголи върховете на зъбите си.

Джейк се наведе към него.

— Уотсън, какво...

Тогава нещо изжува до ухото му. Пред лицето му прелетя зеленикав силует, спря за миг във въздуха и изсъска по адрес на Уотсън.

О, страхотно... просто страхотно...

Явно двамата с Кейди не бяха единствените, пътували във времето. Джейк стоеше между сърдития уислинг и ръмжащото куче. Изправи се рязко. Стигаше му толкова за днес.

— Престанете! И двамата!

Кучето и миниатюрният дракон се обърнаха към него и го погледнаха виновно.

Той седна на леглото си и впери поглед в уислинга.

И как ще обясня присъствието ти?

Сякаш доловил настроението на Джейк, уислингът долетя поблизо до него и наведе ниско глава. Миг по-късно дойде и Уотсън, който постави лапата си на коляното му.

Джейк въздъхна. Не можеше да се ядосва нито на крилатата змия, нито на старото си куче. Погали Уотсън по главата и внимателно вдигна пръст към уислинга. Очакваше да го ухапе, но вместо това миниатюрното езиче облиза върха на пръста му.

Крилатата змия полетя бавно и се уви като шал около врата му. Сви крила и пъкна топлата си глава под брадичката на Джейк. Стаята потъна в тишина, нарушавана единствено от тихото дишане на необикновеното създание, което напомняше мъркането на бебе леопард.

Уотсън се настани в скута му и подуши крилатата змия. Басетът замаха с опашка, което означаваше, че е приел гостенина.

Джейк си спомни какво бе казал на Марика.

Животните ме обичат.

Усмихна се, когато осъзна, че това е самата истина. За добро или за зло, Джейк се чувстваше привързан към уислинга. Когато осъзна това, недоволството му се изпари и той прошепна на новия си приятел:

— Добре дошло у дома, мъниче.

Обърна се бавно, като внимаваше да не обезпокои двамата си приятели, сгушили се в него, и взе една книга от най-близката купчина. Време бе да се залавя за работа.

---

[1] Локи е древен скандинавски бог на злото и огъня. Староскандинавската митология го представя като противоречива фигура — ту като приятел на Один и „добрите“ богове, ту като техен враг. Локи е бог на злините, пакостите, хитростите, на непостоянството, но също така и на шегите, а освен това викингите смятали, че тъкмо той им е дал рибарската мрежа — Б.пр. ↑

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА

Надявам се, че това най-ново приключение ви е доставило същото удоволствие, каквото на мен ми достави написването му. Едно от най-хубавите неща в писателския занаят за мен е възможността да се превърна в Джейк Ренсъм, да прекосявам пустинята, да чувствам вятъра по лицето си на борда на „Дъхът на Шу“, да бродя из древни руини...

Написването на тази история ме превърна в изследовател на времето и пространството. Както мнозина от вас знаят, аз съм запален колекционер на всевъзможни древни и необикновени неща. Докато пиша тези редове, хвърлям поглед към поставеното на бюрото ми парче от челюст на тиранозавър (със зъби!). Скоро ще го сложа във витрината редом с останалите редки и странни артефакти, които съм събрал.

Обожавам да вплитам в историята за Джейк Ренсъм нишки от реалността. В тази книга например се появи нов герой — принцеса Нефертити, а тя е вдъхновена от реално съществувала историческа личност, забулена в мистерия. Нефертити е управлявала Египет по време на Осемнайсетата династия. Тя е една от най-прочутите царици в цялата история на човечеството, но изведнъж изчезва безследно. Археолозите и историците се губят в догадки относно съдбата ѝ и предлагат най-различни теории — от изпадане в немилост до убийство. В тази книга начертах съвсем различна съдба за изгубената египетска царица.

Освен това опитах се да си представя как едно древноегипетско племе би се справило с подобна участ — да се окаже захвърлено сред праисторическа пустиня, как би могло да адаптира уменията си в областта на корабоплаването в съвсем ново поприще — плаването по реки от въздушни течения. В тази книга ще намерите и египетски йероглифи, които заимствах от реално съществуващи древни ръкописи. Дори използването на граматиката и азбуката, описано тук, се базира на факти.

Що се отнася до динозаврите, които се появяват в тази книга, всички те са съществували някога, за което свидетелстват откритите вкаменелости. Единственото изключение, разбира се, е уислингът, крилатата змия. Между другото, ще се радвам, ако ми изпратите предложения за името, с което да наречем новия приятел на Джейк. Следващият път, когато посетим Пангея, ще трябва да го наричаме с някакво име, нали? Най-добрите предложения до момента ще откриете на страницата ми във „Фейсбук“ — <http://apps.facebook.com/authorjamesrollins/Exclusives>

И накрая, специално за тази поредица създадох загадъчния език на древните жители на Атлантида. Азбуката им може да бъде сведена до английския й еквивалент, което позволява на по-любопитните читатели да преведат тези думи и изречения и да разберат какво предстои по-нататък.

А дотогава, грабвайте раниците си, наточете сабите си — Пангея ви очаква!

Джеймс Ролинс

Издание:

Джеймс Ролинс. Джейк Ренсъм и виещият сфинкс

Американска, първо издание

ИК „Бард“, София, 2012

Художествено оформление на корица: „Megachrom“

Превод: Милко Стоименов

Редактор: Валя Иванова

ISBN 978–954–655–313–3

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.